

SİERRA LEONE'DE EYLEM

ÖZEL SAYI
Gerard de Villiers'nin
en son eseri

GERARD DE VILLIERS TAY

SAS Dizisi No: 4

© Copyright: Libraire Plon / Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi, 1989. Dr. Şevki Bey Sokak. 10/3 Türbe - İstanbul, Tel: 528 43 84

Gerard de VILLIERS

SAS

SIERRA LEONE'DE EYLEM

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: AVENTURE EN SİERRA LEONE

Türkçesi:
Billur ERKEL

Dizgi/Film: YÜCE Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş.
Baskı: Gündoğdu Matbaacılık
Kapak Baskı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Charlie geri dönmüş. Derhal yardım istiyormuş.

Not sarı bir kâğıda yazılmış ve Stanley Parker'ın masasına bırakılmıştı. Parker çantasını yere koyarken boğazının sıkıştığını hissetti. CIA'nın Abidjan'daki yasadışı merkezi olan ve muhteşem villanın tüm birinci katını kaplayan daireye şöyle bir göz gezdirdi. İçeride, önündeki kâğıda eğilmiş sakallı görevliden başka kimse yoktu.

— John! diye seslendi Parker kâğıdı elinde sallayarak. Charlie ile sen mi konuştun?

— Hayır, diye cevap verdi sakallı adam. Burada değilim. Notu Van Heusen almış.

— Nerede şimdi?

— Scope'a gitti. Alışveriş yapacakmış. On beş dakika içinde dönerim dedi.

— Kahretsin! diye homurdandı Parker dişlerinin arasından.

Son derece kaygılıydı. Charlie onun en iyi ajanlarından biriydi, pek çok bilgi kaynağına sızmayı başarıyordu ve görevli olarak şehirden uzaktaydı. En az on gün daha Abidjan'a dönmemesi gerekiyordu. O halde bu ani gelişin anlamı neydi?

Charlie Abidjan'ın en berbat mahallelerinden biri olan Marcory'de oturuyordu ve telefonu yoktu. Van Heusen'i bir an önce bulması gerekiyordu. Stanley Parker villanın dış merdivenlerinden uçarcasına indi ve 505'inin direksiyonuna geçti. Villa

yüksek duvarlarla çevriliydi ve villanın bulunduğu yer Abidjan'ın en seçkin semtlerinden biriydi. Scope da, Cocody adıyla bilinen bu semtin en büyük süpermarketlerinden biriydi. Market villanın bulunduğu sokağa paralel yolda, beş yüz metre ilerideydi.

Stanley Parker öylesine kaygılıydı ki, neredeyse villanın karşısındaki tenis kortundan çıkmakta olan genç bir çifte çarpıyordu. İki dakika sonra arabasını Scope'un otoparkına bırakmıştı. Etrafa bir göz attığında, az ileride Van Heusen'in beyaz Toyota'sını gördü. Çok geçmeden de onu hayvan mamalarının satıldığı reyonun önünde buldu. Van Heusen'in neredeyse kırk kilo gelen bir köpeği vardı, ama hayvan Abidjan'a geldiğinden beri ağzına hiçbir şey koymamıştı.

— Ah! Sen misin? dedi Van Heusen Parker'ı görünce.

— Charlie sana neler söyledi?

— Bu sabah gelmiş. Peşinde birileri varmış.

Bob Van Heusen bir yandan konuşuyor, bir yandan da sepetini köpek mamalanyla dolduruyordu. Stanley Parker onun yüzüne bir yumruk indirmemek için kendini güç tuttu.

— Tekrar arayacak mı? diye sordu Parker sinirle.

— Bilmem, dedi Van Heusen umursamaz bir tavırla. Bu kara derililerin hepsi aynıdır.

Bob Van Heusen bilgisayarlarla çalışmaya alışmış biri olarak genelde insanoğluna, özellikle de Afrikalılar'a hiç güvenmeyen bir yapıya sahipti..

— Beni tekrar arayacak mıymış? Söylesene be adam?

— Hayır. Sadece bu akşam saat dokuz sularında bir randevudan söz etti. Bir lokanta... Babi

ya'da...

— Tamam. Orayı biliyorum. Yani onu orada bulacağımı söyledi, öyle mi?

— Hayır, pek öyle değil.

Van Heusen hâlâ konuyla ilgilenmez bir edayla raflardaki kutuları inceliyordu. Parker onu öldürebilirdi.

Daha fazla üstelemeden homurdanarak çıkışa yöneldi. Süpermarketteki serin havadan sonra dışarıdaki sıcak suratına bir tokat gibi çarptı. 505'ine oturarak havalandırmayı çalıştırdı ve düşünmeye koyuldu. Charlie tehlikedeydi. Akşamı bekleyecek olursa geç kalabilirdi. Anlaşmaya göre Parker asla Charlie'nin evine gitmeyecekti, ama bu acil durumda kuralı çiğnemeye karar verdi.

Parker çamurlu patikada ilerliyordu. Burası Marcory'nin en perişan yerlerinden biriydi. Uzakta, hurda araba yığınlarının ardında tbis Oteli'nin beton binası gözüküyordu. Parker kulübelerden birinin önünde durdu. Penceredeki şişman kadına gülümsedi.

— Merhaba. Charlie'yi arıyordum. Burada mı?

Zenci kadın Parker'ı baştan aşağı süzdükten sonra bir kahkaha attı ve:

— Hayır patron, geç kaldın, dedi. Charlie çoktan gitti. Yoksa sana da mı borcu vardı?

Stanley Parker midesinin sıkıştığını hissetti.

— Hayır. Neden?

— Bu sabah geldiler. Üç kişiydiler. İçlerinden biri beyazdı. Terbiyesizin tekiydi. Charlie'yi arıyorlardı. Charlie'nin o beyaz adama borcu varmış. Ona Charlie'nin gece burada kalıp kalmadığını bilmediğimi söyledim. Oysa Charlie arka odada uyuyordu. Ona haber verecektim. Şuradan kaçtı.

Kadın boş araziyi gösteriyordu.

— Ya sonra?

— Adamlar pek bozuldular. Onlar da koşmaya başladılar. Ama Charlie daha hızlıydı. Sonra beyaz adam canımı acıtmaya başladı. Ben de bağırdım. Adam korktu. O sırada Charlie epey uzaklaşmıştı.

Parker için bu kadarı yeterliydi. 505'ine bindiğinde ter içinde kalmıştı. Kalbi sıkışıyordu. Kuzey Dakota'da yetişmiş bir Amerikalı için bu kadar sıkıntı fazlaydı. Charlie'nin kaçışı ortak meseleleri ile rai ilgiliydi yoksa başka bir nedene mi bağlıydı?

Buna sadece Charlie cevap verebilirdi. Giscard D'Estaing Meydanı'ndan geçerken Parker'ın kafasında binbir düşünce vardır. Charlie'nin arada bir kaldığı yerleri biliyordu. Onu nerede bulacaktı?

* * *

Stanley Parker susamıştı ve yorgundu. Cocody'e dönmek üzere yola çıktı. Bir lagünün çevresinde kurulmuş Abidjan mahallelerinden çıkmak, köprülerin az sayıda olması nedeniyle bir keşif gezisine dönüşüyordu.

Parker cesaretini yitirmek üzereydi. Direksiyonu İvoire Oteli'nin bulunduğu tarafa çevirdi ve hemen bir barın önünde park etti.

Soğuk bira boğazını yaktı. İlginç bir gün geçirmişti. Sokak kadınları, içi doldurulan canlı timsahlar ve ölmek üzere olan yeni doğmuş bir kobrayla karşılaşmış ama Charlie'nin izine rastlayamamıştı. Treichville'de 505'inin dikiz aynasını bile kaptırmıştı. Masum bakışlı bir çocuk gözlerinin önünde aynayı yürütmüştü. Ama Afrikalılar'ın bir sözü vardı: "Bir beyazın malını çalmak hırsızlık sayılmaz." Birasından bir yudum daha aldı.

Treichville'deki randevuya daha dört saat vardı.

Charlie'nin başına neler gelmişti?

Charlie RUFİ koduyla bilinen çok gizli bir operasyonun temel direğiydi. Ulusal Güvenlik Örgütü'nün elde ettiği radyo şifreleri CIA'nın dikkatini Gine ile Liberya arasında, Fildişi Kıyısı'nın kuzeybatısına düşen Sierra Leone'ye yöneltmesine neden olmuştu. Topladıkları bilgilere göre İran Gizli Servisleri bu küçük ülkeden başlatılmak üzere Amerika'yı hedef alan bir terörist eylem düzenliyordu. Sierra Leone'nin başkenti Freetown'da bulunan CIA merkezi böyle bir operasyonu yürütecek maddi kaynaklara sahip olmadığı için görevi Abidjan'daki merkez üstlenmişti.

Stanley Parker Charlie'yi kullanarak ilk hareketi başlatmıştı.

Masaya bir binlik bırakarak ayağa kalktı. Önünde zorlu saatler vardı.

* * *

Stanley Parker arabasını 7. Cadde ile 7. Sokak'ın kesiştiği köşeye park ettiğinde saat dokuza geliyordu. Treichville'in bu bölümü Fildişi Kıyısı'nın nimetlerinden yararlanmak için göç etmiş binlerce fakir insanla doluydu.

Babiya'nın önü boştu ve ışıklar yanmıyordu. Parker şaşırmıştı. Burası her zaman kalabalık olurdu ve Babiya'nın çığırtkanı müşteri kapmak için kapıda reklam yapardı. Parker 505'inden inince kapıda şu yazıyı gördü: "Tatil nedeniyle kapalı yız."

— Kahretsin! diye homurdandı.

Babiya'daki görevli kimbilir hangi deliğe girmişti? Parker ışıksız kaldırıma göz gezdirdi. Üç zenci genç bir kedinin kuşa baktığı gibi 505'i inceliyorlardı. Serseriler korunmasız her ava atlamaya hazırdılar. Parker yeniden çevreye göz gezdirdi. Charlie nerede olabilirdi? Belki de daha önce gel-

miş ve lokantanın kapalı olduğunu görünce geri dönmüştü. Stanley Parker arabasına bindi. Gömleğinin altına gizlediği silahını yokladı. Farları yaktığında zenci serserilerin gitmiş olduklarını gördü.

Saat dokuzu beş geçiyordu. Charlie her an gelebilirdi. Parker kapılarını kilitledikten sonra bir sigara yaktı ve teybe bir kaset koydu. Bob Van Heusen aklına geldi. Köpeğine aşık bu adam işini biraz daha ciddiye alsaydı, Parker şimdi korkudan ölmek üzere olmayacaktı.

Saat dokuz buçuk olmuştu.

Stanley Parker'ın telaşı gitgide artıyordu. Bütün olasılıkları değerlendirmeye çalıştı. En kötüsü peşinde olanların Charlie'yi bulmuş olmalarıydı. Belki de Charlie, Parker'dan önce randevu yerine gelmiş, fakat lokantanın kapalı olduğunu görünce bu berbat yerde tek başına beklememek için gitmiş olabilirdi. Bu durumda geri dönmesi gerekiyordu.

Parker birdenbire az önce gördüğü üç zenciyi hatırladı. Acaba onların Charlie'yi arayanlarla bir ilişkisi var mıydı? Eğer bu düşündüğü doğruysa Charlie onları görünce bir yere gizlenmiş olabilirdi.

Ya da sadece geç kalmıştı. Afrikalılar'da zaman kavramı gelişmemişti. Fakat Van Heusen'in anlattıklarına göre Charlie korkuyordu. Onu koruyabilecek tek kişi Parker'dı. Amerikalı sigarasından bir nefes daha çekti, yola tekrar göz gezdirdi. Üç zenci genç de herhangi bir yere gizlenip sokağı gözlüyor olabilirlerdi.

Saat onda Parker daha fazla sabredemeyerek arabayı çalıştırdı. Delafosse Bulvarı'na doğru yola koyuldu. Arabayı çok yavaş sürüyordu, Charlie 505'i iyi tanırdı. Eğer karanlıkta bir yerde gizleniyorsa arabayı görünce ortaya çıkardı. Parker bü-

yük bulvara geldiğinde ne Charlie'ye ne de üç zenciye rastlamıştı.

Farlar caddeyi aydınlatıyordu.

Charlie neredeydi?

Parker bir kez daha Babiya'nın önünden geçmeye karar verdi. Ortalıkta kimseleri göremedi. Farları söndürüp motor çalışır bir halde bekledi. Belki de Charlie onu başka bir yerde bekliyordu.

Üç zenci serseri Parker'ı kaygılandırmıştı. Kapalı bir lokantanın önünde ne işleri olabilirdi?

Reine Pokou Caddesi'ne yöneldi. Bu caddenin iki tarafında genelevler, küçük lokantalar, sıralanıyordu. Stanley Parker ne yapacağını bilemiyordu. Birdenbire Charlie'nin arada bir uğradığı Treichville pazarının yakınındaki diskoteği hatırladı.

Ama diskoteğin yerini unutmuştu. Karanlık sokaklara daldı, bir taksinin yolcu indirdiğini görünce o tarafa yöneldi.

— Hey, şef! Bounty'yi bilir misin?

Şoför cevap bile vermedi. Parker 505'inden inerek arabaya yaklaştı. Taksi aniden hareket edince Parker ezilmemek için kendini ani bir refleksle yan tarafa attı.

Şoför onu serseri zannetmiş olmalıydı.

Bounty diye bir yer artık yoktu. Parker tekrar Delafosse Bulvarı'na doğru hareket etti. Treichville girişinde La Creole adlı bir lokanta vardı. Parker arabayı durdurdu. Boyu iki metreyi bulan bir zenci kapıyı açarak:

— Arabayı park edeyim, patron, dedi.

Parker içeri girdi. Zencilerle beyazların doldurduğu lokantada berbat sesli bir şarkıcı elektronik piyano eşliğinde şarkı söylüyordu. Garson kızlar masaların arasında dolaşıyorlardı.

— Bu akşam Charlie'yi gördün mü? diye sordu

arker onlardan birine.

— Hayır. Yemek yemek ister misin?

— Teşekkürler, belki daha sonra. Eğer Charlie gelirse ona beni burada beklemesini söyle.

Garson kız anladığını belirtmek isteyen bir tavırla göz kırptı.

Parker'ın midesi sıkışıyordu. Nereye gidecekti? Yakınlarda bulunan bir bara yöneldi. Charlie bazen buraya uğrardı.

Ama Charlie'yi orada da bulamadı. Saat onu geçiyordu. Parker'ın kaygısı iyice artmıştı. Treichville'in diskoteklerinden biri olan Canne â Sucre yan kaldırımda ışıldıyordu. Parker dar merdivene yöneldiğinde kel ve atletik yapılı görevli onu selamladı.

Charlie belki de buraya sığınmıştı.

* * *

İçeri girdiğinde Parker gürültülü müzikten rahatsız oldu. Konuşmaya imkân yoktu. İki kadın şarkı söylemek için neredeyse ciğerlerini parçalıyorlardı. Bu orkestra Abidjan'ın en iyi orkestrasıydı. Gürültüden neredeyse duvarlar bile yıkılacaktı. Parker burada ne ararsan var, diye düşündü. Fahişeler, öğrenciler, önemsiz beyazlar, birkaç zenci ve işadamları... Hepsi de tabure ve banketlere oturmuşlardı. Stanley Parker gözleriyle salonu taradıktan sonra bakışlarını barmenin üstünde sabitleştirdi. Charlie'yi en iyi o tanıyordu.

— Bu akşam Charlie'yi gördün mü?

Barmen başını salladı.

— Hayır patron. Tam sana göre bir içkim var. İster misin?

Karanlıkta bir gölge belirdi ve Parker sırtında bir elin dolaştığını hissetti.

— Bana da bir içki ısmarlar mısın?

Barmen zaten elinde iki içki kadehiyle dönmüştü. Kız Parker'ın yanındaki tabureye oturdu. Oldukça güzel bir vücudu vardı. Alkol Parker'ın midesine iyi geldi.

Orkestra şimdi yavaş bir parçaya geçmişti.

— Dans edelim mi? diye sordu kız.

Ve hemen ardından kollarını Parker'ın boynuna doladı.

Parker'ın aklı hâlâ Charlie'deydi. Kız ise ona iyice sokulmuştu.

Dans bitince kız onu zorla dipteki banketlerden birine sürükledi. Burası aşıklar için ideal bir yerdi.

Canne a Sucre, Charlie'nin onu bulabileceği yerlerden biriydi. O halde Parker biraz daha bekleyecekti. Gözlerini kapıdan ayırmamaya karar verdi. Kız ise çoktan harekete geçmişti.

— Benden hoşlandın mı? diye sordu Parker'a.

— Evet, diye yanıtladı Parker. Ama sana ayıracak vaktim yok.

Masaya iki binlik bırakarak ayağa kalktı. Kız da onu izledi. Parker arabasına binmek üzereyken:

— Beni de götürmeyecek misin? diye sordu.

Parker cevap vermek için döndüğünde kız bu fırsattan yararlanarak ona sarıldı.

Yoldan geçen iki zenci onlara öfkeyle baktılar.

— Sana vaktim olmadığını söylemiştim, dedi Parker. Haydi git.

— Ama gelmemi sen istedin! diye karşı koydu kız.

Sonra iki zenciye döndü. Zenciler kuşkulu gözlerle Parker'a bakıyorlardı. Parker olacakları sezmişti.

Her an midesine bir bıçak saplanabilirdi. Cebinden bir binlik çıkararak kızın eline sıkıştırdı.

— Haydi, bunu al ve git.

— Bütün vereceğin bu kadar mı?

Zencilerden birinin elinde bir bıçak parlıyordu.

— Patron, ona hakkı olanı vermelisin. İyi kızdır.

Parker sakin bir tavırla zencinin sol elini tutarak gömleğine götürdü. Zenci silahın kabzasını hissetti.

Bir böcek tarafından ısırılmış gibi bir adım geri sıçrayarak:

— Soğuk metal! Soğuk metal! diye bağırdı.

Arkadaşıyla birlikte bir anda karanlıkta gözden kayboldu. Kız elindeki binliği sıkarak Canne â Sucre'e doğru yürüdü. Stanley Parker dişlerinin arasından homurdandı.

Burası berbat bir ülkeydi ve yaptığı iş de berbattı!

505'ine binmek üzereyken karşıdaki sokakta parıldayan mavi bir ışık dikkatini çekti: Chez Zorba.

Zorba, her yerden sokak kadınlarının doluştuğu pis bir yerdi.

Parker sokağı geçerek barın kapısını itti. İçeride göz gözü görmüyordu. Patron Parker'ın elini sıktı.

— Hoşgeldiniz. Bir içki alır mısınız?

— Charlie'yi arıyorum, dedi Parker. Onu gördünüz mü?

Adamın yüz ifadesi bir anda değişti.

— Hayır, bu akşam görmedim, diye yanıtladı.

Parker onun yalan söylediğini hemen anladı. Kalbi hızla çarpıyordu. Sezgileri onu yanıltmıyorsa çok kötü şeyler oluyordu. Parker dışarı çıktı. Kızlardan biri yerinden kalkarak kaldırımda Parker'a yetişti.

— Şef Stan!

Parker sese döndü. Arlette, Zorba'nın kızlarından biriydi. Parker ona gülümsedi.

— Çok acelem var Arlette.

— Sana iş için seslenmedim, dedi kız. Arkadaşın Charlie'yi gördüm.

Stanley Parker durdu!

— Nerede?

— Geleli epey oluyor. Çok telaşlı görünüyordu. Seni arıyordu. Reine Pokou Caddesi'ne gideceğini söyledi.

Parker kendini saklambaç oynuyor gibi hissetti.

— Neden Zorba bana bir şey söylemedi?

— Başka tipler de geldi. Charlie'yi aradıklarını söylediler.

— Kaç kişiydiler? Zenci miydiler?

— Üç zenci geldi, şef. Pek iyi tiplere benzemiyorlardı.

Parker kızın eline para sıkıştırdı.

— Teşekkürler Arlette. Charlie'yi görecek olursan ona, La Creole'a gitmesini ve oradan ayrılmamasını söyle lütfen.

Parker bunları söyledikten sonra koşar adımlarla arabasına gitti. Bir an önce Charlie'yi bulması gerekiyordu. Arabayı hareket ettirmeden önce gömleğinin altından Walter PPK'sını çıkarttı. Namluya bir kurşun sürdü ve silahı iki koltuğun arasına sıkıştırdı. Silahın dışarıdan görülmesi imkânsızdı. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti ve bunun nedeni sadece Treichville'in bunaltıcı sıcağı değildi.

* * *

Charlie dörtte üçü boş olan Tropical adlı diskotekten çıktı. Peşinde olan üç zenci bir önceki barda onu arıyorlardı. Bütün gece boyunca çok heyecanlı bir saklambaç oynamışlardı. Şimdi Charlie'nin

önünde bir karanlık uzanıyordu. Tropical son diskotekti. Charlie onu takip edenlerin buraya geleceklerini düşünerek Reine Pokou Caddesi'ne yöneldi. Issız sokaklarda gezinmek istemiyordu. Işık ve kalabalık bu kovalamacada onun en iyi koruyucularıydılar. Talihsizliğine lanetler yağdırıyordu. Eğer Babiya kapalı olmasaydı şimdi güvencede olacaktı.

Charlie aniden durarak bir satıcının arabasının arkasına sığındı. Satıcı arabasını kenara çekmiş, gözleri yarı kapalı uyukluyordu. Bir ses duyunca gözlerini aralayıp Charlie'ye baktı ve tekrar uyumaya devam etti.

Charlie arkasında hızlı soluk sesleri duyunca irkildi. Gözlerini sesin geldiği yöne çevirince duvarın dibjnde sevişmekte olan bir çift gördü. Satıcının yanında, küçük bir kız çocuğu da yere çömelmiş onlara bakıyordu.

Charlie bir süre çifti seyrettikten sonra Babiya'nın önünde onu bekleyen üç tipi nasıl atlattığını düşündü. Mutlaka Canne a Sucre veya La Creole'a ulaşması gerekiyordu. Parker'ı buralarda bulabilmek için ya ıssız sokaklarda dolaşması ya da bir taksiye binmesi gerekiyordu.

Sokaktan geçen arabalara göz gezdirdi. Arlette'in mesajını Parker'a ulaştırmış olmasını diledi. Birden boğazının düğümlendiğini hissetti. Üç zenci Tropical'in kapısından çıkıyorlardı. Önce tereddüt ettiler, sonra geri döneceklerine Charlie'nin bulunduğu yöne doğru ilerlemeye başladılar. Sakin adımlarla yürüyorlardı.

Satıcı adam gözlerini Charlie'ye çevirdi. Üç zenciyi o da görmüş ve durumu anlamıştı.

— Haydi kaç, dedi sessizce.

Bir yabancı için canından olmaya niyeti yoktu.

Charlie'nin gözlerindeki korkulu ifade ona acımasına neden olmuştu. Elini küçük kızın başına koydu.

— Onu izle, dedi Charİie'ye. Seni emin bir yere götürecektir.

Sonra küçük kızın kulağına bir şeyler fısıldadı. Ama kız yerinden kıpırdamıyordu. Gözleri hâlâ sevişmekte olan çiftteydi. Sonunda doğrularak Charİie'ye döndü.

— Geliyor musun?

Charlie cevap veremedi, sanki korkudan dili tutulmuştu. Üç zenci birkaç metre ötesindeydiler. Ayağa kalkacak olursa onu göreceklerdi. Ansızın zencilerin arkasında yavaşça ilerlemekte olan beyaz bir 505 gördü.

Stanley!

Bir sıçrayışta satıcının arabasının arkasından fırladı ve 505'e doğru koşmaya başladı.

* * *

— Hey, güzelim!

Tropical'in karşısında kaldırımda duran, içkiden çakırkeyif olmuş bir beyaz, siyah satenden bir mini etek giymiş Charlie'yi görünce laf atmadan yapamadı.

Stanley Parker'ın bir numaralı adamı, yüksek topuklu iskarpinleri yüzünden beceriksizce 505'e doğru koşuyor, bu nedenle de elinde olmadan cazibesi artıyordu. Sokak neonları takma kirpiklerini ve boyalı dudaklarını aydınlatıyordu. Göğüsleri tişörtünün altında inip kalkıyordu. Nihayet 505'in şoförüne ulaştığında Charlie'nin yüz hatları aniden gerildi. Direksiyondaki kişi Stanley Parker değil, gözlüklü ufak tefek bir beyazdı. Açık pencereden Charlie'yi şöyle bir süzdü.

— Hey fıstık, biraz esrar çekelim mi, ne der-

sin?

— Patron, diye konuştu Charlie yalvaran bir sesle. Arabanıza binmeme izin verin.

Beyaz adam omuzlarını silkti.

— tşine gelmedi değil mi? Haydi çekil. Hastanelerde sürünmeye niyetim yok.

505'deki adam caddedeki kalabalık yüzünden arabaya hız veremiyordu. Charlie üzerine gelmekte olan üç gölgeye baktı ve yeniden yalvaran bir sesle:

— Patron buradan kesinlikle uzaklaşmam lazım, dedi. Bana kötülük yapmak isteyenler var. İzin verin, arabaya bineyim.

— Bırak palavrayı, dedi adam.

Charlie umutsuzca arka kapıyı açmaya niyetlendi. Elini tokmağa değdirdiğinde içeriden bir ses duyuldu. Şoför elektronik mekanizmayla bütün kapılan kilitlemişti. Sonunda kendine ilerleyecek bir boşluk bulduğunda, Charlie yanında küçük kızla birlikte yolun ortasında kalakaldı. Üç zenci emin adımlarla üstlerine geliyorlardı. Kot pantolon ve tişört giymişlerdi.

Charlie Tropical'e doğru koşmaya başladı. Zencilerden biri bağırınca Tropical'in kapısındaki adam Charlie'nin içeri girmesini engelledi.

Küçük kız:

— Gel, diye seslendi.

Charlie kıza doğru koşarken iskarpinlerinden biri ayağından çıktı. Kızın yanına geldiğinde zencilerden biri koluna yapıştı. Charlie'yi duvara yaslayarak midesine bir yumruk indirdi. Charlie sersemlemişti.

İkinci zenci de sessizce Charlie'nin üzerine yürüdü. Sol eliyle onun başını geriye itti. Diğer eliyle Charlie'nin boğazına bıçağını sapladı. Fışkıran kan

neredeyse bir metre öteye fırlamıştı. Charlie'nin çığlığı sokakta yankılandıktan sonra Tropical'den yayılan müzik sesleri arasında eriyip gitti.

Küçük kız çok korkmuştu. Kaçmak için ileri atıldığında zencilerden birine çarptı. Bıçağı hâlâ elinde tutan zenci hiç tereddüt etmeden kızın boğazına bir darbe indirdi. Zavallı kız ellerini boğazına götürerek kanı durdurmak istedi, fakat çok geçmeden yere yıkılarak can verdi.

Charlie hâlâ duvarın dibinde sürünüyordu. Üçüncü zenci ona yaklaşarak yaralı vücudunu tekmelemeye başladı.

Charlie ile küçük kızın ölümü otuz saniyeden fazla sürmemişti. Charlie'yi durduran ilk zenci çantasını almak istedi. Ama çanta, yüzükoyun yerde yatan cesedin altında kalmıştı. Zenci deli gibi çantayı çekmeye çalışırken bir araba tam önlerinde durdu. İçinden bir adam fırladı.

— Dikkat! diye bağırdı elebaşlan.

Cesedi bırakarak karanlığa doğru koşmaya başladılar.

* * *

Stanley Parker, Charlie'nin kanlı cesedini görünce kusmamak için kendini güç tuttu.

Eğilerek Charlie'nin çantasını aldı. Cesetlerin çevresi kalabalıklaşmadan oradan uzaklaşırken küçük kızın başını okşayarak ağlayan satıcıyı gördü.

Polisler birkaç saat sonra veya ertesi gün gelirlerdi.

Stanley Parker arabasına binerek yola koyuldu. Katilleri takip etmenin anlamı yoktu. Treichville parayla tutulmuş sokak katilleriyle doluydu.

Üç blok sonra çantayı açmak için durdu. Pasaportun dışında çantada ilginç bir şey yoktu. Pasaport Sierra Leone'nin resmi dairelerince damgalan-

mıştı. Sadece pasaportu doldurmak gerekiyordu. Parker sayfaların arasında bıyıklı bir genç adamın fotoğrafını gördü. Adamda tam bir Arap tipi vardı. Pasaportu cebine koyarak çantayı dışarı attı. Hâlâ şokun etkisindeydi. Direksiyonu Cocody'e çevirdi. Charlie çok iyi bir casustu. Şimdi Parker'ın, fotoğraftaki adamı bulması gerekiyordu.

* * *

Stanley Parker bir yandan sigarasını içiyor, bir yandan da karşıdaki tenis kortunda oynayanları seyrediyordu. Abidjan'da boğucu bir sıcak vardı. Bir saat önce oğlunun dehşet dolu çığlıkları üzerine Parker bahçedeki yılanı öldürmek zorunda kalmıştı.

Gazetelerde Charlie'nin ölümüyle ilgili tek bir satır bile yoktu. Pasaporttaki fotoğraf telefaksla Washington'a geçilmişti. Parker gelecek cevabı bekliyordu. Pek umutlu değildi. O sırada teleks makinesinin sesi duyuldu. Parker önce irkildi, sonra ayağa kalktı. Kâğıda yazılanları okumaya başladı:

"Parker'ın dikkatine. Kimlik araştırması olumlu. Kod RUFİ. İsim: Nebil Moussaoui. Yaş: 21. Lübnanlı Şii. Şeyh Fadlalah'ın adamı. Çok tehlikeli biri olarak tanınıyor ve İran adına çalışıyor.

Parker kâğıdı yırtıp almak üzereyken en alta yazılan SNIR notunu gördü. Bu not ABD Başkanı'nın da bu operasyondan haberi olduğunu belirtiyordu ve harekât devam edecekti.

II. BÖLÜM

Lungi Havaalanı karanlıklara gömülmüştü. îniş yapmakta olan DC 10'dan sadece, şehre özellikle serpiştirilmiş izlenimi veren birkaç ışık haresi görülüyordu. Malko merdivenlerden inerken ıslak ve yapışkan bir sıcak yüzüne çarptı. Hava geceleri böyle oluyorsa kimbilir gündüz güneşinde nasıldır, diye düşündü. Tam yanında iki Pakistanlı geldikleri yerin ne kadar berbat olduğundan bahsediyorlardı.

Havaalanının çevresinde de tek bir ışığa rastlanmıyordu. Malko kendini Ay'a gelmiş gibi hissetti. Betona ayağını basar basmaz bir elektrikli lambanın kendisine doğru uzandığını gördü.

— Bay Linge? Sierra Leone'ye hoşgeldiniz. Ben Jim Dexter.

— Bir elektrik arızası mı var? diye sordu Malko yürürlerken.

Jim Dexter buruk bir gülücükle:

— On beş günden beri, dedi. Merkez santralı çalıştırmak için yakıt kalmamış. Havaalanının elektrik sistemi de arızalı. Bazı tipler ana kabloları kesmişler. Gelin, kimse çalmadan valizlerinizi aldıralım.

Zenci görevli Malko'nun valizlerini almaya giderken iki adam ana binaya doğru ilerlediler. Malko betonun tabanlarını yaktığını hisseder gibiydi. Birkaç gaz lambasıyla aydınlatılmış salona tam bir karışıklık hakimdi. İnsanlar büyük bir düzensizlik

içinde koşuşturup duruyorlardı. Malko sonunda CIA'nın bölge sorumlusunun yüzünü iyice görebildi. Siyah kıvırcık saçları, zeki bakışlarıyla daha çok bir İtalyan'a benziyordu. Bir anda çevrelerini hamallar, gümrükçüler sarmıştı. Dexter elindeki kalın para destesinden adamlara para dağıtmaya başladı.

— Bu ülkede bir dolar almak için kırk leon vermeniz gerekiyor, dedi. Ama piyasada 2'lik ve 20'liklerden başka para yok. Bir karton sigara almak isteseniz bir çuval para vermek lazım.

Havada öylesine bir nem vardı ki Malko'nun ceketi gömleğine, gömleği de tenine yapışmıştı. Ter içindeydi. Jim Dexter'in adamı kafasının üstünde Malko'nun valiziyle gelince çıkış kapısına yöneldiler.

— Gümrükten geçmiyor muyum? diye sordu Malko.

— Gümrük şefine 100 leon verdik, dedi Jim Dexter. Çalışanlar dört aydan beri maaş almıyorlar.

Binadan dışarı çıkmak üzerelerken Malko gümrük tezgâhına yaslanmış bir zencinin onları incelediğini gördü.

Adam en az iki metre boyundaydı. Omuzlan genişti ve güçlü kasları tişörtünün altından bile belli oluyordu. Kısacık saçları, donuk renkli gözleri ve ince dudakları vardı. Kemerinden bir deste anahtarlık sarkmıştı ve State Express 555 marka sigara paketi de tişörtün cebinden gözüküyordu. Yüz ifadesi ilkel bir vahşilikteydi. Elini Malko'nun pasaportuna uzattı ve uzun uzun pasaportu inceledikten sonra:

— Nerede kalacaksınız? diye sordu.

— Mammy Yoko'da, diye yanıtladı Malko.

İriyan adam tek kelime eklemeden pasaportu sahibine geri verdi.

Dışarı çıktıklarında Malko:

— Bu da kimdi? diye sordu.

— Soruşturma Masası CID'in özel bölümünden bir polis, dedi Amerikalı. Burada ne aradığını doğrusu ben de merak ettim. Havaalanına hiç gelmezdi.

Dışarıya tam bir karanlık hakimdi. Jim Dexter dişlerinin arasından homurdanarak:

— Kahretsin! dedi. Devletin elindeki petrol ancak üç hafta daha idare eder. Sonrası Allah'a kalmış.

Malko karanlığın içinde üç helikopter gördü.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu.

— Freetown'a, dedi Amerikalı. Freetown'la aramızda yaklaşık on beş kilometre genişliğinde bir haliç var. Bu halici geçmemizi sağlayan feribot üç aydır çalışmıyor.

— Halici geçmenin başka yolu yok mu?

— Var elbet. Önce nehri, Forodugu Köprüsü'ne dek aşmanız, sonra da güney sahiline geçmeniz gerekir. Bu yolculuk ise en az dört saatinizi alacaktır.

Malko DC lO'a baktı. Medeniyetle tüm bağlarını koparıyor gibiydi. Jim Dexter yeşil boyalı helikoptere bindi. Malko da ön kabine pilotun yanına yerleşti.

Helikopter hemen yola çıktı. Tekerlekler yerden kesildiğinde Malko heyecanına engel olamadı. Motorun sesi dayanılmazdı. Jim Dexter Malko'nun kulağına eğilerek:

— Umarım, zorlu günler geçireceğinizi size söylemişlerdir, dedi.

Helikopter Mammy Yoko Oteli'nin arka tarafına düşen Lumley Plajı'nın uzantısı olan alana indi. Freetown'da bütün oteller şehrin merkezinden bir boğazla ayrılan ve kuzeybatıya düşen Aberdeen'-de toplanmıştı. Freetown'a da aynı boğultucu sıcak hakimdi. Yine de havalandırma sistemine kavuştuğu için Malko kendini mutlu hissetti. Jim Dexter saatine bakarak:

— Yemeği şehirde yiyeceğiz, dedi. Burası berbattır.

Malko ancak gömleğini değiştirebilecek vakit bulabildi. Jim Dexter'in Oldsmobile'i, Aberdeen'i Murray Town'dan ayıran köprü üzerinde ilerliyordu. Malko bir hayaletler şehrine girdiklerini düşünmeden edemedi. Bütün sokak lambaları sönüktü. Sadece her türlü malı satan sokak satıcılarının arabalarındaki fenerler yanıyordu. Şehirde trafik bile yok denecek kadar azdı. Kaldırımlarda, karanlıkta güçlükle seçilebilen tek tük yayalar yürüyordu.

— Her zaman böyle midir? diye sordu Malko.

— Şehir yok olmak üzere, dedi Jim Dexter. Petrol olmadığı için elektrikler yanmıyor. Pompalar çalışmadığından sular da akmıyor. Telefon bağlantısı yok, yabancı gazeteler gelmiyor, benzin yok. Ve hırsızlık son kertesinde... Sokak lambalarının ampullerini bile çalıyorlar. Ama elektrikler kesik olduğu için bu hırsızlıklar bir fayda sağlamıyor.

Pademba Road'a dönmek için Siaka Stevens Caddesi'nden geçtiler. Bu caddede de hüzünlü bir karanlık vardı. Etraf sadece çeşitli renklerle boyanmış tahta evlerin renkleriyle aydınlanıyordu. Jim Dexter pembe boyalı iki katlı bir evin önünde durdu. Kapıda "Afro Dining" yazıyordu. Malko

içeri girince oldukça şaşırdı. Küçük odalar kırmızı bir ışıkla aydınlatılmıştı. Koridordaki jeneratör gürültüyle çalışıyordu.

— Şehrin en iyi lokantasıdır, dedi Jim Dexter. Çok zengin bir mutfağı vardır. Midenizi bir şölene hazırlayın.

İri gözlü bir zenci garson kız onları masalarına götürdü. Küçük salona girdiklerinde duvardaki Afrika maskeleri Malko'yu neredeyse korkutuyordu.

— En iyi bilgi kaynaklarımızdan biri de yemekte bize eşlik edecek, dedi Jim Dexter.

— Kim?

— Rugi Dugan. Folklorik baleler düzenleyen sömürgelerde doğmuş bir Avrupalı kızdır. Şehirde tüm olup bitenlerden haberi vardır ve Lübnanlılar'ı pek sevmez. Bu ülkeyi mahvediyor Lübnanlılar. Sierra Leoneliler kibar insanlardır.

Garson kız biralarını getirmişti. Dexter bardağını kaldırarak:

— Görevinizin başarısı şerefine! dedi.

Malko da bardağını kaldırdı. Halinden hoşnut olduğu pek söylenemezdi.. Elinde bu kadar az bilgi ve kaynakla çok seyrek görev almıştı. CIA'nın Sierra Leone'de Amerika'ya karşı başlatılan harekât hakkında pek az bilgisi olmalıydı. Başlangıç için Malko'nun elinde sadece birkaç bilgi vardı.

İranlılar tarafından yürütülen ve Sierra Leone'den başlayacak bir harekâtı haber veren telsiz şifreleri.

Lübnanlı ve Tahran'a bağlı, fakat Freetown'da bulunması muhtemel bir teröristin fotoğrafı.

Freetown'dan Abidjan'a uzanan İran kökenli bir şebeke ağı.

CIA'nın, İranlılar tarafından bir saldın beklediği aşikârdı. Ama bu saldırının ne zaman, nereden ve

nasıl yapılacağı bilinmiyordu.

Malko soğuk birasından bir yudum daha aldı. Sosyetik bir organizatörün böylesine önemli bir operasyonun temel direği olarak kabul edilmesine pek aklı yatmamıştı. Jim Dexter onun düşüncelerini okumuş gibi saatine bakarak:

— Rugi nerede kaldı? diye söylendi. Saat dokuzda burada olacaktı.

— Onu beklerken bu iş hakkında bildiklerinizi ve bana nasıl yardımcı olacağınızı anlatırsanız sevinirim, dedi Malko. Her şeyden önce iranlılar neden bu ülkeyi seçtiler, onu öğrenmek isterim.

— Gayet basit, dedi Amerikalı. Lübnanlılar yüzünden. Sierra Leone 27 Nisan 1961'de bağımsızlığına kavuştu. Ve ingilizler bu ülke ile ilgilenmekten vazgeçtiler. Onları anlayışla karşılamak lazım, irlanda gibi büyük bir ülkede açlıktan ölen bir milyon insan varken ve çocuk ölümlerinde dünya rekoru kırılırken... Eskiden beri Sierra Leone'de Lübnanlı Şiiler'den oluşan bir koloni vardı. Hatta Emel Örgütü'nün lideri Nebil Berri, Freetown'un fakir mahallelerinden biri olan Kissy'de doğmuştu, ingilizler ülkeyi terkedince ekonomik alanda söz sahibi olmaya başladılar.

— Ya Sierra Leone halkı? Onlar bu gidişe ses çıkarmadılar mı?

— Halk müzik dinlemeyi ve tembelliği tercih ediyor. Ülkede bir bağımsızlık savaşı olmadı. Halk barıştan yana. Örneğin ülkede tam bir basın özgürlüğü vardı. Ama Lübnanlılar güzel olan her şeyi berbat ettiler. Ülkeye istedikleri zaman girip çıkma hakkını elde ettiler, devlet başkanı General Momoh'u bile satın aldılar. Sierra Leone'nin tek zenginlik kaynağı olan elmas onların elinde ve halktan hiç kimse buna ses çıkarmıyor. Sierra Leo-

ne stratejik bakımdan önemli bir ülke değil. Küçük olduğu için de büyük güçlerin ilgisini çekmiyor.

— Ya İranlılar? Onlar nasıl geldiler?

— Lübnanlı dostları sayesinde burada güvencede olacaklarını biliyorlardı. İki yıl önce Sierra Leone'ye gelmeye başladılar. Başkan Momoh'tan İranlılar'a kapısını açmasını isteyen, ülkedeki en zengin Lübnanlı olan Kerim Labaki'dir. Bu anlaşma Tahran'dan Sierra Leone'ye hediye edilen 240.000 tonluk İran petrolü sayesinde sağlandı.Momoh da buna karşılık Sierra Leone'de bir İran elçiliği ve bir kültür merkezi açılmasına izin verdi.

RUFİ dosyasından haberi olan Malko:

— Şu Labaki, diye söze başladı. Charlie'nin Freetown'da yanında kaldığı adam değil mi? Kimdir bu?

Jim Dexter buruk bir gülücükle:

— Sierra Leone'nin gerçek ve tek sahibi, dedi. Her şeye sahip bir Lübnanlı. Bankalar, ihracat girdileri, Mercedes ve özellikle de elmas. Üretimin sadece % 5'i resmi kaynaklarca dışarı çıkarılıyor. Geri kalanı ise bir şebeke tarafından kaçak olarak çıkartılıyor. Labaki de pastanın en büyük dilimini yiyor. Freetown'un en güzel evinde yaşar. Station Hill'de bir Filistinli koruma ekibi ve hizmetkarlarıyla oturuyor. Kimse ona dokunamıyor, çünkü başkan da dahil her şeyi satın alma gücüne sahip.

— İranlılar'la arasının iyi olma sebebi nedir?

— Onlarla ticari bağlantıları var.

— Ya Charlie ile ilişkisi?

Garson kız çorbalarını getirmişti. Malko çorbadan bir kaşık aldı, tadı nefisti. Ölü bir şehrin ortasındaki bu lüks lokantanın varlığı Malko'ya garip gelmişti. Jim Dexter konuşmaya başladı.

— Buradaki çoğu Lübnanlı gibi Labaki de arada bir kendine değişik eğlenceler arar. Fildişi Kıyısındaki adamlarımız daha önce Abidjan'da Labaki ile karşılaşmış olan Charlie'yi tampon olarak öne sürdüler. On beş gün kadar önce Charlie buraya gönderildi. İşler sandığımızdan da iyi yürüdü. Charlie Labaki'nin evine yerleşmişti.

— Neden Labaki?

— Telsiz şifrelerinde sık sık onun adı geçiyordu. Ayrıca merkezden öğrendiğimize göre, İran Kültür Merkezi'nin patronu olan Hüseyin Forugi adındaki adamla sıkı ilişkisi varmış. Forugi aslında İran Güvenlik Bakanlığı'nın önemli bir adamı. Yani, terörist eylemleri yönetenlerden biri.

— Sierra Leoneliler'in bu ayrıntıdan haberi yok mu?

Amerikalı omuzlarını siikti.

— Onların dünyadan bile haberleri yok.

Garson kız şimdi de ana yemeğin servisini yapıyordu. Jim Dexter bir kez daha saatine bakarak:

— Rugi nerede kaldı? diye homurdandı.

Cevap olarak jeneratörün gürültüsünden başka bir ses duyulmadı. Malko bir türlü kendini göstermeyen Rugi'den çok, Jim Dexter'in anlattıklarıyla ilgileniyordu.

— Daha sonra neler oldu? diye sordu.

— Bildiklerimiz bazı varsayımlardan öteye gitmiyor. Charlie önemli ipuçları yakalamış olmalıydı. Bir sabah erkenden kaçınca Kerim Labaki'nin şüphelerini üzerine çekti. Aynı gün de Treichville'de öldürüldü.

— Labaki dış dünyayla nasıl irtibat kuruyor?

— Kendisi amatör bir telsizcidir. Elinde iyi dereceden bir lisansı ve çok güçlü bir alıcısı var. Abidjan da Lübnanlılar'la dolu. Sonrasını biliyor-

sunuz. Katiller Charlie'nin çantasını almayı başaramadılar. Bizim adamlarımız da aynı çantada bir fotoğrafla birlikte henüz doldurulmamış bir Sierra Leone pasaportu buldular. Fotoğraf, İran'da olduğu sanılan tehlikeli bir teröriste aitti. Abidjan'daki büromuz durumu derhal Amerika'ya iletti ve RUFİ ile ilgili bütün bilgiler değerlendirilerek bir senteze ulaşıldı. RUFİ dosyası başkana dek çıktı ve ülkenin güvenliği üzerinde kötü emelleri olan teröristlerin başını ezmemiz için en yüksek yerden emir aldık.

Malko çatalı havada kalakaldı.

— Peki ama beni neden bu işe bulaştırdılar?

— Burada gizli bir harekâtı yürütecek imkânlara sahip değiliz, dedi Amerikalı. Merkezde topu topu üç kişi çalışıyor ve bir de arada bir uğrayan sekreter ve yarım gün çalışan şifreci var. Benim görevim ise Küba ve Sovyet elçilerinin konuşmalarını dinleyerek başkan Momoh'a ülkesinin tek ve gerçek dostu olarak Amerika'yı kabul ettirmek.

Malko Viyana'da RUFİ dosyasının ABD başkanına dek çıktığını öğrenmişti.

— Şu terörist Nebil Moussaoui... Onun bu ülkede olup olmadığını öğrenmemize imkân yok mu?

— Ya ülkededir, ya daha önce gelmiştir, ya da gelecektir, diye yanıtladı Amerikalı.

— Göçmen bürosundan kontrol etme olanağı yok mu?

— Birkaç kez denedim. Şimdiye kadar başarıya ulaştığımı söyleyemem. Havaalanını gördünüz. Birkaç leon karşılığı ülkeye dilediğiniz gibi girip çıkabilirsiniz. Üstelik İranlılar daha çok Tahran üzerinden gelen özel uçakları kullanıyorlar. Elçiliğin arabası onları uçağın merdiveninde karşılıyor.

— Nebil Moussaoui'nin Freetown'daki varlığını kanıtlayabilir miyiz?

Amerikalı başını salladı.

— Hayır. Adam elçiliğe sığınmış olabilir veya Hillcot Road'daki muhteşem elçilik konutundadır. Lübnanlılar'ın yaşadığı yerlerde çok az adamımız var. İşte bu nedenle Rugi size yardımcı olabilir diye düşündüm. Herkesi tanır. Ayrıca sizle tanıştırmak istediğim bir dostum daha var: Wild Bill Hodges.

— Şu paralı asker mi? diye sordu Malko.

— Onu tanıyor musunuz?

— Kendisinden söz edildiğini duymuştum, dedi Malko. Burada ne işi var?

— Tatil yapıyor. Kız arkadaşıyla şehrin dışında yaşıyor. Ayrıca Kerim Labaki'nin yeğeniyle de ilişkisi var. O kız sayesinde pek çok bilgi elde etmiş. Hiç kimseden korkusu yoktur. Size yardımcı olacağını sanıyorum.

Wild Bill Hodges İrlandalı idi. IRA'da aldığı eğitimden sonra paralı asker olarak Afrika'da, Mozambik'ten Çad'a kadar pek çok ülkeyi dolaşmıştı. Kurnaz bir tilki olarak tanınıyordu. Malko onun Güney Afrika'da olduğunu sanıyordu. Sierra Leone gerçekten de garip bir ülkeydi.

— Buraya nasıl gelmiş? diye sordu Malko.

— Papa'nın sayesinde, diye yanıtladı Dexter. Bill ateşli bir katoliktir. Tıpkı Freetown'un polis şefi Sheka Songu gibi... Bili ile Sheka bir Vatikan ziyareti sırasında Roma'da karşılaşmışlar. Aralarında iyi bir dostluk kurulmuş ve Songu, Bill'e Sierra Leone'ye girebilmesi için gerekli izni sağlamış. O günden beri her pazar ayinine birlikte giderler.

— Bill'in benim geldiğimden haberi var mı?

— Hayır, ona son gelişmeleri haber vermedim. Bulunduğu yerde telefon yok, ama beni tanır. Yirmi kilometre kadar güneyde, Lakka'da kalıyor. Onu görmeye gidersiniz.

— Ya Kerim Labaki? O nerede?

— Büyük ihtimalle Station Hilldeki villasındadır.

Malko bunaltıcı sıcağın beynini sulandırdığını hissediyordu. Kendine gelebilmek için koyu kahvesinden bir yudum aldı. Esrarengiz Rugi hâlâ görünürde yoktu. Jim Dexter saatine bakarak:

— Rugi'yi yarın görürüz, dedi. Bir sorunla karşılaşmış olmalı.

Burası Afrika'ydı.

— Ona telefon edemez miyiz?

— Telefonlar çalışmıyor. Üstelik Rugi şehrin batısında Kissy diye bir cehennemde oturuyor. Sizi otelinize bırakayım.

Garson kız hesap pusulası ile geldi. Jim Dexter çantasından kalınlığı on beş santimi bulan bir para destesi çıkartarak, saymaya bile gerek duymadan masaya bıraktı. Zenci garson parayı alıp bir kısmını geri vermeye yeltendi.

— Üstü kalsın, dedi Dexter.

Dışarıya tam bir karanlık hakimdi. Kapalı benzin istasyonunun önündeki uzun kuyruğu gören Malko şaşkınlığını gizleyemedi.

— Yarın sabah benzin almak için bekliyorlar, dedi Amerikalı Malko'nun soru sormasına fırsat vermeden.

Ansızın beliren bir ışık kümesi Malko'nun gözlerini kamaştırdı. Barclay's Bank binasının altı katı da ışıklandırılmıştı. Jim Dexter açıklamak gereğini duydu.

— Bankalarda hiç para yok. Günde ancak 700

leon çekmenize izin veriyorlar. Bir paket sigara parası…

— Neden yeni para basmıyorlar?

— Maliyeti değerinden daha fazla tutacağı için. Ayrıca hükümetin Londra'daki darphaneye borcu var.

Şehrin merkezinden ayrılarak Aberdeente doğru yola koyuldular. Malko karanlıkta etrafını seçmeye çalışıyordu. Bir avuç terörist yüzünden başına kimbilir neler gelecekti?

Mammy Yoko'ya girince kendini yeniden medeniyete ulaşmış gibi hissetti. Resepsiyondan anahtarını alıp odasına çıkmak üzere asansöre yöneldiğinde kalbinin duracağını sandı. Lobide müşteri bekleyen ve Malko'ya davetkâr bakışlarla bakan üç fahişenin ardında, havaalanında rastladığı iriyarı zenciyi görmüştü.

Yarı kapalı gözlerle sigarasını içiyor ve Malko'yu süzüyordu. Kendini gizlemeye bile gerek görmemişti. Malko'nun asansöre doğru gittiğini görünce sigarasını söndürdü ve çıkış kapısına yöneldi. Demek ki beklediği Malko'dan başkası değildi.

Ama kimin hesabına? Malko henüz bunu bilmiyordu.

III. BOLUM

Başkan Joseph Momoh'un malikânesinin girişinde zenci bir kadın gölgeye sığınmış bebeğine süt emziriyordu. Malko şehirde rahat inceleme yapabilmek için bir 505 kiralamıştı ve daha o sabah aynı yerden geçerken askerlerden biri, içi çocuk dolu bir Mercedes'e yol vermek için Malko'yu durdurmuştu.

Silahlı askerler şimdi girişteki kulübede oturmuş sohbet ediyorlardı.

Malko direksiyonu Spur Road yokuşuna çevirdi. Burası, iki yanı villalarla süslü Lumley Beach'i, Freetown'un yerleşim bölgesine bağlayan yoldu. Malko elinde olmadan sık sık dikiz aynasına bakıyordu.

Bir gece önce otelde zenci polisle karşılaşmak onu tedirgin etmişti. Silahı olmadığı için temkinli davranmak zorundaydı. Hiç yanından ayırmadığı silahını havaalanlarındaki aşırı kontrol nedeniyle Liezen'de bırakmıştı. Jim Dexter'in bu hususta kendisine yardımcı olacağını umuyordu.

Gündüz gözüyle Freetown daha da sefil gözüküyordu. Yollardaki araba sayısı çok az olmasına karşılık, başlarının üstünde eşya taşıyarak yürüyen yayaların sayısı oldukça fazlaydı. Malko bir an kendini 19. yüzyılın Afrika'sında zannetti.

Az sonra şehir geride kalmıştı. İki yanı ağaçlarla süslü yol yukarı doğru uzanıyordu. Yaklaşık bir kilometre sonra sol tarafta Malko aradığını buldu.

Yolun sonunda kurulmuş eski kasaba önünde uzanıyordu. Buradaki villalar daha çok yabancılara kiralanırdı. Malko sola dönünce yeni görünümlü bir süpermarketin önüne geldi. Ön tarafta kırmızı ile yazılmış üç harf vardı: AVI. Malko arabasını otoparka bıraktı ve süpermarketten içeri girdi. Burada konuşacağı kişiden Jim Dexter'a bile bahsetmemişti. Bu talimat DDO tarafından Malko'ya Viyana'da verilmiş ve tamamen gizli tutması istenmişti. Jim Dexter'ın bile bu bağlantıdan haberi olmayacaktı.

Süpermarketin yeryüzündeki diğer marketlerden bir farkı yoktu, içeride birkaç müşteri dolaşıyor, kasiyer kızlar boş tezgâhların önünde uyukluyorlardı. Malko sosislerin asılı olduğu reyonda durarak çevresine bakındı. Sarışın, iriyarı bir adam aniden sosislerin arkasından belirerek:

— iyi günler, dedi Malko'ya. Şarküteri mi almak istiyordunuz?

Son derece etkileyici mavi gözleri, dar bir alnı ve ifadesiz sayılacak bir yüzü vardı.

— Siz... Wael Afner mısınız? diye sordu Malko.

Adamın gözlerinde şaşkınlık belirtisi bir ışık gibi parlayıp hemen ardından sönüverdi.

— Evet. Beni mi görmek istemiştiniz?

— Size Popeye'den bir mesaj getirdim.

Wael Afner renk vermedi. Genç bir çift onlara yaklaşmış, reyondaki yiyecekleri incelemeye koyulmuştu.

— Büroma gidelim, dedi Wael Afner.

Malko adamı izledi. Dip tarafta, kumral bir kadının hesaplarla uğraştığı küçük bir ofise girdiler. Afner'in bir bakışıyla kadın odadan çıktı. Yalnız kaldıklarında Afner kapıyı kapatarak hararetle Mal-

ko'nun elini sıktı.

— Ata medaber ivrit? (*)

— Hayır.

Afner gülümsedi.

— Her neyse. Zaten benim de burada pek konuşma fırsatım olmuyor. Popeye nasıl? Geleceğinizi haber vermişlerdi.

Popeye, Mossad ile Washington'daki CIA'nın bağlantısını sağlayan ajanın şifreli adıydı.

— Onu görmedim, diye yanıtladı Malko.

Afner bir sigara yaktı. Kendisi Mossad'ın adamıydı ve Sierra Leone'deki İsrail gizli servislerinin haber kaynağıydı. Jim Dexter Afner'ın varlığını biliyor, fakat onun İsrail Haberalma Örgütü'ndeki görevini tam olarak kestiremiyordu.

— Bir viski alır mısınız? diye sordu Afner.

— Mersi, dedi Malko. Pepsi'yi tercih ederim. Burada hiçbir sorunla karşılaşmıyor musunuz?

israilli gülümseyerek başını salladı.

— Hayır. Bana yardım eden çok ağır ve etkili bir ortağım var. Başkan Momoh'un karısı. Onun sayesinde konteynerlerim bir sorunla karşılaşmadan gümrükten geçiyorlar. Başlangıçta para peşinde olmadığımıza ve kimseye zarar vermeyeceğimize inandırmıştık onları... Sadece ülkede olup bitenleri öğrenmek istiyorduk.

— Yararı oldu mu bari?

israilli'nin mavi gözleri bulanır gibi oldu.

— Evet. Lübnanlılar telsiz kanalıyla haberleşiyorlar. Tabii şifre kullanıyorlar ama ben bantları "eve" gönderiyorum.

— Ya İranlılar?

— Onlar haberleşmeyi kurye sistemiyle yürütüyorlar. Asla telsiz kullanmazlar.

(*) Ibranice biliyor musunuz?

Afner J-B'sinden bir yudum aldı. Malko onun asıl konuya girmesini bekliyordu. İsrail'in bir ayağı her zaman için Sierra Leone'de olmuştu. Bunun nedeni başkanın karısıyla Moşe Dayan'ın geçmişteki dostluklarıydı.

— Buradan yürütülen terörist eylem hakkında bildiklerinizi öğrenmek isterim, dedi Malko. Langley ilk alarmın sizden geldiğini söylemişti.

— Doğru, dedi İsrailli. Fakat elimde henüz fazla bir şey yok. Bu adamlar çok dikkatli hareket ediyorlar. Ülkeye girmelerini önlemek istedik ama Kerim Labaki çok güçlü ve çok zengin. Yine de Beyrut'tan aldığımız habere göre, İran'a bağlı Lübnanlı iki terörist buraya gelerek eylemi başlatacaklarmış.

— Sierra Leone'deki elçiliğe mi saldıracaklar?

— Sanmıyorum. Ama Freetown mükemmel bir başlangıç noktası.

— O teröristlerin kimliği hakkında bir bilginiz var mı?

— Hayır.

— Nerede olduklarını biliyor musunuz?

— Hayır.

Malko o teröristlerden birinin, Charlie'nin çantasında bulunan fotoğraftaki adam olduğundan emindi: Nebil Moussaoui.

— Araştırmaya devam etmediniz mi?

Wael Afner buruk bir gülümsemeyle:

— Ben burada bir dinleme istasyonunun başındayım, dedi. Yoksa bir eylem servisinin değil. Freetown'daki varlığını şimdiye dek zaten pek çok kişiyi rahatsız etmiş durumda.

— Yani o iki teröristi bulmak konusunda umudunuz yok...

Afner alayla karışık sıcak bir tebessümle:

— Afrika'da hiçbir sır gizli kalmaz, dedi. Bu bir zaman ve para sorunu. Sizin de Jim Dexter gibi mükemmel bir büro şefiniz var.

Büroyu terkederek mağazanın çıkış kapısına yöneldiler.

— Yanınızda dolar var mı? diye sordu Afner Malko'ya. Üstüne iyi şanslar yazar mısınız? Mağazayı bugün açtık da...

Malko kâğıt paranın üstüne Afner'ın istediğini yazarken Mossad'ın ticaret anlayışına hayran kalamadan edemedi. Adamlar her yerde ve her koşulda nasıl ticaret yapılacağını biliyorlardı. Malko'nun bir sorusu daha vardı.

— Dün havaalanında kafası tıraşlı, iriyan bir zenci gördüm. Akşam da oteldeydi. Tahminimce CED'in Özel Bölümünden biri. Onu tanır mısınız?

— Büyük olasılıkla Eya Karemba'dır, dedi Afner. Kerim Labaki'nin adamlarından biridir. Iranlılar'ın Sierra Leone'ye girmesini sağlayan Lübnanlı. En tehlikelilerden biri...

* * *

Malko hayretle Wael Afner'a baktı. Jim Dexter'ın nasıl olur da zenci polisin Kerim Labaki ile ilişkisinden haberi olmazdı.

— Onun sadece bir polis olduğunu sanıyordum, dedi Malko.

— Öyledir, dedi Afner. Ama daha çok Labaki için çalışır. Labaki elmas avına çıktığında Karemba onun koruyuculuğunu yapar. Fanatik bir adamdır. Her gün İran Kültür Merkezine gider. Ona dikkat edin.

Malko Spur Road'da ilerlerken bir gün önce Karemba'nın havaalanına yalnızca kendisi için gelmiş olduğunu düşündü. Bu da iyiye işaret değildi.

Sokaklar hareketlenmişti. Texaco istasyonunun

önünde bir araba kuyruğu uzanıyordu. Malko Mammy Yoko'da durarak bir tost yedi ve koyu bir kahve içtikten sonra tekrar 505'ine binerek Lakka kasabasına doğru yola koyuldu. Wild Bill Hodges'u ziyaret edecekti.

* * *

Malko direksiyona yapışmış, yoldaki çukurlara düşmemek için 505'ini son derece dikkatli sürüyordu. Zikzaklar çizerek ilerliyor, bir yandan da karşı taraftan gelen ve aynı şekilde zikzaklar çizerek çukurlardan kurtulmaya çalışan arabalara çarpmamaya uğraşıyordu. Ancak, emin olduğu bir şey vardı, o da kimsenin onu takip etmediğiydi.

On üç kilometrelik yol gözüne sanki yüz kilometre gibi gözükmüştü. Sonunda kasabadan ileride sağa, denize doğru inen bir yol buldu. Burası da yine çukurlarla doluydu. Nihayet yol muhteşem bir plajda sona erdi. Sağ tarafta tropikal bitkilerle süslenmiş villayı gördü. Villanın önünde kırmızı bir Range Rover park edilmişti.

Malko kapıyı boş yere çaldı. Sonunda parmaklığı itince kendini havuzun yanında buldu. Bir kapı, mermer kaplı bir odaya açılıyordu. İçerisi modern mobilyalarla döşenmişti. Bann kenarında büyük bir aslan heykeli vardı.

Malko açık kapıdan içeri girerek aslan heykelinin yanında durdu. Geri dönmek üzereyken bann arkasından zıplayıp öne fırlayan bir gölge gördü. Adamın kırmızı lekeli yüzünü, kötü bir ifadenin hakim olduğu soğuk, gri gözlerini seçtiğinde, üzerine çevrilen bir Beretta dikkatini silaha yöneltmesine neden oldu.

Silahı tutan elin sahibi Malko'yu hedef almıştı.

— Pis Lübnanlı! Seni öldüreceğim! dedi silahın sahibi.

IV. BÖLÜM

Malko ani bir refleksle kendini yere attı. Aynı anda bir patlama sesi duyuldu. Tam başının arkasındaki bahçe kapısında yumruk büyüklüğünde bir deliğin açıldığını gördü. Yuvarlanarak odadan çıkmayı başardı. Ama eli silahlı kişi de Malko'yu arkadan takip ediyordu. Malko arabasına ulaşamayacağını anladı. Adamın onu parçalara ayırması işten bile değildi. Havuzun, yanından ilerlerken ardında hasmının ayak seslerini duyuyordu.

Bahçenin sonuna gelince, evi kumsaldan ayıran duvar setinin üzerinden atlayarak plaja geçti. Kumlara düşerken yeni bir patlama sesi duydu ve kafasının üstünde parçalanan taşları gördü. Kuma çömelerek çevresine göz gezdirdi. Plaj göz alabildiğince uzanıyordu. Adam onu kıskıvrak yakalayacaktı. Malko bir anda kararını verdi. Yanında cılız yapraklı bir ağaç vardı, onun arkasına saklanarak saldırmaya hazır bekleyecekti. Çok geçmeden adam homurdanarak setten atladı ve bir külçe gibi kumlara düştü. Sağ elinde hâlâ silahını tutuyordu.

Malko ondan daha atik davrandı ve hasmı Malko'nun varlığını farkettiğinde avuçladığı kumlan adamın gözüne doğru savurdu. Yabancı önce sendeledi, sonra da sol elini gözüne götürdü. Malko'nun tekmesi bir füze hızıyla adamın sağ elindeki silaha uzandı. Silah adamın elinden fırlarken kumsalda bir patlama daha duyuldu. Malko eğilerek Beretta'yı aldı ve üzerine atlamaya hazır bekle-

yen hasmının boğazına dayadı.

— Sakin olun, dedi. Eğer yanlış hatırlamıyorsam, silahta beş mermi daha var.

Beretta'nın sahibi bir yandan gözlerindeki kumlan temizlemeye çalışıyor, bir yandan da küfürler yağdınyordu. Malko bu arada onu incelemek fırsatı buldu. Esrarengiz bir tipti. Sol kolunda bileğinden dirseğine kadar uzanan bir İsa dövmesi vardı. Sağ kolunda ise Azize Meryem'in dövmesi bulunuyordu. Kovboy kemeriyle tutturduğu kot pantolonunun paçalarını Teksas çizmelerinin içine sokmuştu. Kısa kesilmiş kır saçları ve donuk bakışlan, kırmızı çillerle kaplı yüzünü tamamlıyordu.

— Bill Hodges siz misiniz? diye sordu Malko.

— Kim olduğumu gayet iyi biliyorsunuz! diye homurdandı İrlandalı. Beni öldürmek için daha ne bekliyorsunuz?

Bill Hodges, Malko'ya nefretle bakıyordu. Teksas New York arası bir aksanla konuşuyordu.

— Lütfen sakinlesin, dedi Malko. Ben Lübnanlı değilim ve size kötülük yapmaya hiç niyetim yok.

Wild Bill kuşkulu ve şaşkın gözlerle Malko'ya bakıyordu.

— O halde kimsiniz?

Malko silahı bırakarak elini Irlandalı'ya uzattı.

— Adım Malko Linge. Jim Dexter tarafından geliyorum.

îrlandah'nın yüz hatlan aniden yumuşadı.

— Jim! O halde siz CIA'lı çocuklardan birisiniz!

— Öyle de diyebilirsiniz.

— Kahretsin! Az daha sizi öldürecektim. Gerçekten çok üzgünüm. Ama nereden bilebilirdim

ki?..

— Konuklarınızı hep böyle mi karşılarsınız? diye sordu Malko yüzünde şakacı bir ifadeyle.

Wild Bill cevap vermeden önce sol gözünde kalan son kum taneciklerini de temizledi ve:

— Hayır, dedi. Epey önce evlenmek üzere olan bir Lübnanlı kızı kaçırıp yanıma almıştım. O günden beri Lübnanlılar kızı geri almak için yapmadıklarını bırakmadılar. Önceleri beni polise suçüstü yakalatmaya çalıştılar, sonra da kendileri gelerek beni tehdit ettiler. Ben, William Hodges, bu Lübnanlı serserilerden korkarmışım gibi... Kızı kaçırmak istediklerini anladım. Pazar ayininde dostum Songu'ya durumu anlattım. Kendisi polis teşkilatının başıdır. Lübnanlılar'ı pek sevmez. îşte bu yüzden düşmanlarımın geldiğini sandım. Onları kuşkulandırmamak için kapıyı açık bırakmıştım. Haydi gelin, beni bağışlayacağınızı sanıyorum.

İrlandalı bunları söyledikten sonra Malko'nun sırtına dostça bir şaplak indirdi. Fakat eli öylesine ağırdı ki Malko az daha ciğerlerinin parçalanacağını sandı.

— Gelin. Siz de bir İrlandalı olacaktınız ki...

Bahçeye geri döndüler. İki zenci hizmetkâr onları karşıladı. Bill Hodges konuşmaya devam ediyordu.

— Gelecek olurlarsa onlarla mücadele etmek için şimdi iki kişiyiz. Lübnanlılardan nefret ederim.

Bill Hodges bir Moet şişesi açarak iki kadeh doldurdu. Kendi kadehini kaldırarak Malko'nunkiyle tokuştururken:

— Lakka'ya hoşgeldiniz, dedi. Sizi güzellik abidemle tanıştıracağım.

Arkasını dönerek bağırdı.

— Yassira!

Birkaç dakika sonra sansın bir kadın bann arkasından kendini gösterdi. Malko bir zenci beklerken sansın birini görünce şaşırmıştı.

— Hoşgeldiniz efendim, dedi Yassira.

Bili Hodges Malko'ya göz kırparak:

— Onu neden geri vermek istemediğimi şimdi anladınız mı? diye sordu. Senin takımdan gelen olmadı Yassira, diye de ekledi.

Sessizce içkilerini içtiler.

— Pekâlâ, neden geldiğinizi bana anlatmalısınız. Yassira beni odada bekler misin?

Yassira içki bardağını alarak yanlarından ayrıldı.

— CIA adına çalışıyorum, dedi Malko. İranlılar bu ülkeden başlatılmak üzere Kerim Labaki'nin de yardımıyla bir eylem hazırlıyorlar.

— Labaki! Yassira'nın dayısı olur. Onun bu işle ne ilgisi var?

— Henüz bilmiyorum.

İrlandalı barın önüne geçerek Malko'nun karşısına dikildi.

— Tek bir leon bile kazanmasam, sizin yanınızdayım. Ama çok dikkatli olmalısınız. Labaki epey tehlikelidir.

— Biliyorum, dedi Malko.

Irlandalı'ya İsrailliler'den hiç söz etmeden hikâyeyi anlattı. Bili Hodges bir yandan can kulağıyla Malko'yu dinlerken, bir yandan da boşalan kadehini dolduruyordu. Çok geçmeden bakışları değişti, içki ona tesir etmişti. Esneyerek:

— Size yardım edeceğim, dedi. Ama şimdi siesta saati. Konuşmamıza daha sonra devam edelim. Sizi odanıza götürsünler.

Bili Hodges odalara uzanan koridora dönerek

seslendi.

— Seti!

Yassira'nın aksine bu kez esmer bir kız koridorda belirdi. Uzun saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Siyah, iri gözleri yuvarlak yüzünü aydınlatıyordu. Hintli ya da Pakistanlı olmalı, diye düşündü Malko.

— Arkadaşım dinlenmek istiyor, dedi Bill Hodges. Onu san odaya götür.

Wild Bill'in gözlerindeki parıltıyı Malko farketmişti. Adamın hareketli bir öğle uykusu geçireceğini düşünmeden edemedi.

İrlandalı'yı ziyarete geldiğinden beri çeşitli sürprizlerle karşılaşmıştı.

Seti kimdi? Belki de Bili Hodges'un eski metreslerinden biri, diye düşündü Malko. İçkisini bitirirken genç kadını inceliyordu.

Seti'nin ayaklan çıplaktı, incecik ipekten bir pantolon giymişti. Ayak bileğinde bir bilezik vardı.

— Gelin, dedi Malko'ya.

Koridorun sonuna geldiklerinde genç kadın yana çekilerek Malko'nun tavanlıklı bir yatağın bulunduğu, san ipek kaplı odaya girmesine fırsat verdi.

— İşte, dedi. Burada rahatça dinlenebilirsiniz.

Seti geri dönüp gitmek üzereyken haz dolu bir kadın çığlığı duyuldu. Malko kanının bir alev seli gibi aktığını hissetti. Bakışlan Seti'nin bakışlarıyla karşılaştı. Genç kadının soluk alışlan da hızlanmıştı.

Malko buraya bir zevk anı yaşamak için gelmemişti ama tehlikeli bir durumdan kurtulduktan sonra hep böyle olur, canı sevişmek isterdi. Yavaşça Seti'ye yaklaştı. Arada bir aynı kadın çığlığı duyu-

luyordu.

— Her gün onu bu iş için kullanır, dedi Seti.

Sonunda kadının sesi artık duyulmaz olduğunda Malko ile Seti de zevkin doruğuna ulaşmışlardı.

— Üç haftadır bana hiç dokunmadı bile, dedi Seti.

Seti yataktan kalkarak eşyalarını topladı ve odadan çıktı. Malko odada yapayalnız kalmıştı. Acaba Wild Bill bu planı özel olarak mı hazırlamışa? İrlandalının garip bir adam olduğu her halinden belliydi. Esrarengiz Rugi'den sonra CIA'nm bulduğu ikinci müttefik de pek sağlama benzemiyordu. Malko'yu dinlerken Iranlılar'dan çok Yassira ile geçireceği anları düşünmüş olmalıydı.

Malko yataktan kalkarken, bulduğunla yetinmesi gerektiğini düşündü.

* * *

Malko bir duş alarak dışarı çıktığında Bill Hodges'u bıraktığı yerde, aynı kovboy giysileri içinde Moet'ini içerken buldu. Yassira da aynı şekilde içkisini yudumluyor ve videoda bir Mısır filmi seyrediyordu.

— Yassira'ya sorununuzdan söz ettim, dedi Bili Hodges. Bu ülkedeki bütün Lübnanlılar'ı tanır. Ama aradığınız o iki tipten söz edildiğini hiç duymamış.

— Sağlık olsun! dedi Malko.

— Yapılacak bir tek şey var, dedi Bill Hodges. Labaki ile konuşmak. Yanında çalışan bir düzine kadar Filistinli var. Eğer sizin tipler de oradaysa onları gafil avlayabiliriz sanıyorum.

— Ya değillerse?

Bill Hodges kolundaki İsa dövmesini okşarken dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi.

— O domuz herif aradıklarınızın nerede olduğu-

nu bize itiraf etmek zorunda. Anlattıklarınıza göre yerlerini biliyor.

— Nasıl bir sonuçla karşılaşacağımızı biliyor musunuz?

— Hiç farketmez, dedi Bill Hodges. Bu ülkeden bıktım artık. Birlikte kaçarız. Piste ulaştık mı ver elini Gine veya Liberya. Sorun değil...

Bu çözüm Malko'ya pek akılcı gelmemişti ama belki de yapacak başka bir şey yoktu. O sırada Yassira söze karışarak yumuşak sesiyle:

— İran Kültür Merkezi'nin başkanı Forugi'nin Sierra Leoneli bir kadınla ilişkisi olduğunu duymuştum, dedi.

— İsmini biliyor musunuz? diye sordu Malko.

— Hayır, ama Freetown küçük bir şehirdir. Bulmamız pek zor olmayacaktır. Kendisi Hillcot Road'daki İran elçilik konutunda çalışıyormuş.

— Bunu nasıl öğrendiniz?

— Dayım birkaç kez bahsetmişti. Herkese ahlak dersi veren İranlılar'la alay eder.

Seti odaya girmişti. Bir hayalet gibi yanlarından geçerken Bili Hodges'la göz göze gelmemeye özellikle dikkat etti. Malko İrlandalı'nın davranışlarına bir anlam veremiyordu. Seti Yassira'dan çok daha güzeldi. Yine de Bill Hodges ile irtibat kurması Malko'nun birkaç adım ilerlemesini sağlamıştı.

Bundan sonra yapılacak şey, Freetown'daki araştırmaya hız vermekti. Belki Jim Dexter'in güvendiği esrarengiz Rugi ona yardım edebilirdi.

V. BÖLÜM

Kerim Labaki Monte Cristo'sundan bir nefes daha çekerek dumanı yavaşça dışarı üfledi. Büyük bir servete ulaştığından beri Küba sigarlan içiyor, Mercedes 500 kullanıyor, giysilerini Saville Row'a diktiriyor, gömleklerini İtalya'dan getirtiyordu. Ama hâlâ kaba mimiklerle konuşuyor, 25 yıl önce olduğu gibi, bir Lübnanlı serseri edasıyla davranıyordu.

Oturma odasının tüm duvarını kaplayan geniş ayna ufak tefek, kısa saçlı, şık giyinmiş bir adamın görüntüsünü yansıtıyordu. Kerim Labaki bu haliyle ister istemez saygın bir işadamı havasında olduğunu düşünüyordu. Sadece gözlerindeki parıltı onu rahatsız ediyordu. Çünkü her şeyden önce Labaki soğukkanlı ve metodik bir katildi. Sierra Leone'nin kontrolünü eline geçirdiğinden beri iki yüzden fazla kişiyi öldürmüştü. Bunlardan bazıları beyinlerine yedikleri kurşunla can vermişler, bazıları elektrikli sandalyelerde öldürülmüşlerdi. Canına kıydığı insanların çoğu zenciydi.

Karşısında saygılı bir ifadeyle duran adama umursamaz bir tavırla baktı. Sonra bakışlarını ayaklarının altında uzanan muhteşem manzaraya çevirdi. Bu villa Lumley Plajı'na dek uzanan ormanın yamaçlarındaki son villaydı. Freetown'da eski başkan tarafından yaptırılmış Juba Hill Sarayı'ndan sonra en görkemli ev Kerim Labaki'ye aitti.

Kendisiyle ilgilenilmediğini gören zenci adam yavaşça:

— Ben gidebilir miyim, patron? diye sordu.

Labaki sigar tutan elini kaldırarak:

— Bekle, dedi.

Yeni bir düşmanı ortadan kaldırmaya hazırlanmak Labaki'de herhangi bir heyecan yaratmıyordu, ama bu gibi durumlarda temkinli davranmalıydı. Güçlü birini öldürdüğünde bir misilleme ile karşılaşabilirdi. Bu yüzden onları satın almayı tercih ediyordu. Balıkçılık, ihracat, araba ve özellikle elmas ticaretinden elde edilen girdilerin kontrolünü bugüne dek bu yöntemle elinde tutmayı başarmıştı. Freetown'un en büyük iki kumarhanesini de Labaki işletiyordu. Monte Cristo'sundan bir nefes daha çekerek lehine ve aleyhine olan olasılıkları değerlendirmeye koyuldu.

Lehine olanları hesaplamak kolaydı. Birkaç günlük bir tatile ihtiyacı vardı. Operasyonu yürütecek kişi işini bilen biri olacağından bu fırsatı değerlendirerek tatil yapabilirdi.

Aleyhine olanlar ise onu düşündürüyordu. Pek tanımadığı, dolarla her şeyi satın alamayacağı bir ortamda mücadele verecekti. Gözlerini kapattı ve her zaman olduğu gibi kararını bir anda verdi. Cebinden kalın bir yüz dolarlık deste çıkararak Eya Karemba'ya gülümsedi:

— Küçük bir prim alacaksın.

Ayağa kalkarak Karemba'ya yaklaştı. Labaki ayaktayken peruğunun tepesi Eya Karemba'nın ancak omuzuna geliyordu. Labaki her zamanki metodik düşünce yapısıyla paraları yavaş yavaş saymaya başladı. Mammy Yoko'nun havuzunda çalışan küçük çocukları kandırmak için de aynı yöntemi uygular, açlıktan nefesleri kokan çocukların karşı-

sında paralan ağır ağır sayardı.

Ne de olsa otelin sahibi Kerim Labaki'ydi.

Eya Karemba iradesine hakim olmaya çalışıyor, gözlerini paralardan kaçınyordu. Sonunda Labaki beş adet yüzlüğü uzatarak:

— Bu işi çabuk bitir, dedi.

Eya Karemba mutlulukla başını salladı. Bu para bir yıllık maaşına eşitti. Labaki adamın bir an önce gitmesi için sırtına dostça vurdu ve Karemba salonu terketti. Az sonra Labaki de salondan aynlarak bahçeye çıktı ve yirmi .Mercedes'le birkaç spor arabanın durduğu garaja yöneldi.

İki şoför her an emrine hazır bekliyordu.

— Yeşil 500! diye bağırdı Labaki.

Dört Mercedes 500 satın almış ve bunlardan birini başkan Momoh'a hediye etmişti. Elinde üç Mercedes daha vardı. Yolların bulunmadığı bir ülkede bu arabaları sonsuza dek elinde tutabilirdi. Kendini arka koltuğa bırakırken İranlı dostlannın artık rahatsız edici olmaya bâşladıklarını düşündü.

Bugüne dek işlerine politikayı karıştırmamış ve bunda da hayli başarılı olmuştu. Yan gözle villasının çevresinde bulunan bakımsız, köhne kulübelere baktı. Bunların birkaçını satın alarak yıktırmıştı.

Ne de olsa görüntüyü bozuyorlardı.

Jim Dexter sararmış bir gazete paketini Malko'nun burnuna yaklaştırarak:

— Bakın! dedi. Langley'den 1980'de gönderilen bir haftalık New York Times'lar. Şimdi elime geçti.

Gazeteler postaya verileli sekiz sene olmuştu. Amerikalı paketi bıraktığında etrafı bir toz bulutu kapladı.

Malko pek şaşırmamıştı. Siena Leone öylesine

garip bir ülkeydi ki, artık hiçbir şey onu şaşırtmıyordu.

Malko Jim Dexter'a îrlandalı'ya yaptığı ziyareti anlattı.

— Wild Bill, Eya Karemba'nın Labaki hesabına çalıştığım söyledi.

Langley'den aldığı emir gereği Dexter'in, Wael Afner'ın Mossad'la olan ilişkisinden haberdar olmaması gerekiyordu.scanned by darkmalt1

— Bili Hodges bundan emin mi?

— Evet. Böylece Karemba'nın havaalanındaki varlığı da açıklığa kavuşuyor.

— Karemba'nın şefi Sheka Songu dostumdur, dedi Dexter. Ona bu konuyu açacağım. Bu arada size Kerim Labaki'nin fotoğraflarını getirdim.

Malko'ya uzattığı resimler, kısa boylu, tıknaz, koyu renk peruklu bir adama aitti. Malko fotografían inceledikten sonra Jim Dexter'a uzattı.

— Sheka Songu'nun cevabı ne olursa olsun, bana bir silah temin etmenizi istiyorum, dedi Malko.

— Sorun değil! Hatta size silah taşıma izni bile alabilirim. Yüz leondan fazla tutmaz. Düşünebiliyor musunuz, bürokratlar ayda 400 leon kazanıyorlar 've üstelik de maaşlannı her ay alamıyorlar.

— Silahım olursa kendimi güvenlikte hissedeceğim.

— Labaki bile bir yabancıya saldırmaya cesaret edemez, dedi Dexter. Başkan Momoh bu suçu örtbas edemez. Size verebileceğim bir silah var. Bahçemdeki yılanlan öldürmek için kullandığım bir 45'lik Colt. Silahı bakımdan geçiririm. İzin meselesiyle de ilgileneceğim... Başka bir şey var mıydı?

— Hüseyin Forugi hakkında bir şey öğrenebil-

diniz mi?

Amerikalı başını salladı.

— Hemen hemen hiçbir şey. Buradaki bir gazetici dostumdan Forugi hakkında bilgi toplamasını rica etmiştim. Forugi, İran konutu, büyükelçilik ve Kültür Merkezi üçgeninde dolanıp duruyor. Özel hayatı hakkında dışarıya hiçbir bilgi sızdırmıyor. Bütün bağlantılarını Kültür Merkezi'nde kuruyor. Wild Bill'i artık tanıdığınıza göre onun size yararlı olacağını söyleyebilir misiniz?

Klima aniden durdu. Elektrikler kesilmişti. Adliye binasının karşısında, Freetown'un ender gökdelenlerinden birinde, bunaltıcı güneşin tam altındaydılar. Birazdan dayanılmaz bir sıcak bastıracaktı.

— Yakın bir gelecekte değil, dedi Malko.

— Bili kaçığın tekidir. Lübnanlılardan nefret eder. Eğer ihtiyacınız olursa onu kullanmanız için Langley'den gerekli izni almış durumdayım.

— Arkadaşı Yassira bana önemli bir ipucu verdi.

Malko kısaca Forugi'nin sevgilisiyle olan hikâyesini anlattı. Jim Dexter bu bilgiyi elde etmekten hoşnut olmuşa benziyordu.

— Rugi onun kim olduğunu öğrenir, dedi. Dün akşam benzini bitmiş. Telefonlar çalışmadığı için de bize haber verememiş.

— Onu nerede bulabilirim?

— Bugün öğleden sonra'Mammy Yoko'da olacak. Oda numaranızı verdim. Saat beş sularında size. gelecek.

— Neden odama geliyor?

— Daha temkinli olur. Lobide her zaman CID'-in adamları dolaşır. Eh, Rugi de tanınan biri...

Jim Dexter alnında biriken terleri elinin tersiyle

sildi. Sıcaklık her geçen dakika bir derece daha artıyordu. Ayağa kalkarak:

— Ben de sizinle ineyim, dedi Malko'ya.

Zemin kata geldiklerinde bayılmak üzereymiş izlenimini veren nöbetçi asker dikkatlerini çekti. Sıcaklık gerçekten de dayanılmazdı.

Elçiliğin karşısında bir Mercedes 280 duruyordu. Zenci şoför arabadan inerek Jim Dexter'in kulağına bir şeyler söyleyince Amerikalı hayır anlamında başını salladı.

— Şoförünüz mü? diye sordu Malko.

— Hayır, dedi Dexter. İçişleri Bakanı'nın şoförüdür. Patronu çalışırken taksi şoförlüğü yaparak ek gelir sağlar. Pekâlâ, saat altı sularında Mammy Yoko'yâ uğrarım. Lobinin karşısındaki barda buluşuruz.

Üzerinde kısa kollu bir ceket olan bir zenci Malko'nun 505'inin gölgesine sığınmış, oturuyordu. Malko'yu görünce kibarca gülümseyerek uzaklaştı.

* * *

Malko, asırlık ağaç dev Cotton-tree'nin bulunduğu büyük meydanda bir tur atarak Siaka Stevens Caddesi'nden aşağı indi. Sağa, Howe Caddesi'ne saptıktan sonra Sewa Parkın karşısında durdu. Şu meşhur İran Kültür Merkezi'nin civarında neler olup bittiğini görmek istiyordu.

Üç katlı, soluk renkli bina, demir parmaklıklı kapısı, kapalı panjurlarıyla bir kültür merkezinden çok, bir hapishaneyi andırıyordu. Afiş panosuna Irak'ın vahşetini sergilemek üzere bazı resimler asılmıştı. Binadaki tek kapının önünde tipik takkeleriyle oturan zenciler vardı. Yeşil renkli, muhteşem bir Mercedes 500 binanın önüne park edilmişti. Direksiyonda bir şoför oturuyordu.

Malko gitmeye yeltendiğinde, kapıda, iki yanın-

da gardiyanlarıyla bir adam belirdi.

Malko'nun kalbi hızla atmaya başladı. Kısa bir boy, peruk, aynı yüz hatları! Bu, Kerim Labaki'ydi. Adam arabaya biner binmez Mercedes 500 hareket etti.

Yeşil araba üç yüz metre ötede, East Street'de durdu. Yanlarından geçerken Malko Kerim Labaki'nin bir bakkal dükkânına girdiğini gördü. Adam günlük alışverişini yapıyordu. Malko dikkat çekmek istemediği için bir tur atarak bütün şehri dolaştı. King Jimmy Market'in önünden geçerken içerideki kalabalık ilgisini çekti. Yoksul olmalarına rağmen, Sierra Leoneliler açlıklarını giderebiliyorlardı. Hiçbir hayat belirtisi görülmeyen İran elçilik binasının önünden geçerek, esrarengiz Rugi ile buluşmak üzere otele döndü.

* * *

Kapıya öylesine hafif vurulmuştu ki, Malko bir an rüya gördüğünü sandı. Havuz kenarında bir içki içip, yukarı çıkmıştı. Lübnanlılar havuz kenarındaki hosteslere laf atıyorlardı. Malko sıcağa daha fazla dayanamayıp, çareyi odasına çıkmakta bulmuştu. Neyse ki odada sürekli çalışan bir havalandırma sistemi vardı ve bu sayede ısı sabit bir derecede kalıyor, yükselmiyordu. Malko tokmağı çevirerek kapıyı açtı.

Rugi Dugan'da ilk göze çarpan şey kirpikleriydi. Oldukça uzun, hafifçe dışa kıvrık kirpikleri vardı. Bu da genç kadının yüzüne ayrı bir ifade kazandırıyordu ve Rugi de bunun farkındaydı. Genç kadın iri kirpiklerinin altından Malko'yu şöyle bir süzerek, yumuşak sesiyle:

— Jim'in arkadaşı mısınız? diye sordu.

— Evet, diye yanıtladı Malko. İçeri girin, lütfen.

Genç kadın bir kuğu gibi süzülerek içeri girdi.

Vücut hatlarını ortaya çıkaran jarse bir elbise giymişti. Parfümü bir anda bütün odaya yayıldı. Rugi'nin parmaklan yüzüklerle doluydu. Her iki bileğinde de rengârenk bilezikler vardı. Kolunda asılı, üzeri taşlarla süslü çanta Sierra Leone koşullarına göre en az üç yıllık maaşla satın alınabilecek tür dendi.

Bal rengi gözleri şakaklanna doğru hafif çekikti. Küçük bir ağzı, hafif kalkık bir burnu vardı.

Doğrusu harika bir kızdı. Bir süre karşılıklı birbirlerini incelediler. Rugi gülümseyerek çantasını yatağın üzerine attı ve bir kenara oturarak bacaklarını birleştirdikten sonra bilezikleriyle oynayarak:

— Jim size yardım edebileceğimi söyledi, dedi. Ama nasıl, bilemiyorum...

— Lübnanlılarla bağlantınız var mı? diye sordu Malko.

— Onlar benle irtibat kurmaya can atıyorlar ama ben Lübnanlılar'ı pek sevmem, diye yanıtladı Rugi. Kadınları satın alıyorlar, ben ise satılık değilim.

— Kerim Labaki'yi tanır mısınız?

— Onu kim tanımaz ki! Labaki her yerdedir, her şeyin sahibidir. Ama kadınlardan çok erkeklere meraklıdır. Buradaki çoğu Lübnanlı gibi... Onunla ticari bir alışveriş yapmayı mı düşünüyorsunuz?

— Hayır, diye yanıtladı Malko. Pek sayılmaz. Ben daha çok iranlılarla ilgileniyorum.

— Öyle mi? Çok güzel.

Bu açıklama Rugi'yi pek etkilemişe benzemiyordu. Malko ona Forugi ve Siena Leoneli metresinin hikâyesini anlattı.

Rugi bir kahkaha atarak:

— Olanaksız bu! dedi. Hüseyin Forugi'ye resmi bir davette rastlamıştım. Çok masum bir görünümü vardı, bir köşede portakal suyu içiyordu. Yanına

yaklaşacak olduğumda, şeytan görmüş gibi uzaklaştı.

— Bunu gösteriş olsun diye yapmış olabilir. Ama iranlılar da bizler gibi birer insan... Bazı istekleri olması doğaldır. O kadını bulabilir misiniz?

— Sanıyorum, dedi Rugi. Peki sonra?

— Onunla tanışmak isterim. Tabii siz de bizimle olacaksınız. Belki ilginç bir şeyler biliyordur.

Rugi'nin gözlerinde alaylı bir parıltı belirdi.

— Belki de onunla yalnız konuşmanız daha iyi olur. Onu size getirmeye çalışacağım. Beni ona ulaştıracağını sandığım birini tanıyorum. Jim'e not bırakırım.

— Şimdiden bir randevu saptayamaz mıyız?

Rugi bir an kararsız kaldıktan sonra:

— Neden olmasın? dedi. Öbür gün akşam. Bitumani kumarhanesinin lokantası Lagonda'da yemek yiyeceğim. Daha sonra Moonraker'a gider, bir içki içeriz. Orada bizi rahatsız eden olmaz.

— Harika, dedi Malko.

Rugi gitmeye pek niyetli gözükmüyordu.

— Beni şehre bırakabilir misiniz? diye sordu Malko'ya.

— Hep şu benzin sorunu...

Malko yine de teklifi reddetmedi. Yol boyunca havadan sudan konuştular. Malko Rugi'yi Gloucester Caddesinde bıraktı.

Gitmek için dönüş yaparken, aynı manevrayı yapan diğer bir araba gördü. Tediıginlik duyarak, arabasını park etti ve dışarı çıktı. Sakin adımlarla mağazaların bulunduğu caddede yürümeye başladı.

Yolda pek taşıt yoktu. Buna karşılık yayaların ve sokak satıcılarının sayısı oldukça fazlaydı.

Malko mallarını satmak için üzerine atlayan satıcılardan kurtulmaya çalışarak ilerliyordu. Burnu-

na dek uzattığı sigara paketini değerinin iki katına satmaya çalışan adamı iterken, yan taraftaki vitrini inceleyen bir adam dikkatini çekti. Adamın üzerinde kısa kollu bez bir ceket vardı ve giysinin arka kısmı bir çıkıntıyla şekilsizleşmişti.

Malko o çıkıntının bir silaha ait olduğunu tahmin etmekte gecikmedi.

Bu adam, Malko Amerikan Elçiliği'nden çıktığında arabasının gölgesinde oturan adamdan başkası değildi. Malko'nun kalp atışları bir anda hızlanmıştı. Takip edildiği belliydi. Üstelik onu izleyenler kendilerini gizlemiyorlardı.

VI BOLUM

Malko iriyan bir satıcının uzattığı balığı iterek bakışlarını kendisini izleyen adama çevirdi. Evet, bu adam gerçekten de daha önce arabasının yanında gördüğü kişiydi. Orta boylu, siyah gözlüklü bir zenciydi. Kemerine takılı silahı kumaşın altından belli oluyordu. Malko onun polis olduğunu tahmin etti.

Adam bir Lübnanlı ile dükkânının önünde birkaç kelime konuştuktan sonra uzaklaştı. Malko onun az önce ardından dönüş yapan Honda'ya bindiğini gördü. Ama adam arabayı hareket ettirmemişti. Malko 505'ine geri dönerek Siaka Stevens Caddesi'ne saptı. Jim Dexter onu Mammy Yoko'da bekleyecekti. Az sonra Honda da Malko'nun ardından hareket etti.

* * *

Jim Dexter Mammy Yoko'nun barında, vantilatörün altında tek başına oturuyordu. Yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Saat altı buçuk olmuştu.

— Telaşlanmaya başlamıştım, dedi Malko'yu görünce.

— Pek de haksız sayılmazsınız.

Takipçisi otelin otoparkına dek Malko'nun peşinden gelmişti. Malko olanları Amerikalı'ya anlattı.

— Özel bölüm sizi izletiyor olabilir, dedi Dexter kaygılı bir sesle. Bunu yarın sabah Sheka Songu'dan öğrenirim. Silah taşıma izninizi almaya gidece

ğim. Fakat anlattıklarınız beni şaşırttı.

— Demek ki o tip de Kerim Labaki adına çalışıyor. Freetown'da benimle ilgilenebilecek tek kişi Labaki...

— Çok haklısınız, diye karşılık verdi Amerikalı. Labaki gözünüzü korkutmak istiyor olabilir. Sizin bu ülkedeki varlığınızın nedenini herkes gibi o da biliyordur. Bu arada Rugi'nin size bir faydası oldu mu?

— Onu öbür gün akşam yeniden göreceğim, dedi Malko. Polis şefi dostunuza o iki Lübnanlı hakkında neler bildiğini sormalısınız.

— Deneyeceğim, ama sonuç alacağımı sanmıyorum. Amerika ile İran arasındaki bir hesaplaşmaya karışmak istemeyecektir. Haydi gelin, sizi evimde yemeğe davet ediyorum.

Honda Civic yok olmuştu. Jim Dexter direksiyonu yerleşim bölgesi olan yamaçlara çevirdi. Signal Hill'den yukarıda, Freetown körfezine hakim modern bir binanın ardına gizlenmiş villanın önünde durdu.

— Elçilikte çalışan herkes burada oturur, dedi. Burada kendi yakıt depomuz, su tankımız ve jeneratörümüz vardır.

Bir zenci onlara kapıyı açarak arkalarından kapattı.

* * *

Jim Dexter onu bıraktıktan sonra Malko sıcağın etkisiyle külçe gibi uyumuştu. Texaco benzin'istasyonunun önünde Honda Civic'i yeniden görür gibi olmuş, fakat aldırmayarak ABD Elçiliği'ne dek yoluna devam etmişti.

Malko odasına girince, Jim Dexter ağır bir paketle zarfı ona uzattı.

— İşte izin kâğıdınız ve Colt 45. Bir kutu da

mermi var.

— Bir şeyler öğrenebildiniz mi?

— Pek sayılmaz. Songu'yu kapı aralığından şöyle bir görebildim. CID'in sizle ilgilenmediğinden emin olduğunu söyledi.

— O halde peşimde olan Labaki.

— Sizin için bir irtibat sağladım. Eddie Connolly adında bir gazeteci var. Sierra Leoneli'dir. Liberya'dan yeni döndü. Sizi bakanlıktaki basın odasında bekliyor. Siaka Stevens stadının karşısındaki bina...

— Biliyorum, dedi Malko artık Freetown'u ezberlemiş biri olarak.

Lamy Sanko Caddesinde park ettiği arabasına bindiğinde bir süre direksiyonu tutamadı. Sıcak bunaltıyordu. Otuz metre ötesinde Honda Civic takibe hazır bekliyordu. Malko dikiz aynasından Civic'i izleyerek Connaught Hastanesine doğru indi. Araba trafiği az, fakat yaya trafiği her zamanki gibi yoğundu. Tek yönlü yol olan Waterloo Caddesine dönmeden önce King Jimmy Market'in önünde yayaların istilasından kurtulmaya çalışan Honda Civic'i bekledi. Sonra ani bir atakla fırladı ve kupayı çarpmaktan kurtulduğu kamyonun şoförünün, öfkeyle ve hızla Honda'nın önünü kestiğini gördü. Malko yoluna devam ederek direksiyon kırıp Pademba Road ve Brookfield Road'u geçti. Daha sonra 505'ini Liberya Elçiliği'nin önüne park ederek yoluna yaya devam etmeye karar verdi. Bakanlıkların toplandığı on iki katlı binanın dışarıdan etkileyici bir görünümü vardı. Ancak içeride asansör çalışmıyordu. Malko sekiz katı tırmanmak üzere merdivenlere yöneldi.

Her katta "Kirli ellerinizle duvara dokunmayın" yazısı vardı. Ama duvarın rengine bakılırsa kimse

bu ikaza uymamıştı. Sekizinci kat, koridorları ve odalarıyla bir labirenti andırıyordu. Odaların çoğu boştu. Malko sonunda basın odasını gördü. Genç bir zenci kadın daktilo yazıyordu. Kadının görünümü bir Avrupalı'yı andırıyordu, oldukça makyajlıydı. Ayakkabılarını çıkarmış, çıplak ayakla çalışıyordu. Malko'nun girdiğini görünce hemen iskarpinlerini giydi.

— Eddie Connolly'i arıyordum, dedi Malko.

Genç kadın yan kapıyı göstererek:

— Kendisini orada bulabilirsiniz, dedi. Henüz geldi.

* * *

Eddie Connolly'nin kömür gibi kara bir teni vardı. Sıcağa rağmen takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Sol yanağındaki et beni kalın çerçeveli gözlüğünün düşmesini engeller gibiydi. Malko'ya kibarca gülümseyerek:

— Buyrun, dedi.

—Jim Dexter tarafından geliyorum, diye cevapladı Malko otururken.

— Ah evet, dedi Eddie Connolly Oxford aksanıyla. Jim sizden söz etmişti. Size nasıl yardımcı olabilirim?

— İki adamın peşindeyim, diye açıkladı Malko. İki Lübnanlı... Sadece birinin adını biliyorum.

Malko bunları söyledikten sonra Charlie'nin bulduğu pasaporttaki Lübnanlı'nın resmini çıkarttı. Eddie Connolly resmi uzun bir süre inceledikten sonra:

— Bende kalabilir mi? diye sordu.

— Elbette. Bir şeyler yapabilecek misiniz acaba?

Gazeteci kravatını biraz gevşeterek:

— Eğer bu adamlar Sierra Leone'ye yasal yollardan girmişlerse Göçmen Bürosu'nda onlara ait

bir iz kalmıştır. Orada birkaç arkadaşım var. Yoksa Longi Havaalaninda ve Lübnanlılar'ın oturduğu bölgede bir araştırma yapmak gerekecek. Burada yeni gelen herkes tanınır. Başka bir şey bilmiyor musunuz?

— Hayır, dedi Malko. Bu adamlar İran Elçiliği'nde veya Kerim Labaki'nin yanında saklanıyor olamazlar mı?

Gazetecinin gözlerindeki parıltı söner gibi oldu.

— Kerim Labaki çok güçlüdür. CID bile onu korur. Labaki'ye karşı çok temkinli olmak zorundayım. Bir netice elde edebilir miyim bilmiyorum.

— Elinizden geleni yapacağınıza inanıyorum, dedi Malko.

Daha sonra çantasından yirmişer leonluk iki deste çıkartarak gazetecinin masasına bıraktı. Eddie Connolly paralan kaptığı gibi çekmecesine koydu. O sırada Malko'nun az önce gördüğü kız içeri girdi. Malko'ya gülümsedi ve:

— Eddie, ben Adalet Sarayina gidiyorum, dedi.

— Bu Bayan Bemice, en iyi elemanlarımdan biridir, dedi Eddie Connolly. Bu da bir dost, Bay Linge.

Bernice sadece iyi bir eleman olmakla kalmıyordur, diye düşündü Malko. Genç kadın Malko'ya dönerek:

— Siz şehre inecek misiniz? diye sordu.

— Evet, çıkmak üzereydim, dedi Malko.

— Beni de bırakır mısınız? Arabamı bugün almadım.

Bernice, Eddie Connolly'nin yanağına bir öpücük kondurarak Malko'nun arkasından çıktı. 505'e büyük bir zevkle yerleşti.

— Arabam var ama benzin kuyruğunda bekleyemediğim için kullanamıyorum, dedi Malko'ya.

Eddie ise bir çaresini buluyor.

Malko kızın oldukça çekici olduğunu düşünüyordu. Bernice asırlık cotton-tree'nin karşısında inerek Malko'ya vaat dolu bir edayla gülümsedi.

— Eğer bilgi isterseniz size her zaman yardımcı olabilirim.

Adalet Sarayı'nın önündeki askerler Bernice'in alımlı yürüyüşüne bakamadan edemediler. Sierra Leoneliler için müzik ve aşk en önemli iki kavramdı.

Malko büyük ağacın etrafında bir tur atarak Mammy Yoko'ya doğru yola koyuldu.

* * *

Mammy Yoko'nun lobisinde bekleyen bir zenci Malko'ya yaklaşarak yumuşak bir sesle:

— Bay Linge mi? diye sordu. Bay Bill'den size bir mesaj getirdim. Kendisini görmenizi istiyor.

Telefonlar çalışmadığı için Malko mesajı getiren adamdan kuşkulanmadı. Bir duş alarak, Lakka'ya gitmek üzere yola çıktı. Wild Bill Hodges ne istiyor olabilirdi?

Colt'unu para destelerinin altına, deri çantasına yerleştirdi. Yol bu kez gözüne daha da zorlu gözüküyordu. Kırmızı toz bulutu arabanın içine doluyor, Malko'nun gözlerini yakıyordu. Her çukura girişte Malko olduğu yerde sarsılıyordu.

Villanın önüne geldiğinde Bill Hodges'un Range Rover'ını göremedi. Malko içeri girer girmez bir hizmetkârla burun buruna geldi.

— Patron burada değil, dedi zenci. Freetown'a gitti.

Malko tuzağa düşürüldüğünü hissetti.

— Peki ya hanım? diye sordu.

— O da beyefendiyle gitti.

Malko geri dönmeye hazırlanırken hizmetkâr

kumsalı göstererek:

— Bayan Seti orada yüzüyor, dedi.

Malko elinde çantasıyla plaja yöneldi. Görünürde kimsecikler yoktu. Sağ tarafı rahatça görebiliyordu ama solda kum tepecikleri görüntüyü kapatıyordu. Malko biraz daha ilerleyince bir tatil köyünün bungolovlarını farketti. Kuma uzanmış bir gölge dikkatini çekti. Ama kim olduğunu anlayamayacak kadar uzaktaydı. Yine de gölgeye doğru ilerlemeye karar verdi. Burası harika bir yerdi.

Gölgenin bir kadına ait olduğunu anladığında, uzun saçları ve kumral teni sayesinde Seti'yi tanımakta gecikmedi. Genç kadın sadece bikinisinin altıyla güneşleniyordu. Başını çevirerek gözlüğünü çıkarttı ve Malko'yu tanıdı. Şaşkınlık ve zevk dolu bir sesle:

— Burada ne işiniz var? diye sordu.

— Bill'i arıyordum.

Genç kadın saçlannı arkaya atarak:

— Yassira ile şehre indi, dedi. Epey oluyor.

— Bana randevu vermişti.

— Bazen unutur. Bekleyin, çok fazla gecikmez. Mayo giysenize, deniz bir harika.

— Yanımda mayom yok.

Seti ayağa kalkarak:

— Beni bekleyin, dedi. Size bir tane getireyim.

Bir düzine kadar bungalovun olduğu alanda gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde bir mayoyla geri dönmüştü. Malko bir ağacın ardına gizlenerek üstünü değiştirdi. Seti onu denizde bekliyordu. Dalgalar hafifçe kıyıya vuruyordu. Bir süre yüzdükten sonra durdular.

Dalgalar onları birbirlerine yaklaştırmıştı. Malko koluyla genç kadının belini sardı. İkinci bir dalga onlan ayırdığında genç kadın:

— Haydi, gidip duş alalım, dedi.

Malko genç kadını, bungalova kadar izledi. Birlikte bir duş aldıktan sonra genç kadın Malko'yu yatağa götürdü. Uzun süre seviştiler.

— Seninle olmaktan hoşlanıyorum, dedi Seti. Oysa Bill'e deli gibi aşıktım. Belki de kabalığı beni cezbediyordu. Sonra Yassira ile karşılaştı.

— Yassira'yı sevmiyor musun?

— Oh! Yassira bir orospudur. Lübnanlı sevgilisinden bıkınca Bill'in aşk oyunlarındaki ününü de hesaba katarak onu denemek, istedi. Bill'den sıkılınca eski sevgilisine veya bir başka erkeğe gidecektir.

— Bili bundan kuşkulanmıyor mu?

— Bilemiyorum. Bir kadına ihtiyaç duyduğunda Bili deli gibi olur. Kendisinin çok güçlü olduğunu sanıyor. Oysa Lübnanlılar ülkede her şeyi ele geçiriyorlar.

— Sana geri dönecektir.

— Artık onu istemiyorum. Bekle! Bir duş daha alacağım.

Seti yataktan kalkarken kapı vuruldu. Genç kadın kapıyı açmak için o yöne yürüdü. O sırada bungalovun içinde müthiş bir patlama duyuldu. Malko Seti'nin, göğsünün ortasında kocaman bir kan lekesiyle yere devrildiğini gördü.

Kapının üzerinde delikler açılmıştı. Malko içeri uzanan silahın namlusunu görmekte gecikmedi.

Seti yerde hareketsiz yatıyordu.

vII. BÖLÜM

Odaya dolan barut bulutu Malko'nun genzini yaktı. Avusturyalı yuvarlanarak kendini yatağın altına attı. İkinci bir patlama ile canından olması işten bile değildi.

İkinci patlama sesini duyduğunda Malko yumuşak halının üstündeydi. Duvarda kocaman bir deliğin açıldığını gördü. Yana uzanarak, silahını almak üzere deri çantasını açtı..

Dışarıdan hiçbir ses gelmiyordu. Katil silahını dolduruyor olmalıydı. Malko Colt'unu alarak emniyetini açtı ve kapıyı hedef alıp üç kez üst üste tetiğe bastı.www.cizgiliforum.com

Yatağın gölgesinden faydalanarak duvar boyunca kapıya doğru ilerledi. Kapı ardına dek açıktı. Hiç hareket yoktu. Malko silahı bırakmadan dışarı çıktı. Ilık hava suratına çarptı.

Ağaçların ardında, eli tüfekli, orta boylu bir adamın anayola doğru koştuğunu gördü. Hiç tereddüt etmeden mermileri arka arkaya boşalttı. Ama hasmı çoktan uzaklaşmıştı. Katil gözden kaybolduğunda silah seslerini duyan tatil köyündeki zenciler Malko'ya doğru koşturmaya başladılar. Malko uzaktan bir motor sesi duydu. Katili elinden kaçırmıştı. Bungalova "geri dönerek Seti'ye baktı.

Zavallı kadın sırtüstü yatıyordu. Gözleri hareketsizdi ve soluk alışları çoktan durmuştu. Göğsünün üzerinde korkunç bir yara açılmıştı. Malko'nun gözleri doldu. Ecel bir kere geldi mi kurtuluş

yoktu. Malko kapıya döndüğünde dehşet verici manzarayı seyreden üç zenci gördü.

— Bili Hodges'a haber verin, diye seslendi onlara.

Zencilerden biri koşarak uzaklaştı. Malko Seti'nin cansız vücudunu çarşafa sardı. Katil yanlış kişiyi öldürmüştü. Malko'yu hedef almış ama masum Seti'yi vurmuştu. Malko henüz iki teröristin varlığına dair hiçbir şey ispatlamış değildi. Buna rağmen Sierra Leone'deki varlığı terörist şebekesini korkutuyordu. Kaçarken gördüğü adam Kerim Labaki için çalışan Eya Karemba olabilirdi. Birdenbire Rugi aklına geldi. O da tehlikedeydi. Malko ona haber vermesi gerektiğini düşündü.

Ani bir içgüdüyle başını çevirdiğinde Wild Bill Hodges'u gördü.

İrlandalı elinde bir Beretta ile kapının önündeki kalabalığı yararak içeri girdi. Gözü dönmüş bir halde, tek kelime etmeden cesede doğru ilerledi, çarşafı hızla çekerek Seti'nin hareketsiz yüzüne baktı. Sonra çarşafı tekrar örterek ayağa kalktı ve:

— Hangi alçak yaptı bunu? diye bağırdı.

Malko kısaca olanları anlattı. Wild Bill Hodges zencilere kendi dillerinde bir şeyler sordu. İçlerinden biri ona cevap verdi.

— Beyaz Pajero'su olan bir zenci tanıyor musunuz? diye sordu Malko'ya.

— Pajero mu? Bilmiyorum, ama katil Eya Karemba olabilir.

— Karemba! O pis herif!

Bill Hodges patlamak üzereydi. Silahının kabzasını sıkarak:

— Lübnanlılar intikam peşindeler! dedi. Beni hedef almışlardı. İçeride sizin olduğunuzu bilmiyorlardı. Labaki'yi görmeye gideceğim. Ortalık

kana bulanacak. M 79 kullanmayı biliyor musunuz?

— Neden bana randevu verdiniz? diye sordu Malko İrlandalı'nın sözünü keserek.

Bill Hodges şaşkın bir ifadeyle Malko'ya bakarak:

— Bana randevu veren sizdiniz, dedi. Lübnan lokantası Gem'de sizi bulmam için bana birini gönderdiniz.

Malko olanları şimdi anlamıştı.

— Benim peşimdeler, dedi fısıltıyı andıran bir sesle. Hedefleri siz değildiniz.

Sonra yanlış randevu hikâyesini İrlandalı'ya anlattı. Bill Hodges sessizce Malko'yu dinledikten sonra:

— Polis şefi Sheka Songu'yu görmeye gidelim, dedi. Arkadaşımdır, bize yardım eder. Eğer bu işi Karemba yaptıysa...

* * *

Bill Hodges kapıdaki nöbetçiye selam vererek, adamın müdahale etmesine fırsat kalmadan fırtına gibi Sheka Songu'nun ofisinin bulunduğu bölüme girdi. Malko da arkasındaydı. Bill Hodges kapıya vurarak, içeri davet edilmeyi beklemeden odaya girdi. Günün geç bir saati olmasına rağmen polis merkezi oldukça hareketliydi. Lakka ile Freetown arasındaki on üç kilometrelik yolu son hızla almışlardı. Malko arabasını Mammy Yoko'da bırakarak İrlandalı'nın arabasına geçmişti. Polis şefi şaşkın gözlerle her ikisini de süzdükten sonra gülerek masasından kalktı ve elini İrlandalı'ya uzattı.

— Bili, dostum!

Masasının arkasındaki duvar, çarmıha gerilmiş İsa, Papa, Meryem Ana gibi dinsel tablolarla doluydu. Sheka Songu dünya görüşünü gizlemeye gerek duymayan biriydi. Malko'nun ilk bakışta

dikkatini çeken Songu'nun geniş kulakları olmuştu. Polis şefi Bili Hodges'u hasretle kucakladıktan sonra sitem dolu bir edayla:

— Geçen haftaki ayinde seni göremedim, dedi.

— Şehirde değildim, diye yanıtladı İrlandalı.

— Pekâlâ, dedi polis şefi rahatlamış bir tavırla. Protestanlığı seçtin diye telaşlanmaya başlamıştım. Beni neden görmek istedin?

— Sheka, diye söze başladı Bili Hodges, emrinde Eya Karemba eli ye biri çalışıyor mu?

Songu kaşlarını çattı.

— Evet.

— Arabası var mı?

— Evet. Beyaz bir Pajero'su var. Neden sordun?

— Yaklaşık iki saat önce kız arkadaşım Seti'yi öldürdü. Dostum Malko'yu da öldürmeye teşebbüs etti.

Polis şefinin yüz hatları sertleşti.

— Bu büyük bir suçlama... Emin misin?

— Eğri oturalım, doğru konuşalım, dedi Bili Hodges. Adamlarına iyi para ödediğini biliyorum. Bir Pajero kaç milyon leona patlar?

— Buradan kazandığıyla o arabayı satın alamaz. Bunu sen de biliyorsun. Fazla mesaiye kalıyor. Onunla hemen konuşacağım.

Sheka Songu bunları söyledikten sonra telefonu açarak yerel dilde uzun bir konuşma yaptı. Telefonu kapadıktan sonra:

— Bugün izinliymiş, dedi. Labaki'nin yanında olabilir.

— Ara o herifi, diye üsteledi Bili Hodges.

İrlandalının boynundaki damarlar şişmişti. Öfkeden soluklaşmış yüzünde kırmızı noktacıklar daha da belirginleşmişti. Sheka Songu ona kaygıyla

bakarak:

— Sende biliyorsun ki... diye söze başlayacak oldu.

— Ara onu, yoksa Beretta'mı alıp ben oraya gideceğim. Olacakları tahmin edersin.

Sheka Songu derin bir soluk alarak, soğukkanlı bir edayla telefon numarasını çevirdi. Görünüşe göre telefonun açılmamasından yanaydı. Ama beklediği gerçekleşmedi.

— Bay Labaki ile görüşebilir miyim? diye sordu saygı dolu bir sesle.

Bili Hodges masanın arkasına geçerek telefona ait hoparlörün sesini yükseltti. Neşeli bir erkek sesi odada yankılandı.

—Sheka, sevgili dostum! Ben Kerim. Sana nasıl yardımcı olabilirim?

Lübnanlı'nın neşesine karşılık Songu'nun yüzü daha da soluklaşmıştı. Umutsuz gözlerle karşısında dimdik duran Bili Hodges'a baktıktan sonra, yutkunarak:

— Bay Labaki sizi rahatsız etmek istemezdim, dedi, ama acil bir görev için adamlarımdan birine ihtiyacım var. Sanırım sizin yanınızda...

— Kim?

— Eya Karemba.

Kısa bir sessizlikten sonra Kerim Labaki'nin neşeli sesi odada ikinci kez yankılandı.

— Eya mı? Burada tabii. Bütün gün benimle çalıştı. Orman tarafında bir parti elmas teslim almam gerekiyordu. Bir koruyucuya ihtiyacım vardı. Eya'yı aldım. Bilirsin, bu konuda ona güvenim sonsuzdur. Yanın saate kadar büronda olacaktır.

—Teşekkür ederim, dedi Sheka Songu kibarca.

— Bu arada, kannın doğum günü yaklaşıyor değil mi? Onun hoşuna gideceğini sandığım bir ar-

mağanım var. Küçük bir taş... Sana gönderirim. Çalışmaların çok iyi gidiyor. Böyle devam et. Yarın başkan Momoh'u göreceğim. Senin hakkındaki tüm iyi düşüncelerimi ona ileteceğim. Görüşmek üzere.

Telefon kapandığında odaya ağır bir sessizlik çöktü. Polis şefi on yıl yaşlanmış gibiydi. Bitkin bir sesle:

— Duydunuz, dedi. Karemba'yı suçlayacak olursam bütün gün Labaki'nin yanından ayrılmadığını söyleyecektir. Lübnanlı da bunu doğrulayacaktır. Eğer üstelersem Labaki beni başkan Momoh'a şikâyet eder ve başkan da bana telefon ederek dostunu rahat bırakmamı söyler.

Sheka Songu birdenbire zavallı bir adam olmuştu. Malko ona acıdı. Bili Hodges ise patlamaya hazır bir volkan gibiydi.

— Ama o bir katil! dedi. Onun kafasını koparıp, kalbini doğrayacağım. Seti iyi bir kızdı. Madem ki sen yetkilerini kullanamıyorsun, Labaki ile hesabımı kendim göreceğim.

Songu yalvaran gözlerle İrlandalı'ya baktı.

— Bili, çok rica ederim... Böyle bir şey yapacak olursan seni koruyamam. Filistinliler'i biliyorsun.

Bili Hodges onun sözünü keserek:

— Mozambik'te bütün bir bölükle tek başıma savaşmıştım, dedi. Filistinliler bana vız gelir.

Sheka Songu köşeye sıkışmıştı. Başını öne eğdi, sonra Malko'ya bakarak:

— Labaki ile alıp veremediğiniz nedir? diye sordu.

— Dostum iki Lübnanlı teröristi arıyor, diye yanıtladı Bili Hodges. O adamlar senin de başına dert açacaktır.

Sonra kısaca Malko'nun görevini Songu'ya an-

lattı. Songu elindeki kalemle oynuyor, kaygılı bir şekilde Bili Hodges'u dinliyordu.

— Jim Dexter bu hikâyeden söz etmişti, dedi. Size yardım etmek isterdim ama bu imkânsız. Her şeyden önce başkan Momoh ülke zararına bir faaliyetleri olmadıkça burada yaşayan İranlılar'a dokunmamızı yasaklamış durumda. İran Büyükelçisi geçen hafta sembolik bir rakam karşılığı petrol vermeyi vaat etti. Bu petrol ülkeyi en az sekiz ay idare edecektir.

"Özel Bölüm'deki adamlarım gece gündüz İranlılar'ı izliyorlar. İranlılar'ın halkı kandırdığını biliyoruz. Yerli halkın perşembe öğleden sonraları İran Kültür Merkezinde yapılan toplantılara katılması için adam başına on leon veriyorlarmış. Ama bunun için onları içeri tıkamayız.

— Ya o iki terörist? diye sordu Malkö.

— Onlar hakkında bir şey bilmiyorum. Fakat Sierra Leone'ye girmek çok kolay ve burada kalmak için de fazla çaba göstermeye gerek yok. Yine de İran Kültür Merkezinde saklanmadıklarını biliyorum. Orada adamlarım var.

Songu gayet ciddi ve inandırıcı konuşuyordu. Malko daha fazla bilgi alamayacağını anlamıştı. Bili Hodges'un öfkesi ise henüz geçmiş değildi. Songu'nun omuzuna dostça vurarak:

— Bana elli adam ver, Lübnanlılar'ı bir haftada temizleyeyim, dedi.

Sheka Songu buruk bir tebessümle:

—Bunun olanaksız olduğunu sen de biliyorsun, dedi. Ancak Lakka'da öldürülen arkadaşın için bir soruşturma yapacağım. Sana CID'den birini gönderirim.

— Hah! Şöyle! dedi İrlandalı. Eya Karemba'yı istiyorum.

* * *

Bili Hodges'un öfkesi gibi sıcaklık da biraz azalmıştı.

— Lakka'ya döneceğim, dedi İrlandalı. Sizi Mammy Yoko'da bırakayım. Labaki'ye karşı nasıl bir taktik uygulamam gerektiği üzerinde düşüneceğim. Bana yöneltilmiş bir saldırıyı asla karşılıksız bırakmam.

Bili Hodges bunları söyledikten sonra Mammy Yoko'ya dek hiç konuşmadı.

Malko otele girdiğinde mesaj kutusunda kendine ait bir not buldu. Gazeteci Eddie Connolly saat sekizde Mammy Yoko'nun az ilerisindeki Casino Leone'de onu bekliyor olacaktı.

Malko odasına çıkarak tabancasını doldurdu. Kerim Labaki tek saldırıyla yetinecek biri değildi. Malko'nun Sierra Leone'den yok olmasını istiyordu.

* * *

Lübnanlılar rulet masasının etrafında toplanmışlardı.

Casino Leone'nin yüksek ücret tarifesine rağmen Lübnanlılar kumar zevkinden mahrum kalmak istemiyorlardı. Uzun elbiseli zenci krupiye kızlar zar ve fişlerin valsini izliyorlardı.

Malko, Eddie Connolly'i bir başka rulet masasında buldu. Gazeteci onu görünce masadan ayrılarak:

— Dışarı çıkalım, dedi.

Televizyona dalmış müşterilerle dolu barın önünden geçtiler. Televizyon bir ay önceki futbol maçını yayınlıyordu.

Eddie Connolly'nin arabası eski bir Toyota'ydı. Gazeteci direksiyona geçerek Lumley Beach'e doğru yola çıktı. Yaklaşık bir kilometre sonra ıssız

kumsalın kenarında durarak 505'iyle kendisini takip eden Malko'nun yanma gitti.

Mammy Yoko ve Casino'nun ışıkları uzakta kalmıştı.

— Geldiğiniz için teşekkürler, dedi gazeteci. Otele gelmek istemedim. Biliyorsunuz otelin sahibi Kerim Labaki. Burada daha rahat ederiz.

— Bir şey öğrenebildiniz mi?

Eddie Connolly terbiyeli bir tavırla gülümsedi:

— Evet.

Sonra bir sigara yakarak:

— Sanırım aradığınız o iki adamın izini yakaladım, diye ekledi. İsimlerini bilmememe rağmen...

— Neredeler?

— Labaki'nin evinde saklanıyorlar. Labaki onların da Filistinli olduklarını söylüyor ama yanındaki çocuklardan biri verdiğiniz fotoğraftaki adamı tanıdı. Haftada bir gün Mercedes'le İran Kültür Merkezi'ne gidiyorlar. Sanırım dini bir toplantı için. Özellikle Hüseyin Forugi de o gün orada oluyor. İşte bütün öğrendiğim bu kadar. Ama işin içinde Labaki varsa bilgi toplamak çok zordur. Adam hepimizin korkulu rüyası.

— Yani o iki adam hakkında başka bir şey bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?

— Öyle.

— Ülkede ne kadar kalacaklarını da mı?

— Hayır. Labaki kimseye onlardan söz etmemiş. Göçmen Bürosu da söz konusu Lübnanlılar'ın varlığından habersiz. Kimse Labaki'ye bunun için hesap sorma cesaretini gösteremez.

Eddie Connolly'nin anlattıkları Malko'nun başlangıçtan beri şüphelendiklerini doğruluyordu. Labaki'nin neden Malko'dan kurtulmak istediği de böylece bir kez daha anlaşılmış oluyordu. Amerika

baskıyı artırırsa başkan Momoh bile Labaki'yi durduramayacaktı. Malko çantasından kalın bir leon destesi çıkartarak gazetecinin eline sıkıştırdı.

— O iki adam hakkında daha fazla bilgi istiyorum. Neyin peşinde olduklarını, Sierra Leone'yi ne zaman ve nasıl terkedeceklerini, her şeyi... Bazı belgelere ve pasaporta ihtiyaçları olacaktır. Onları buradan sağlayacaklar.

— Elbette, diye onayladı Connolly. Az bir para karşılığı istediklerini temin edebilirler. Ama Labaki ne yaptığımı öğrenirse, işimden olurum. Bir şey öğrenir öğrenmez Mammy Yoko'ya not bırakırım.

Malko onun arabasına binmesini bekledi. Hava yumuşaktı, dalgaların kıyıya vuruşunu duyuyordu. Alexandra'nin yanında olmasını isterdi. Oysa ölümle burun buruna mücadele ediyordu. Ülkenin en güçlü insanlarını karşısına'almıştı. Tek yardımcısı bir zırdeli olan Wild Bill Hodges'du.

Zamana karşı yarış çoktan başlamıştı. O iki Lübnanlı'yı etkisiz hale getirmeliydi. Ansızın kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir araba yavaşça ona doğru yaklaşıyordu. Birkaç metre ötesinde durarak farlarım söndürdü. Ancak arabadan inen olmamıştı. Malko her an katillerin dışarı çıkarak onu vurabileceklerini düşündü.

Usulca 505'in arkasına eğildi ve çantasından 45'lik Colt'u çıkardı. Namluya mermi sürerken çıkan ses ona bir cehennem gürültüsü gibi geldi.

VIII. BOLUM

Malko, kalbi hızla çarparak hareketsiz duran arabaya baktı. Arkasında bir motor sesi duyunca başını çevirdi: Karşı taraftan bir araba daha geliyordu. İkinci araba yarım dönüş yaparak Malko'nun arkasında durdu. O da farlarını söndürdü, ama arabadan inen olmadı.

Malko'nun tüm benliğini bir korku sarmıştı. Terleyen avucunu pantolonuna sildikten sonra Colt'unu en yakınındaki arabaya çevirdi. Bu bir tuzaksa silahı ilk çeken avantajlı olacaktı. Medeniyet yaklaşık bir kilometre uzağındaydı ve kimseden yardım isteyemezdi. Kıyıya vuran tekdüze dalgaların sesi duyuluyordu. Malko karşısında duran arabanın sileceklerinin ardından kendine bir hedef seçmeye çalıştı.

Karanlıkta bir şey görebilmek mümkün değildi. Fakat gözleri karanlığa biraz alışmıştı, şoför koltuğunda kimsenin olmadığına artık emindi. Yine de bu araba buraya bir hayalet tarafından getirilmemişti ya!

Malko silahını hedefinden uzaklaştırmadan başını çevirdi ve yeni bir şokla karşılaştı: Öteki araba da boş gözüküyordu. Fakat Malko kapıların açılıp kapandığını duymamıştı, üstelik dışarı çıkan biri olsa bu ıssız yerde görmemesine de imkân yoktu. Kumsala bir göz gezdirdi ama bir şey göremedi. Bu gizemli ve garip durumu daha fazla sürdürmenin bir anlamı yoktu. Hafifçe eğilerek 505'in kena-

rından süzülerek ilerledi ve yarı açık kapıya ulaştı.

Hâlâ bir tepkiyle karşılaşmamıştı.

Bir sıçrayışta arabaya bindi ve motoru çalıştırdı.

Tabancasını sağ elinde tutarak arabayı hareket ettirdiği anda farları yaktı.

Beyaz ışık etrafı gündüz gibi aydınlattığında Malko önündeki arabanın camından öpüşmekte olan çifti gördü. İster istemez bir kahkaha atü. Boş yere korkmuştu. Mammy Yoko'nun otoparkına vardığında hâlâ sinir krizi geçiriyormuş gibi gülüyordu. Otele girince beklenmedik bir sürprizle daha karşılaştı: Jim Dexter lobideki koltuklardan birine oturmuş, onu bekliyordu. Kaygılı bir hali vardı. Malko'yu kolundan tutarak:

— Bara geçelim, dedi.

Malko ona kumsalda başından geçenleri anlattı ve Eddie Connolly'den aldığı bilgiden bahsetti. Amerikalı biraz rahatlamıştı.

—Lumley Plajı Lübnanlılar'ın aşk yuvasıdır, dedi. Yine de oraya pek gitmemenizi öneririm. Kumsal flört eden çiftleri soymak için kol gezen serserilerle doludur.scanned by darkmalt1

— Neden buraya geldiniz?

— Sheka Songu bana uğradı. Olanları anlattı. Onu epey korkutmuşsunuz. Fakat büyük bir sorun var. Freetown'da kimse Kerim Labaki'ye karşı gelemez. O adam gerçek bir katildir.

— Farkındayım, dedi Malko. Önce Charlie, şimdi de zavallı Seti. Anlaşılan yılanın kuyruğuna bastık. Yoksa Labaki bir beyaza saldırmaya cesaret edemezdi.

— Çok haklısınız, diyerek Dexter Malko'yu onayladı. Yalnız karşımıza bir sorun çıktı. Başkan tarafından koruyucu bir eylem başlatma emrini aldık ama bence bu eylemi yürütecek maddi güce sa-

hip değiliz. Sizin cenaze töreninizi Sierra Leone'de yapmayı ise hiç istemem.

— Erken davranan kazançlı çıkar, dedi Malko kendini kastederek. Araştırmalarım yavaş yavaş sonuç vermeye başladı. Eddie Connolly iki teröristle ilgili bilgi toplamaya çalışıyor.

Malko'nun İsrailli Wael Afner'ı da görmesi gerekiyordu. Ama bu görüşmeden Jim Dexter'a söz edemezdi.

— Bence Forugi ile Labaki arasındaki ilişkinin ne olduğunu öğrenmemiz gerekir, dedi Amerikalı. Bana kalırsa ipler Forugi'nin elinde. Adam Tahran hesabına çalışıyor. Fakat elimde bunu kanıtlayacak bir şey yok. Forugi pek ortalıkta gözükmez, kimseyle yakın ilişkisi yoktur. Songu bile onun hakkında fazla bilgiye sahip değil. Sadece Songu'nun şoförü İranlıdır ve Forugi ile aynı yerde, Hillcot Road'daki konutta oturuyor.

— Eğer Sierra Leoneli bir sevgilisi olduğu doğruysa, hâlâ şansımız var demektir. Rugi'yi yarın akşam göreceğim. Beni Forugi'nin metresine ulaştırabilirse epey yol katedeceğiz.

Jim Dexter kuşkulu gözüküyordu.

— Umarım Rugi onu bulur, dedi. Bu arada son derece temkinli olun lütfen. Freetown eski batı gibidir. Burada Labaki gibi biri, polisten daha güçlüdür.

Malko yanından ayırmadığı siyah deri çantasına hafifçe vurarak:

— Bana verdiğiniz Colt olmasaydı çoktan ölmüştüm, dedi. Hüseyin Forugi konusunda kendimi avantajlı görüyorum: Ona nasıl saldıracağımı bilmiyor. Şimdi bir duş alıp uyumak istiyorum.

Hüseyin Forugi mutsuz bir ifadeyle Freetown'u

kaplayan sıcak sis bulutuna bakıyordu. Yine boğucu bir gün başlıyordu, nem oranı yine % 100'lerde seyredecekti. Aynadaki görüntüsüne baktı. Sakallan uzamıştı ve fazla terden saçlan alnına yapışmıştı. Küçük, siyah gözlerinde zeki, fakat kötü bir anlam vardı. Hüseyin Forugi Şah döneminin siyasi polislerinden biriydi. Rejim değişince Sierra Leone'ye gönderilmişti. Yeni rejime uyum sağlayabilecek aşamaya geldiğinde Tahran'a geri dönecekti.

Pijamasını çıkardı. Teni oldukça beyaz ve tüylüydü.

Banyoya geçerek duşu açtı ve duvardaki telefonu kaldırarak:

— Bambe orada mı? diye sordu koruma görevlisine.

— Evet.

— Onu buraya gönderin.

Bambe, Sierra Leoneli on sekiz yaşında bir genç kızdı. Konutun telefon santralına bakıyordu. Genç kızın biçimli vücudu ve anlamlı yüzü ilk günden Forugi'nin dikkatini çekmişti. Kapıya iki kez vuruldu.

— Gir.

Bambe başını öne eğerek içeri girdi. Forugi'nin çıplak vücuduna bakmak istemiyordu.

— Çabuk ol, dedi Forugi. Elçiliğe gitmem gerek. Geç kalmak istemiyorum.

Bu garip aşk oyunu bir tesadüf sonucu başlamıştı. Bambe santral memuru olarak işe başladığında Forugi bir gün sırt ağrılanndan yakınınca genç kız dayısının yaptığı kocakan kremlerinden birini tavsiye etmişti.

Masaj bittiğinde Hüseyin Forugi'nin sırtı hâlâ ağnyordu ama İranlı zevkten dört köşe olmuştu.

Zamanla bu masaj seansları daha farklı bir içerik kazanmıştı.

Bambe artık her seans için sekiz bin leon alıyordu. Büyük bir miktar sayılmazdı, ama yoksulluğun hüküm sürdüğü bir ülke için iyi paraydı. Forugi Bambe'den memnun kaldığı günlerde on bin leon bile veriyordu.

Genç kız işini bitirdikten ve Forugi'yi zevkin doruğuna ulaştırdıktan sonra sessizce banyodan çıktı. İranlı aceleyle giyindi. Büyükelçiyle, Sierra Leone'den yönetilen operasyonla ilgili önemli bir toplantısı vardı.

Ayrıca Kültür Merkezi'nde Labaki'yi de görmesi gerekiyordu. Kerim Labaki ona iyi haberleri olduğunu söylemişti.

* * *

Malko belki yirminci kez saatine baktı. Körfeze bakan Lagonda oldukça tenhaydı. Rugi'nin randevularına pek sadık olmadığı anlaşılıyordu. Üste-lik karnı da son derece acıkmıştı. Bütün gün Mammy Yoko'nun havuzu ile odası arasında gidip gelmişti. Şimdilik elde edilebileceği bilgiler sınırlıydı. Bitumani gazinosundan ayrılarak oteline dönmeye karar verdi. Kapıdan çıkarken Rugi'nin bir Mercedes'ten indiğini gördü. Genç kadın Malko'ya sarılarak yanağına sıcak bir öpücük kondurdu.

— Arabam bozuldu. Sonunda bir arkadaşımdan yardım istedim. Çabuk olun!

— Nereye gidiyoruz?

— Bir Kadınlar Kulübü sayesinde aradığınız kızı buldum. Adı Bambe Tobie. Ona Kofinin lokantasında randevu verdim. Biliyorsunuz, şu Pademba Road'daki kırmızı boyalı ev...

Rugi uzun bacaklarını birleştirerek Malko'nun 505'ine yerleşti. Bu kez süper mini bir etek giy-

misti. Arkasında topladığı saçları nefis gözlerini daha da belirginleştirmişti.

Şehir merkezini son süratle geçtiler. Cottontree'ye gelince Malko Pademba Road'a saptı.

Lokanta, Malko'nun Sierra Leone'ye ayak bastığı gün gittiği yerdi. Kırmızı ışıklandırma sistemi aynıydı. Rugi onu doğruca dipteki küçük bir masaya sürükledi. Masada tek başına bir genç kız oturuyordu.

Malko son derece alımlı bu genç kızdan etkilenmeden edemedi. Kızın doğululara özgü bir çekiciliği vardı.

— İşte Bambe, dedi Rugi.

Rugi ile Bambe yerel dilde bir şeyler konuştuktan sonra genç kadın Malko'ya dönerek:

— Sizinle görüştüğünü kimsenin bilmesini istemiyor, dedi.

— Söz veriyorum, dedi Malko. Neyin peşinde olduğumdan haberi var mı?

— Hayır. Ama Hüseyin Forugi'ye çok kızgın. İranlı onu istemediği şeyler yapmaya zorluyormuş.

Garson kız mezeleri getirmişti. Malko başlangıçta Rugi ile Bambe'nin yöre dilinde konuşmalarına izin verdi. Böylece doğrudan soracağı soruları biraz ertelemiş oluyordu.

— Forugi ona ne yapmış? diye sordu.

— Bana bir fahişe muamelesi yapıyor, diye yanıtladı Bambe, çocuksu bir sesle.

Sonra her sabah genellikle banyoda tekrarlanan masaj seanslarını anlattı. Utancından başı öne eğik konuşuyordu. Malko cebinden bir fotoğraf çıkartarak masaya koydu.

— Bu adamı tanıyor mu acaba?

Bambe, Charlie'nin üzerinde bulunan Nebil Moussaoui'nin fotoğrafını dikkatle inceledikten

sonra:

— Bilemiyorum, dedi. Beyazların hepsi birbirine benziyor.

Malko'nun cesareti kırılır gibi oldu ama yine de vazgeçmedi.

— iki genç adamı arıyorum, dedi. İranlılar'ın konutunda saklanmaları muhtemel iki Lübnanlı.

Bambe kendi dilinde bir şeyler söyledi. Rugi söylediklerini ingilizce'ye çevirerek:

— Bambe konutun kendisine yasaklanmış olan bir bölümünde birkaç gün boyunca iki adamın saklandığını söylüyor, dedi. Ama bir sabah Hüseyin Forugi'nin Mercedes'iyle, Bambe'nin bilmediği bir yere gitmişler.www.cizgiliforum.com

Bu bilgi Eddie Connolly'nin anlattıklarını doğruluyordu. Bu arada garson kız parçalara ayrılmış İstakozu getirmişti. Malko leziz yemekleri yemeye koyuldu. Hüseyin Forugi hakkında daha fazla bilgi almak istediyse de başaramadı.

Rugi karnının doyduğuna kani olunca sinirli bir tavırla saatine bakarak:

— Sizden ayrılmak zorundayım, dedi. Bambe'yi evine bırakabilir misiniz? Murray Town'da oturuyor.

Rugi yerinde duramıyordu. Çoktan ayağa kalkmıştı bile. Malko'nun yanağına bir öpücük konduraraak gözden kayboldu. Bambe bir yandan birasını yudumluyor bir yandan da tabağındakileri atıştırıyordu. Gitmek üzere ayağa kalktığında Malko kızın nefis vücut hatlarına hayran kaldı.

— İranlılar'ın konutunda neler döndüğünden haberim olmalı, dedi Malko ingilizce olarak Pademba Road'da ilerlerken.

—Oraya geri dönmek istemiyorum, dedi Bambe.

Bir bu eksikti. Bu durumda Bambe ile irtibat kurmasının Malko'ya hiçbir yararı dokunmayacaktı.

Neden? diye sordu Malko.

— Artık bir fahişe muamelesi görmek istemiyorum, dedi Bambe kararlı bir sesle.

— Peki ne yapmak niyetindesiniz?

— İş arayacağım.

Sierra Leone gibi bir ülkede çalışmakla toto oynamak aynı değerdeydi. Ama Bambe de çoğu Afrikalı gibi kaderciydi.

Gece vakti Murray Town yolu iyice karanlıktı. Malko arabayı büyük bir evin önünde durdurdu.

— Burası çok büyük, dedi.

— Burada seyahat acentası Kon-tiki'nin büroları var, dedi Bambe. Bütün binayı işgal ediyorlar. Benim odam ise aşağı katta küçük bir yer.

Bambe sanki Malko'dan bir şeyler bekliyormuş gibi arabadan inmiyordu. Malko çantasından bir deste leon çıkartarak genç kızın dizleri üzerine bıraktı.

— Eğer o iki adam hakkında bir şeyler öğrenebilirseniz...

Bambe mutlu bir ifadeyle paralan aldı.

— Artık çalışmadığıma göre çok vaktim olacaktır. Beni görmeye gelirsen...

Genç kız bunları söyledikten sonra arabadan indi.

Malko direksiyonu Mammy Yoko'ya çevirdi. Kapısının altından bir kâğıt atılmıştı. Malko Eddie Connolly'nin yazısını okudu: "Lumley Beach'de bu akşam saat on birde buluşalım."

Malko saatine baktı. On biri on geçiyordu.

IX. BÖLÜM

Malko Lumley Beach'e varınca bütün farlarını yaktı. Kumsalda denize doğru park edilmiş pek çok araba vardı. Malko Atlantic Oteli'ne doğru ilerledi. Belki Eddie Connolly'yi orada bulabilirdi. Genç adam, arabasının yanında sinirli adımlarla tur atıyor ve sigara içiyordu. 505'in farları arabanın içindeki diğer gölgeyi aydınlattığında Malko. gazeteci güzeli Bernice'i tanımakta gecikmedi. Eddie Connolly:

— İyi akşamlar, dedi. Gelmeyeceğinizden korkuyordum.

— Önemli bir şey öğrenebildiniz mi? diye sordu Malko.

Gazeteci mutlu bir tebessümle:

— Evet, dedi. Şansım vardı. Göçmen Bürosu'nda bazı arkadaşlarım var. Onlar sayesinde Kerim Labaki'nin iki dostu için bir ricada bulunduğunu öğrendim.

— Nasıl bir rica?

— Ülkeden yasal yollarla çıkmaları için bazı kâğıtlar istemiş. Tabii sahte isimler altında...

Malko'nun kalbi hızla çarpmaya başladı. Teröristler sahte kimlik belgeleri istediklerine göre eylem için hazırlanıyorlar demekti.

— Hangi isimleri kullanacaklar?

— Henüz bilmiyorum. Ama yarın öğreneceğim.

Malko heyecanını gizlemeye çalışıyordu. Bu

kez hedefine ulaşacaktı. Teröristler harekâtı başlatmak üzereydiler. Hangi kimlik altında seyahat edeceklerini öğrenirse Sierra Leone'den çıktıktan sonra onları etkisiz duruma getirebilirlerdi.

— Çok iyi, dedi Malko. Pişman olmayacaksınız.

Eddie Connolly sigara izmaritini ayağıyla ezerek devam etti:

— Sizi öldürmeye teşebbüs ettiklerinden hiç söz etmediniz.

— Bunu nasıl öğrendiniz?

— CID'den bir bilgi kaynağı sayesinde...

— Bunu kimin yaptığını da biliyor musunuz?

Gazeteci başını salladı:

— Emin değilim. Karemba olduğu söyleniyor. Tabii Kerim Labaki hesabına...

Eddie Connolly öksürerek boğazını temizledi. Halinden hoşnut görünmüyordu.

— Siz de dikkatli olun, dedi. Malko.

Gazeteci kaderci bir ifadeyle:

— Daha önce de tehdit edildim, dedi. Ama bu ülkede gazetecileri öldürmeye pek meraklı değiller. Sierra Leone'de iyi tanınırım. Bay Labaki bile bunu bilir. Başkan Momoh beni çok sever. Burada basın özgürlüğünü kullanma geleneğini sürdürebiliyoruz.

Bir araba yanlarında durarak farlarını söndürdü. Malko artık korkmuyordu. Eddie Connolly kendi arabasına doğru bakarak:

— Artık gitmem gerekiyor, dedi. Yarın akşama kadar istediğiniz bilgiyi elde edeceğimi sanıyorum Aynı saatte yine burada buluşabiliriz.

— Harika, dedi Malko. Eğer o bilgiyi bana ulaştırabilirseniz size iki bin dolarlık bir prim vermeye hazırım.

Eddie Connolly'nin gözleri kocaman gözlüklerinin ardından parladı. Gazeteci rahatsız bir gülücükle:

— Bu çok büyük bir meblağ, dedi. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım.

Arabasına binmeden önce elini Malko'ya uzatarak:

— Yarın görüşmek üzere, dedi.

Malko yarım dönüş yaparak Aberdeen'e doğru ilerledi. Kumsal kenarındaki arabaların sayısı artmışa.

Mammy Yoko'nun lobisi her zamanki gibi iş bekleyen kadınlarla doluydu. Malko odasına girer girmez kapısı vuruldu. Malko kuşkuyla, Colt'unu kemerine sıkıştırarak kapıyı açmaya gitti. Karşısında kırmızı tafta elbise giymiş nefis bir melez güzeli duruyordu.

— İyi akşamlar, dedi kız beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülüşle. Şimdi aşk zamanı.

Malko kibarca bu teklifi reddetti. Yirmi dört saat daha yaşlanmak için sabırsızlanıyordu.

* * *

— İki bin dolar mı? diye bağırdı Jim Dexter şaşkınlıkla. Eddie'ye ne kadar ödediğimi biliyor musunuz? Haftada, benzin deposunu dolduracak kadar para alır. Ve bunun için de bir elimi öpmediği kalır.

CIA'nın istasyon şefi Malko'nun kararını hiç de olumlu karşılamamıştı..

— Bütçemi iyi ayarlamam gerekiyor, dedi.

— Dinleyin Jim, diye söze başladı Malko biraz sinirli bir tavırla. Başıma neler geldiğini biliyor musunuz? Connolly bize yardım ederken hayatını tehlikeye atıyor. Beyaz Saray'dan da, gereken her şeyin yapılması için emir aldınız. Eğer birkaç bin

dolar karşılığında bir felaketi önlemeyi başaracaksak, ben bunda bir sakınca göremiyorum.

— Böyle bir meblağa başkan bile karşı çıkabilir.

— Sanmıyorum, dedi Malko. Bunu araştıracağım. Her an patlamaya hazır bir bombanın üzerinde oturuyoruz. Bombayı etkisiz hale getirmek istiyorum.

— Ya Wild Bill? Ondan yeni bir haber alabildiniz mi?

— Hayır. Şimdilik ona ihtiyacım yok.

Jim Dexter derin bir nefes alarak:

— Umarım Connolly size gerçekten yardımcı olur, dedi.scanned by darkmalt1

— Sizle yarın sabah görüşürüz, dedi Malko.

Akşama dek vakit öldürmekten başka çaresi yoktu. Santral memuru Bambe'den fayda olmadığına göre tek umudu Eddie Connolly'di.

Lumley Beach'in girişinde her far ışığı görüşünde Malko'nun kalbi hızla çarpıyordu. Ama hiçbiri 505'in yanında durmuyordu. Malko saatine bir kere daha baktı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Kumsal yavaş yavaş boşalıyordu. Tek tük dolaşanların hiçbiri Malko'ya yaklaşmamıştı.

Eddie Connolly ne yapıyordu? Niye gelmemişti?

Telefonsuzluk Freetown'daki hayatı felce uğratıyordu. Malko on beş dakika daha bekledikten sonra Mammy Yoko'ya dönmeye karar verdi. Lobi ve bar bu kez bomboştu. Eddie Connolly herhangi bir not bırakmamıştı. Malko dışarı çıkarak Bitumani Gazinosu'na ve Leone'ye baktı.

Fakat aradığını -bulamadı.

İyice kaygılanmaya başlamıştı. İki bin dolar

Eddie Connolly'i hayatta tutabilecek bir miktardı.

* * *

Malko Mammy Yoko'nun otoparkına geldiğinde müthiş bir sağanak bastırmıştı.

Arabasına binmek üzereyken taksi şoförlerinin durduğu yerden bir zenci çıktı.

— Bay Connolly sizi Congo Town'daki Texaco benzin istasyonunda bekliyor, dedi.

Malko bir anda rahatladığını hissetti. Adama yirmi leon vererek, direksiyonun başına geçti.

Congo Town'un girişinde yavaşladı. Her sabah olduğu gibi istasyonun önünde daha şimdiden uzun bir kuyruk vardı. Malko bir tur atmaya karar verdiğinde arabanın önüne bir adam fırladı. Malko ani bir fren yaptı. Yaşlı adam bunaltıcı sıcağa rağmen oldukça kalın giyinmişti, istavroz çıkartarak korkulu bakışlarla önüne bakmadan yürüyordu.

Malko boş varillerin karşısına park ederek, ne olduğunu anlayamadığı bir cismin etrafında toplanmış kalabalığı yarmaya çalıştı. Sonunda öne çıktığında gördüğü manzara karşısında donakaldı.

Yerde çırılçıplak bir ceset uzanıyordu. Malko, Eddie Connolly'i yüzündeki yara izinden tanıdı. Gazetecinin gözlükleri gözünde değildi. Cesedin perişan hali Malko'nun midesini bulandırdı. Vücut paramparçaydı, her yerini kesmişlerdi.

Malko'nun benliğini bir öfke kapladı. Masum Seti'den sonra şimdi de Connolly'yi öldürmüşlerdi. Her iki cinayete de katilin önceden hazırlandığı belliydi.

Malko kusmamak için kendini güç tutuyordu. Birkaç dakika sonra CID'in polis arabası geldi. İki polis hiç acele etmeden arabadan indiler.

Malko 505'e geri döndü. Eddie Connolly aldığı bilgiyi öteki dünyaya götürmüştü. Malko hâlâ

şokun etkisindeydi. Gazeteciyle son görüşmesini hatırladı. Birdenbire arabada Bernice'in de olduğunu anımsadı. Belki Bemice olanlar hakkında ona bilgi verebilirdi. Tabii genç kız hâlâ hayattaysa... Malko hızla gaza bastı.

* * *

— Alçaklık bu! diye bağırdı Bernice. Öldüğünden emin olmak için bir de parmağını kesmişler!

Genç kız gözyaşlarına hakim olamıyordu. Malko onu gazetedeki odasında bulduğunda genç kız olanlardan habersiz daktilosunun başındaydı. Eddie Connolly'nin öldüğünü öğrenince Texaco benzin istasyonuna gitmek istemişti. Fakat istasyonda ölüye ait hiçbir iz kalmamıştı. Malko onu Labaki'nin sahibi olduğu Gem lokantasına götürdüğünde genç kız gözyaşlarını daha fazla tutamamıştı. Malko onun sakinleşmesini bekledikten sonra:

— Eddie'nin katillerini bulmak istiyorum, dedi. Bana yardım etmelisiniz. Onu dün gördünüz mü?

— Evet, diye yanıtladı Bernice burnunu çekerek. Öğleden sonra beş buçuk sularında ofise geldi. İran Kültür Merkezi'nde bir randevusu vardı.

— Kiminle buluşacağını biliyor muydunuz?

— Evet. Eddie bana her şeyini söylerdi, dedi Bernice geçmişi hatırlayarak. Eski içişleri bakanlarından Festus M'Bompa ile buluşacaktı.

— Buluşma yeri olarak neden İran Kültür Merkezi'ni seçti?

— M'Bompa Müslümandır. İranlılarla bazı bağlantıları var.

— Randevu o iki teröristle mi ilgiliydi?

— Evet. Eddie oldukça heyecanlıydı. Bana çok

para kazanacağını söyledi.

— Sonra ne oldu?

— Kahve almaya gideceğini söyledi. Kahveyi East Street'deki Lübnanlılardan alır. Sonra geri dönüp beni bürodan alacaktı.

— Geri gelmedi mi?

— Hayır. Ben de gecikince doğru eve döndüğünü sandım.

Bu durumda Eddie Connolly gerekli bilgiyi öğrendikten sonra, Bernice ile buluşmaya gitmeden öldürülmüş demekti. Ama katillerin onu ortalık yerde öldürmedikleri belliydi. Connolly'yi önce kaçırmışlar, ıssız bir yerde öldürdükten sonra ce-sedini Texaco istasyonunda bırakmışlardı.

— Ya arabası? diye sordu Malko.

— Arabasını almıştı.

— O halde araba buralarda bir yerde olmalı. Buluşmaya gittiği yerin civarında bir tur atmak isterim. Belki bir ipucu buluruz.

Siaka Stevens Caddesinden aşağı indiler. Malko 505'i East Street'te köşe başına bıraktı ve yola yürüyerek devam ettiler. Semt oldukça hareketliydi. Burada bir cinayet işleneceğine kimse ihtimal veremezdi. Yolun sonunda deniz görünüyordu.

Eddie Connolly'nin Toyota'sını Howe Street'e uzanan bir çıkmaz sokağın sonunda buldular. Araba kilitliydi ama hırsızlar otomobilin lastiklerini çoktan yürütmüşlerdi bile.

Bernice hıçkırıklara gömülerek ağlamaya başladı. Sanki dünyadaki tek varlığını yitirmiş gibiydi. Malko olanları kafasında yeniden canlandırmaya çalıştı. Eddie Connolly arabasını buraya park edip randevusuna yürüyerek gitmeye karar vermiş olmalıydı.

CID tarafından devamlı gözetim altında tutulan

Iran Kültür Merkezi'nden kaçırılmış olması olanaksızdı. O halde kaçırma olayı daha sonra gerçekleştirilmişti. Malko Bernice'nin doğrulmasına yardım etti.

— Eddie'nin kahve aldığı dükkânı görmek istiyorum.

East Street'e dek indiler. Bernice Malko'yu küçük bir bakkal dükkânına götürdü.

Malko kanının donduğunu hissetti. Burası daha önce tesadüf sonucu İran Kültür Merkezi'nin önünde gördüğü Kerim Labaki'ye ait Mercedes'in durduğu dükkândı.

Malko'nun bu keşfinden Bernice'in henüz haberi yoktu ve genç kadın kapıyı iterek dükkândan içeri girdiğinde Malko ona engel olamadı. Malko da peşinden girdi.

İçerisi kahve ve un çuvallarıyla doluydu. Kartonlar dip kısma dek uzanıyordu. Dükkân mis gibi taze kahve kokuyordu. Kasada oturan sakallı Lübnanlı başını kaldırarak onlara hafifçe gülümsedi. Bernice adama bir soru sormak niyetindeyken Malko daha önce davranarak:

— Biraz taze kahve istiyordum, dedi.

Malko'nun bakışları Bernice'i durdurmuştu. Lübnanlı yerinden kalkarak dükkânın arka kısmına yöneldi. Malko birkaç saniye çevresine bakındıktan sonra meraklı bir müşteri edasıyla arka kısmı dükkândan ayıran perdeyi araladı. İki zenci kahve çuvallarını dolduruyordu. Lübnanlı olduğu anlaşılan, kot pantolonlu bir genç, taburede oturmuş kitap okuyordu. Kasada duran ve patron olduğu belli olan sakallı ise emirler yağdırıp duruyordu. Adam başını çevirip Malko'yu görünce kibarca gülümsedi ve:

— Şimdi geliyorum, dedi. Müşterilerin buraya

girmesi yasaktır efendim.

Malko hemen geri çekildi. Bernice çuvallardan birinin üzerine oturmuş, gözyaşlarını siliyordu.

Bunaltıcı sıcağa rağmen dışarıda yaşam devam ediyordu. Malko Eddie Connolly'nin cansız vücudunu gözlerinin önünden silemiyordu.

Bir paket kahve alıp çıktılar. Bernice aniden:

— İlginç, dedi kendi kendine konuşur gibi. Bu dükkânda hep Humeyni'nin afişleri olurdu. Bugün göremedim.

İşte bu küçük ayrıntı Malko'nun varsayımını doğrular gibiydi. Malko başını çevirerek dükkâna şöyle bir baktı.

— Eddie sık sık kahve almaya gider miydi?

— Evet. Her pazartesi.

505'e bindiler.

— Şu Festus M'Bompa nerede oturuyor? diye sordu Malko.

— Lakka yolunda, şehrin çıkışında, Juba Barrack'ın karşısında oturur. Ama bize bir şey söylemeyeceğinden eminim.

— Göreceğiz, diye yanıtladı Malko.

Gazetecinin ani ölümü Malko'yu altüst etmişti, benliği öfke doluydu. Hasımları onunla açıkça alay ediyorlardı. Freetown'u yeniden geçtiler. Bernice'in gözyaşları hâlâ durmamıştı. Hıçkırarak:

— Çok güçlüler, dedi. Sizi de öldürecekler. Sierra Leone'yi terketmelisiniz.

Malko cevap vermedi. Kafası düşüncelerle doluydu. Eddie Connolly az ö. ce kahve aldığı dükkânda öldürülmüş olmalıydı Daha evvel Kerim Labaki'nin Mercedes'ini de orada'gördüğü için Malko kuşkularında haklı olduğuna inanıyordu.

Son derece kararlı bir tavırla gaza bastı.

Saldırıya geçmenin zamanıydı.

* * *

— Gelecek sefer belki sizin cesedinizi de parça parça bulacağız, dedi CIA'nın istasyon şefi.

— İranlılar ve Labaki planlarını uygulamaya başladılar ve kendilerine engel olacak herkesi ortadan kaldırmaya kararlılar. Eğer boyun eğersek, onlara yeşil ışık yakmış oluruz.

Jim Dexter kuşkulu bir bakışla:

— Malko burası Chicago değil, dedi. Başkan bizden koruyucu eylem düzenlememizi istedi, bir cinayetler zinciri değil. Bu arada sizin de serbest hayata dönmenizde fayda görüyorum.

— İşte İranlılar da bunu istiyorlar, dedi Malko.

— Pekâlâ, dedi Amerikalı. Gidip Songu'yu bulalım. Belki onun harekete geçmesini sağlayabiliriz. Eddie'yi çok severdi.

— Yardım etmeyecektir, dedi Malko. Ama istiyorsanız bir deneyelim.

* * *

Amerikalı'nın Oldsmobile'i engebeli yolda güçlükle ilerliyordu. Polis merkezi oldukça hareketliydi. Sheka Söngu onları hemen kabul etti.

— Eddie'nin ölümü için burada olduğunuzu biliyorum, dedi boğuk' bir sesle.

— Evet, dedi Malko. Onunla dûn akşam randevum vardı. Sanırım onu, öğrendiklerini bana iletmemesi için öldürdüler. Tabii böylece bana da gözdağı vermiş oldular.

Songu'nun gözlerinde korku dolu bir ışık yanıp söndü.

— Kanımca yanılıyorsunuz. Talihsiz dostumun cesedini gördüm. Geçtiğimiz aylarda buna benzer iki cinayet olayı daha oldu. Kurbanlar Gine-Bissau'dan gelen tipler tarafından öldürülmüşlerdi.

— Neden? diye sordu Malko şüpheyle.

— Büyücüler, diye yanıtladı polis şefi. Bazı büyüler hazırlamak için insan vücudunun belli parçalarına ihtiyaçları var. Daha sonra bunları kasabada çok yüksek fiyata satıyorlar.

— Peki ama neden Eddie Connolly'i seçsinler?

— Eddie gazeteciydi. Büyük ihtimalle büyücüler hakkında bir araştırma yapıyordu. Belki de onları korkuttu. Eddie'nin katillerini bulmak için elimden geleni yapacağım.

— Lübnanlılar'ın bu işte parmağı olduğunu hiç düşünmüyor musunuz? diye sordu Malko. Örneğin Kerim Labaki'den emir almış bir katil bu cinayeti pek güzel gerçekleştirebilir...

Malko Songu'nun yalan söylediğinden emindi. Eğer Connolly büyücülerle ilgili bir araştırma yapsaydı Bernice'in bundan haberi olurdu.

Sheka Songu buruk bir gülümsemeyle:

— Sözünü ettiğiniz kişi büyücülükle hiç ilgilenmez, dedi.

Malko ondan daha fazla bilgi alamayacağını anladı. Jim Dexter'la birlikte Songu'nun yanından ayrıldılar. Merdivenlerden inerlerken Amerikalı dayanamayarak:

— Bu herif pis bir yalancı, dedi. Connolly'nin neden öldüğünü çok iyi biliyor. Eminim Kerim Labaki bizden önce onunla konuşmuştur. Eddie Connolly'nin ölümünü örtbas etmeye çalışıyor.

Malko da öfkeden kuduracak gibiydi. Jim Dexter'ın Oldsmobile'ine yerleştiğinde Amerikalı:

— Şimdi ne yapacaksınız diye sordu.

— Takük değiştireceğim, liye yanıtladı Malko, Wild Bill Hodges'un belki de haklı olduğunu düşünerek.

X. BÖLÜM

— İşte burası, dedi Wild Bill Hodges.

Festus M'Bompa'nın evi berbat bir yerdi, döküntüden farksızdı. Malko ve Bili 505'den indiler. İrlandalı ters günündeydi, yüzündeki kırmızı noktacıklar daha da belirginleşmişti.

Kapı, kirli bulaşıklarla dolu, leş gibi bir mutfağa açılıyordu. Hodges temizlik yapmaya uğraşan küçük zenci çocuğun başını okşadı.

— Şef M'Bompa nerede?

— Uyuyor, patron.

— Git uyandır. Onu salonda beklediğimizi söyle.

Fazlasıyla dağınık salona girdiler. Eski yüzlü kanepeye oturdular. Bill Hodges kendine bir içki doldurmak için ayağa kalktı.

— Onu tanıyor musunuz? diye sordu Malko.

— Birlikte iki, üç iş yapmıştık, diye yanıtladı İrlandalı.

On dakika kadar sonra odaya dev bir yaratık girdi: Son derece şişman bir zenci. Gözleri, yağlı saç buklelerinin ardında kaybolmuştu. Bacakları jambon gibiydi. Üzerinde teniyle aynı renkte garip bir giysi vardı, bu da adama çıplakmış havasını veriyordu.

İrlandalı'ya hafifçe gülümseyerek:

— Dün akşam parti vardı, dedi. O yüzden etraf biraz dağınık. Ailen nasıl?

İyidir, dedi İrlandalı.

Birkaç dakika boyunca havadan sudan konuştular. M'Bompa kendine bir J-B doldurduktan sonra koltuğa oturdu.

— Dün dostlarımdan birini gördün mü? diye sordu Bili Hodges. Eddie Connolly'i?

Festus M'Bompa tek kaşını kaldırarak:

— Eddie mi? Hayır, dedi.

Bili Hodges yenilgiyi hemen kabul etmeyecekti. Hafifçe eğilerek çantasından eski bir P. 08 Mauser çıkardı. Silahın namlusu Eyfel kulesi gibi uzundu. İrlandalı silahı dizlerinin üzerine koyarak:

— Festus, diye söze başladı. Bilirsin iş konuşurken çok ciddiyimdir. Korkmadığını sakın söyleme. Çünkü korkuyorsun. Bu silahtaki bütün mermileri istediğim an üstüne boşaltabilirim.

Festus M'Bompa iyice ayılmıştı.

— Bili, biliyorsun biz senle dostuz, dedi.

— Biliyorum Festus, biliyorum. Aynı soruyu bir kez daha soruyorum.

M'Bompa köşeye sıkışmıştı. Malko patlama sesiyle aniden irkildi. Ağır vücuduna rağmen Festus M'Bompa koltuğundan fırlamıştı. Bili Hodges yerinden kıpırdamadan silahı ateşlemiş, kurşun M'Bompa'nın başının üstünden geçerek duvara saplanmıştı.

Eski bakan havaya fırladıktan sonra tekrar koltuğuna düştü.

— Bili, sen delisin. Evet dostunu gördüm, ne olacak? Bu beni ilgilendirir.

— Festus, diye tekrar söze başladı İrlandalı sakin bir sesle. Connolly çok pis bir şekilde öldürüldü. Onu kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorum.

— Öldü mü?

— Evet.

Bili Hodges kısaca Texaco benzin istasyonunda

bulunan cesetten söz etti.

— Bili yemin ederim ki bu işle benim bir ilgim yok.

— Neden seni görmeye gelmişti?

Bu kez M'Bompa hemen cevap verdi. Bili Hodges silahı M'Bompa'nın midesine çevirmişti. Ev sahibi içkisinden bir yudum alarak:

— Öğrenmek istediği bazı şeyler vardı, dedi.

— Ne gibi şeyler?

— Ona söyleyemeyeceğim bazı şeyler.

— Eddie neyin peşindeydi? Haydi söyle.

— Ülkeden çıkmak için sahte belge isteyen iki adamdan söz etti. Pasaportları varmış ama sertifika almak istiyorlarmış. Biri Eddie'ye bunu benim sağlayabileceğimi söylemiş.

— Bu doğru mu?

— Evet.

Malko konuşulanlara kulak kabartıyor fakat M'Bompa çok alçak sesle konuştuğu için söylenenleri güçlükle duyabiliyordu.

— Pekâlâ, diye yeniden söze başladı Bili Hodges. O isimleri bize vereceksin, biz de sırrını saklayacağız. Artık Eddie de aramızda olmadığına göre bilgiyi bizden başka alabilecek kimse yok.

— Fakat Eddie'ye istediğini veremezdim. Sertifikalan isteyen, isim hanelerinin boş bırakılmasını rica etmişti. Tabii bu daha pahalıya maloldu.

M'Bompa'nın bakışlan Malko ile Bili Hodges arasında gidip geliyor, çaresiz bir ifadeyle onları söylediklerine inandırmaya çalışıyordu. Malko'nun bütün heyecanı bir anda yok oldu. Önünde açıldığını sandığı her kapı yüzüne kapanıyordu. Zavallı Eddie Connolly bir hiç uğruna canından olmuştu. Ama Malko doğru iz üzerindeydi. Bili Hodges masaya eğilerek içkisinden bir yudum daha aldı.

Malko sahneyi büyük bir dikkatle izliyordu. İrlandalı viski şişesini masaya bırakarak fazlası ile yumuşak bir sesle:

— Son bir sorum daha var, Festus, dedi. O sertifikaların hazırlanmasını isteyen kimdi?

Eski bakan koltuğunda iyice büzülmüştü. P. 08'den fırlayacak kurşuna karşı kendini savunmak ister gibiydi. Başını öne eğdi ve sadece kendisinin duyabileceği, yalvaran bir sesle:

— Bili, ne olur bana bunu sorma, dedi.

— Labaki'ydi, dedi Malko. Kerim Labaki.

M'Bompa aniden Malko'ya döndü, kocaman gözlerinde korku dolu bir ifade vardı. Acı çekiyordu sanki. Derin bir soluk alıp yutkunduktan sonra:

— Size hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey, dedi. Şimdi gidin lütfen, gidin...

Kendini acındırmaya çalışıyordu. Bili Hodges ayağa kalkarak, silahı çantasına koydu. M'Bompa da yerinden doğruldu. Tombul bacakları vücudunu güçlükle taşır gibiydi.

— Son bir soru daha, dedi Bili. Senin yanından ayrıldıktan sonra Eddie nereye gitti?

M'Bompa aynı fısıltı sesle:

— Kahve alacağını söyledi, dedi.

— Yürüyerek mi gitti?

— Evet.

Malko ile Bili dışarı çıktılar. 505'e bindiklerinde bir durum değerlendirmesi yaptılar.

— Her şey çok açık, dedi Malko. Bu sertifikalar ancak Sierra Leone pasaportu veya burada oturma izni olanlara veriliyor. Labaki yasadışı yollardan o iki teröristin pasaportlarını hazırlattıktan sonra sertifikaları çıkarmak istedi. Böylece teröristler burada ikâmet eden Lübnanlılar gibi ülkeden çıkabileceklerdi. Tabii iş bu kadarla kalmıyor. Eylem-

lerini gerçekleştirmek için adamların yeni bir kimliğe de ihtiyaçları var. Şimdi önemli olan adamların nereye gideceklerini öğrenebilmek.

Malko direksiyonu şehir merkezine doğru çevirmişti. Bili Hodges uzun uzun esnedikten sonra:

— Son derece haklısınız, dedi. Fakat şimdilik en önemli olay karnımın acıkmış olması. Gem'de biraz meze atıştırmaya ne dersiniz?

— Harika bir fikir! diye yanıtladı Malko.

Bir yandan da kara kara düşünüyordu. İki teröristin İranlılar tarafından saklandıklarını, Sierra Leone'den çıkmaya hazırlandıklarını biliyordu. Ama adamların yeni kimlikleri, gidecekleri ülke ve amaçlarını nasıl gerçekleştirecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gem'in mükemmel bir atmosferi vardı. Lokanta kalabalık değildi.

Patron yanlarına gelerek onları selamladı ve garsona derhal içki servisini başlatması için işaret etti. Bili Hodges Malko'ya doğru eğilerek:

— Labaki bu caddedeki bütün dükkânların sahibidir, dedi.

Yanlarındaki masada oturan takım elbiseli ve kravatlı dört zenci mezelerine gömülmüşlerdi. Barda sarışın bir adam oturuyordu. Bili birasını bir dikişte içerek alçak bir sesle:

— Burada her türlü pis iş halledilir, dedi. Esrar alışverişleri, sahte belge satışları, karaborsa... Eğer leon alacaksanız gideceğiniz yer Barclays değil, burası olmalı.

Kasadaki kız paraları sayıyor ve kocaman desteleri lastikle tutturuyordu. Malko mezelerin tadını çıkarmaya karar vererek ağzına bir lokma atmak üzereyken kapıdan içeri son hızla birinin girdiğini gördü. Kalbinin bir an duracağını sandı. Lokan-

taya giren adam kendisini daha önce izlemiş olan zenciydi. Adam tam yanlarından geçerken salonun dip köşelerinden birine gitti. Malko Bili Hodges'a eğilerek:

— Onu tanıyor musunuz? diye sordu.

— Elbette! dedi İrlandalı. CID'ın polislerindendir. Yanında her zaman bir Magnum 347 taşır.

— Beni izlemişti.

— Labaki için yapmıştır.

Bardaki sansın adam taburesinden indi ve patronla bir şeyler konuştuktan sonra başını hayır anlamında sallayarak uzaklaştı. Bili Hodges gülümseyerek:

— Şu adamı gördünüz mü? diye sordu. İtalyandır. Bitumani gazinosunda varını yoğunu kaybetti. Şimdi beş parasız ama harika bir karısı var. Patron kadını satın almak istiyor, İtalyan da her seferinde fiyatı artırıyor.

Bili Hodges tabağından bir lokma daha alarak:

— Şimdi ne yapıyoruz? diye sordu.

İşte bu iyi bir soruydu. Malko çıplak bir duvara çarptığını düşünüyordu. Eddie Connolly'den sonra, Rugi ve Bili Hodges'dan başka ona yardım edebilecek kimse kalmamıştı. İrlandalı'yı ancak sert bir eylemde kullanabilirdi. Rugi'ye gelince, Malko ondan nasıl bir yardım alabileceğini bilemiyordu.

— Düşünmem lazım, dedi İrlandalı'ya.

Bili Hodges iç çekerek:

— İntikamınızı alın! diye fikir yürüttü. Bir İranlı veya Lübnanlı'yı satın alın. Böylece işadamı olduğunuzu anlarlar.

— Bu hiçbir işe yaramaz, dedi Malko. Benim amacım o iki teröristi ortadan kaldırmak, yoksa savaş ilan etmek değil.

— O halde Labaki ve adamlarını ortadan kaldıralım. Gerekli silahlar bende var.

— Labaki belki de o iki teröristi çoktan ülkeden çıkarmıştır. Daha farklı bir çözüm bulmalıyız. Kararımı bu akşam vereceğimi sanıyorum.

Kahvelerini içtikten sonra dışarı çıktılar. Malko farkında olmadan direksiyonu İran Kültür Merkezi'ne çevirmişti. Howes Street'e geldiğinde diplomatik plakalı bir Mercedes'in binanın önünde park edilmiş olduğunu gördü. Şoför kapıyı açmış, hazır bekliyordu.

Malko'nun 505'i tam yanlarından geçerken gri takım elbiseli, kravatsız, tıraşsız bir adam Kültür Merkezi'nden çıktı ve Mercedes'e bindi.

— Bak sen! Bu Hüseyin Forugi! dedi İrlandalı. İran Kültür Merkezi'nin başkanıdır.

Malko direksiyonu Garrison Caddesi'ne çevirdi. Düşüncelere dalmıştı. Bili Hodges telaşla saatine bakarak:

— Lakka'ya dönmem gerekiyor, dedi. Yassira'yı o Lübnanlı adamlarla daha fazla yalnız bırakmak istemiyorum.

Malko İrlandalı'yı Mammy Yokoda indirdi. Bili Hodges Range Rover'ını orada bırakmıştı. Malko OUA kasabasına doğru yoluna devam etti.

* * *

Bu kez kasada sarışın bir bomba oturuyordu. Süper mini bir etek giymişti. Süpermarket boştu. Malko genç kıza doğru eğilerek:

— Wael burada mı? diye sordu.

— Onu arka kısımda bulabilirsiniz.

Malko marketi geçerek küçük ofisin kapısına vurdu. Wael Afner Malko'yu görünce gülümsedi.

— Dedikodulara göre işleriniz pek iyi gitmiyormuş, dedi. Sizi uyarmıştım.

— Kimden duydunuz?

— Telsizim sağolsun. Lübnanlılar çok gevezeler. Dostumuz Labaki de tek başına değil.

— Başka bir şey öğrenebildiniz mi?

— Evet. Peşinde olduğunuz tipler ülkeden ayrılmak üzereler. Emir Tahran'dan gelmiş. Geçen pazar günü, harekâtı, hızlandırmalarını gerektiren bir şeyler olmuş. Kerim Labaki'nin adamlarından birinin yürüttüğü bir eylem. Adamın kod adı King Kong.

Malko kafasında bu ismi Eya Karemba'ya yakıştırdı.

— Başka ayrıntı öğrenemediniz mi?

İsrailli başını salladı.

— Hayır. Bu adamlar deli değil. Hep şifreli konuşuyorlar. Güney Beyrut'ta kodu Alpha 4 HI olan biriyle uzun uzun görüştüler. Bu harekât onları çok heyecanlandırıyor. Amerika'nın kan ağlayacağını söylüyorlar.

O sırada kapıdan içeri bir baş uzandı. Wael Afner yerinden kalkarak:

— Üzgünüm, gitmem gerek, dedi. Dikkatli olun. İyi şarküteri almak istediğinizde bana gelmeyi unutmayın.

Malko 505'ine geri döndü. Eya Karemba geçen pazar günü neler yapmıştı? Ona kim bilgi verebilecekti? En önemli nokta ise ateşlenen silahı nasıl durduracaktı?

* * *

Jim Dexter düşünceli bir tavırla kalemini parmakları arasında oynatıyordu. Havalandırma arızalı olduğu için bürosuna boğucu bir sıcak çökmüştü.

— Eylem Bölümü'ne acil bir mesaj çekeceğim, dedi.

- Ne zaman cevap alırsınız? diye sordu Malko.

Amerikalı saatine baktı.

— Teleks mesajı iyi geçerse, bölüm başkanı da yerindeyse, bu akşama kadar cevap alırız.

— Bir soru daha, dedi Malko. Eya Karemba'nın pazar gününü nerede geçirdiğini öğrenebilir miyiz?

Jim Dexter gözlerini yukarı kaldırarak:

— Ancak kendisine sorarsak... dedi.

— Ya Songu?

— Adamlarının her an ne yaptığını bilemez. Ama yine de denerim. Birkaç saat sonra burada buluşalım.

Malko hoşnutsuz bir ifadeyle arabasına döndü. Bu bunaltıcı şehirde üç saat boş vakti vardı. Mammy Yoko'ya dönmeye karar verdi.

Malko Mammy Yoko'nun havuz bölümünde lobiye açılan kapının önünde oturuyordu. 45'lik Colt'u çantasındaydı.

Bir helikopter sesi duyunca gözlerini yukarı kaldırdı. Helikopter otelin arka bahçesine iniyordu. Malko Sierra Leone'den çıkmanın ne kadar kolay olduğunu hatırladı. Helikopter şirketi Labaki'ye aitti.

Malko gitmek üzere doğrulduğunda muhteşem bir gölge gözlerini kamaştırdı.

Rugi.

Tam görmek istediği kişiydi.

— Malko! Nasıl gidiyor?

— İyi, dedi Malko. Ben de sizi görmek istiyordum. Ya siz nasılsınız?

Genç zenci gülümseyerek şezlongun kenarına ilişti.

— Folklorik bir baleyle ilgileniyorum. Pek

zevkli olduğu söylenemez. Sonra Avrupa'ya döneceğim. Sierra Leone'de hayat gerçekten çok zor. Bambe'yi tekrar gördünüz mü?

— Hayır.

— Sizden hoşlanmış. Bana söyledi. Çok tatlı bir kızdır. Bir akşam yemeği ile onu baştan çıkarmışsınız.

— Ben sizi baştan çıkarmayı tercih ederdim.

— Bu size pahalıya malolur.

— Bu akşam birlikte yemeğe ne dersiniz? Sizle konuşmak istediğim bazı şeyler var.

Rugi biraz tereddüt ettikten sonra:

— Pekâlâ, dedi. Ama üstümü değiştirecek vaktim yok. Şehrin öbür ucunda Kissy'de oturuyorum. Ve arabamda da benzin yok.

— Böyle de harikasınız.

— Teşekkürler. Berberde saçımı biraz düzelttiririm. Saat dokuz sularında sizinle burada buluşalım.

— Peki. Eğer geç kalacaksanız lütfen haber verin.

— Tam vaktinde geleceğim!

Rugi ile karşılaşması Malko'nun moralini biraz düzeltmişti. Şimdi Langley'den gelecek cevabı bekleyecekti.

Jim Dexter bürosunun kapısını dikkatle kapadı. Elinde bir kâğıt vardı.

— Tamam, dedi. Langley'den gerekli onayı aldınız. O adamları yok etmek için her şeyi yapabilirsiniz.

XL BOLUM

— Emir bizzat Başkan'dan geldi, dedi Jim Dexter. Yeni bir "karar" imzalamış. Sanırım Mossad'ın dinlediği telsiz mesajları bu konuda etkili oldu. Ne yapacağınız hakkında tam karar verdiniz mi?

— Teorik olarak evet. Ama zorlu bir mücadele olacak. Eya Karemba'nın geçen pazar gününü nerede geçirdiğini öğrenebildiniz mi?

— Evet. Pazar günü kendi görevinin başındaymış, Longi Havaalaninda. Bütün gün orada kalmış.

Demek ki Labaki ile değildi, diye düşündü Malko. O halde Karemba bütün gün havaalanında ne yapmış olabilirdi?

— O gün uluslararası uçuş oldu mu? diye sordu Malko.

— Evet. Paris'ten bir DC 10 geldi. Aynı uçak tekrar Avrupa'ya hareket etti. Her hafta olduğu gibi...

— Uçaktan inen ve binen yolucuların listesini bana ulaştırmanız mümkün mü?

— Sanırım.

— Hepsi bu mu?

— Evet. Bir de Gana Havayollan'nın bir uçuşu olabilir. Eğer uçak indiyse... Hep kapris yapıyorlar.

— Ya iç hat seferleri?

Amerikalı buruk bir gülüşle:

— İç hat seferleri kalkalı çok oluyor, dedi. Sierra Leone'nin ALIA'ya ait tek bir uçağı vardı. Parası ödenmeyince Ürdünlüler uçağı geri aldılar.

— Peki ya helikopterler?

— Evet. Longi - Freetown hattında üç helikopter çalışıyor. İki tane de başkana ait helikopter var, ama biri arızalı.

Malko ayağa kalktı. Jim Dexter ona kaygılı gözlerle bakarak:

— Beni haberdar etmeyi unutmayın, dedi.

— Şimdilik sadece bilgi topluyorum, diye yanıtladı Malko. Bili Hodges'a ne kadar ödeyebilirim?

— Mümkün olduğunca az, dedi Jim Dexter her zamanki tutumluluğuyla. Bana biraz planınızdan söz etsenize.

— Henüz erken, dedi Malko. Bu akşam daha fazla bilgi elde edeceğimi sanıyorum. Yolcu listesine bakmayı unutmayın lütfen.

— Peki. İyi şanslar ve iyi savaşlar, dedi Amerikalı, alaylı bir sesle.

Askerler, Başkan Momoh'un malikânesinden ayrılan Kerim Labaki'ye ait Mercedes 5()()'i şöyle bir süzdüler. Koltuğuna-gömülmüş Labaki onları görmedi bile. Öfkeden kudurabilirdi. Sierra Leone'de bulunduğundan beri ilk kez Joseph Momoh ona bir çocuk muamelesi yapmıştı. Başkan da sinirli ve öfkeliydi.

Başkan Momoh odasını öfkeli adımlarla arşınlarken Labaki ve İranlılar'a epey çıkışmıştı. Labaki, basit bir gazeteci için bu kadar tantana yapılmasına bir anlam verememişti. Oysa Başkan Momoh'la Eddie Connolly'nin aynı gizli derneğin üyesi olduklarından habersizdi. Connolly'nin

öldürülmesi Joseph Momoh'ta gerçekten bir şok etkisi yapmıştı.

Şoför başını hafifçe çevirerek:

— Eve mi gidiyoruz, efendim? diye sordu.

— Hayır, dedi Kerim Labaki. Murray Tovvn'a sür. İran Elçiliği'ne.

İranlı dostları onu sıkıştırmaya başlamışlardı. Üstelik büyükelçi, Başkan Momoh'a yeni petrol tesliminin gecikeceğini açıklamıştı. Oysa Labaki henüz ortalıkta olmayan bu petrolü varil başına on dolar kârla satmıştı bile. Büyükelçinin küçük beyanatı şimdi onu yaklaşık on milyonluk bir zarara sokabilirdi.

Kapıdaki bekçi demir parmaklığı saygı dolu bir ifadeyle açtı. Kerim Labaki İran Büyükelçisi ile randevusuz görüşebilen ender insanlardan biriydi.

Kerim Labaki bahçeyi geçerek doğruca birinci kata çıktı ve Kültür Merkezi'nin başkanına ait odanın kapısını vurup içeri girdi. Hüseyin Forugi günlük tırnak bakımını yapmakla meşguldü. Labaki'yi görünce yerinden doğrularak:

— Hoşgeldiniz Labaki! dedi. Ne hoş bir sürpriz!

— Şakanın sırası değil, dedi Lübnanlı kendini koltuğa bırakırken.

İranlı hâlâ sırıtıyordu.

— Çay içer misiniz?

— Hayır, petrolümü verin yeter.

— Petrol gelecek. Yolda...

— Ne zaman?

Forugi ellerini iki yana açarak:

— Azılı düşmanlarımızdan biriyle savaş halindeyiz, dedi. Bu yüzden tankerler gecikiyor.

— Petrolün iki ay önce bu ülkeye gelmesi gerekiyordu. Bir de şu gazetecinin ölümü... Herkes

bunu konuşuyor. Bugün başkan da konuyu bana açü.

— Fakat Connolly cinayetini sizin adamlarınızdan biri işledi.

Labaki büroyu dağıtmamak için kendini zor tutuyordu. Avazı çıktığı kadar bağırarak:

— Onu ortadan kaldırmamı siz istediniz, dedi. Çünkü tehlikeli olmaya başlamıştı.

— Evet. Elbette, elbette!.. İslam Devrimi'nin çıkarı için böyle olması gerekiyordu. Yaptığınız iş karşılıksız kalmayacak.

— Ben petrolümü istiyorum.

— Tahran'a hemen bir teleks çekeceğim.

Kerim Labaki biraz sakinleşmişti.

— Bambe adında bir kız tanıyor musunuz?

İranlı'nın renksiz yüzü bu soru üzerine daha da soluklaştı. Titrek bir sesle cevap verdi:

— Evet. Elçilik konutunda çalışırdı. İşten çıkarıldı. Bazı küçük hırsızlıklar yaptı. Neden sordunuz?

— Hiç... dedi Labaki.

Forugi'nin yalan söylediğinden emindi. Adamlarından aldığı bilgiye göre ortada bazı tatsızlıklar vardı. Labaki fazla dikkat çekmeden konunun biraz daha üstüne gitmeye karar verdi.

— O kız hakkında pek iyi şeyler söylenmiyordu da... Onu işten uzaklaştırdığınıza göre artık bir sorun yok.

Bu açıklama Hüseyin Forugi'yi rahatlattı. Çayından bir yudum aldı. Labaki onun gizli planlarını kurcalıyordu. İranlılar bütün pis işlerini onun adamlarına yaptıracaklardı. Sonuçta da hesap sorulacak kişi Labaki olacaktı.

İşlenen cinayetler Labaki'yi korkutmuyordu. Bu tip ufak şeyler onun itibarını sarsamazdı. Ama

başkan Momoh'un öfkesi Labaki'yi korkutmuştu Adamları, Amerikalılara Suudiler'in İranlılar'dan ve yandaşlarından kurtulmak için Başkan Momoh'a aşırı bir baskı yaptıklarını söylüyorlardı.

Hüseyin Forugi her zamanki saygı dolu kibarlığıyla arabasına dek Labaki'yi geçirdi.

* *

Rugi yalan söylemişti. Giysisini değiştirmiş vücut hatlarını iyice ortaya koyan ipek bir pantolon ve aynı kumaştan bir bluz giymişti. Belinde kalın bir kemer vardı. Makyajı harikaydı. Bu görünümüyle Parisli şık bir hanımla yarış edebilirdi. Malko'yu şöyle bir süzdü. Genç adamın altın sarısı gözlerinden etkilenmişe benziyordu.

Bara geçtiler. Malko da Rugi'nin çekiciliğinden etkilenmişti. Bar tenha sayılırdı.

— Üç saatinizi makyaj yaparak geçirdiniz galiba, diye söze başladı Malko.

Rugi bir kahkaha attı.

— Hiç de değil. Sadece biraz rötuş yaptım.

Malko genç kadının etrafa yaydığı büyüyü dağıtmak istercesine:

— Sizin yardımınıza ihtiyacım var, dedi konuyu değiştirerek ve Sierra Leone'de bulunuş nedenini hatırlayarak.

— Ne için?

Bambe'yi bir kere daha görmek istiyorum. Tabii siz de yanında olacaksınız.

- Neden bana ihtiyaç duyuyorsunuz, anlayamıyorum. Onu tek başınıza görmek için yeterince büyüksünüz.

Malko elini genç kadının bakımlı eli üzerine koyarak:

— Rugi, bu bir iş görüşmesi olacak, dedi. Ondan yardım isteyeceğim. Eğer yalnız gidersem kor-

kacaktır. Siz onu ikna edebilirsiniz. Ona ne kadar isterse ödemeye hazırım.

Malko planını genç kadına açıklarken Rugi nin gözlerinde şüpheci bir ifade vardı.

— Oldukça karışık! dedi sonunda. Bambe bunu yapmak istemeyecektir.

- Y i n e de denemekle bir şey kaybetmeyiz.

Rugi cevap vermedi. Ama sinirlendiği belliydi.

_Pekala dedi sonunda. Haydi gidelim.

Murray Town'un sokakları geceleyin daha da ürkütücüydü. Ani bastıran sağanak yüzünden insanlar kaçışıp duruyorlardı. Malko ile Rugi hiç konuşmuyorlardı. Sonunda Bambe'nin evine geldiler.

Bambe kapıyı açtığında karşısında Malko'yu görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. Ama hemen ardından Rugi'nin de onunla birlikte olduğunu anlayınca gülümsemesi kayboldu. Rugi ile yöre dilinde bir şeyler konuştuktan sonra Bambe onları içeri davet etti.

Rugi'nin varlığı genç kızı rahatsız etmişe benzi yordu. Soru dolu bir ifadeyle devamlı Rugi'ye ba kıyor, bu ziyaretin ne anlama geldiğini çıkarmaya çalışıyordu. Rugi bir kolunu genç kızın omuzuna atarak onunla yavaşça konuşmaya başladı. kadının samimiyeti Malko'yu şaşırtmıştı.

Sonunda Bambe Malko'ya bakarak bir kahkaha attı ve Rugi'nin kulağına bir şeyler söyledi,

— Onu görmeye geleceğinizi sanıyorum» dedi Rugi. Her aksam sizi beklemiş.

— Hüseyin Forugi hakkında yeni bir şey öğrenebilmiş mi?

— Evet. Forugi konuta dönmesi için Bambe'ye devamlı haber iletiyormuş.

Malko derin bir nefes aldı. İlk varsayımı böy-

lece doğrulanmış oluyordu.

— Peki o ne demiş?

— Gitmek istemiyor.

— Hepsi bu mu?

— Hayır. Bir akşam Forugi'nin arabasını evinin civarında gördüğünü sanmış ama emin değil. Bütün Mercedes'lerin birbirine benzediğini söylüyor.

Malko öğrendiklerinden son derece hoşnuttu. Fakat bunu belli etmemeye çalıştı. Hüseyin Forugi bazı zevklerinden fedakârlık edemiyordu.

Malko cebinden bir deste dolar çıkardı. Beş yüz dolan sayarak yatağın üzerine bıraktı. Bambe parayı almadı, çünkü dolar hesabını pek bilmiyordu. Ama Malko üsteledi.

— Burada yirmi bin leondan fazla var, dedi.

O zaman Bambe'nin gözleri birdenbire parladı. Hayalini kurduğu küçük dükkânı bu parayla açabilirdi. Başlangıçta sadece sigara satardı. Bir süre hayal alemine daldıktan sonra bakışlannı Malko'ya çevirdi. Eğer yalnız olsalardı kendini o anda genç adama teslim edebilirdi.

— Ne yapmam gerekiyor? diye sordu.

— Forugi'ye ulaşma imkânınız var mı? Telefon ile değil, gizlice...

— Evet, dedi genç kız. Kuzenim konuttaki gardiyanlardan birinin arkadaşıdır.

— Sizin tarafınızdan Forugi'ye bir mesaj götürebilir mi?

Bambe'nin gözlerinde yeniden korku dolu bir ifade belirdi.

— Ona ne söyleyeceğim?

— Yarın gece sizi görmeye gelmesini...

— Ama ben istemiyorum. Yine aynı...

— Size zarar veremez. Ben de başka bir dos-

tumla burada olacağım. Korkmanıza gerek yok.

Bambe Rugi'ye baktı.

— Kabul etmelisin, dedi Rugi. Birkaç gün sonra kasabana dönersin. Ben seni götürürüm.

Malko böylesini uygun görmüştü. Niyeti genç kızı Wild Bill Hodges'un yanına gönderip emniyete almaktı. Bambe ise olanlara bir anlam veremiyor ve korkuyordu.

— Peki ama ona ne yapmak istiyorsunuz? diye sordu.www.cizgiliforum.com

— Sadece konuşmak istiyoruz, dedi Malko.

— Bunun için konuta gidemez misiniz?

— Hayır, diye yanıtladı Rugi. Forugi onu kabul etmez. Sürpriz yapmamız daha mantıklı.

— Pekâlâ, dedi Bambe.

Sonra paralara ve ardından da, bir Malko'ya bir de Rugi'ye bakarak:

— Yazı yazmayı bilmem, dedi.

Bu, hesapta olmayan bir problemdi ama çözümü kolaydı.

— Ben sana yazdırırım, dedi Rugi.

Malko susuyordu. İranlılar'ın düzenlediği eylemi durdurmak üzere hazırladığı karşı saldırı planının ilk adımı atılmıştı.

XII. BOLUM

— Dans edelim mi?

Rugi yerinde duramıyordu. Moonraker'ın koca: man pistine doğru ilerlediler. Bitumani gazinosunun diskoteği Moonraker lüks görünümüyle Malko'yu etkilemişti. Burada insan kendini dünyanın en fakir ülkelerinden birinden çok, 193()'lu yılların atmosferini taşıyan bir Avrupa ülkesinde sanıyordu.

Birbirlerine sarılarak dans etmeye başladılar.

— Bu müziğe bayılıyorum, diye fısıldadı Rugi.

Bakışları karşılaştı. Malko ona sahip olmak için karşı konulmaz bir istek duyuyordu.

Yaklaşık bir saattir Malko vücudunu ve beynini dinlendiriyordu. Bitumani'nin pahalı fakat kötü lokantası Lagonda'da yemek yemişlerdi.

Müzik susunca masalarına geri döndüler.

— Hüseyin Forugi'ye ne yapmak niyetindesiniz? diye sordu Rugi.

— Söyledim ya... Sadece onu konuşturmak istiyorum.

— Konuşmayacaktır, dedi Rugi. Bunu siz de çok iyi biliyorsunuz.

Israrlı bakışlarla Malko'yu süzüyordu.

— Onu öldüreceksiniz değil mi? dedi sonunda sakin bir sesle.

— Ben katil değilim, diyerek karşı koydu Malko. Yalnızca bir terör eylemi hakkında bilgi almak istiyorum. Bunun için adam öldürmek gerekmez.

— Forugi intikam almaya kalkacaktır.

— O zaman ben burada olmayacağım. Bambe'yi de emniyete almış olacağız.

Rugi cevap vermedi.

Müzik yeniden başlamıştı. Rugi müziğin etkisiyle koltuğunda hafifçe sallanmaya başladı.

Ve aniden ışıklar kesildi.

Malko ister istemez elini Colt'un bulunduğu çantasına götürdü. Rugi'nin karanlıkta bir kahkaha attığını duydu.

— Bu bir arıza! Birazdan jeneratörü çalıştırırlar.

Gerçekten de Rugi sözlerini bitirir bitirmez müzik sistemi yeniden çalıştı, hafif bir ışık içeriyi aydınlattı. Loş ışık onları birbirlerine yaklaştırmıştı. Genç kadın vücudunu Malko'ya yaslayarak dudaklarını uzattı. Çok geçmeden küçük aşk oyunlarıyla birbirlerini okşamaya başladılar.

— Gidelim, dedi Malko. Elektrikler gelmeyecek.

— Dans etmek istiyorum, dedi Rugi. Önümüzde bütün bir gece var.

Müzik ve ışıklar birden güçlenir gibi oldu. Ani aydınlık Rugi'nin zevkten parlayan gözlerini ve şişmiş dudaklarına yansıdı. Malko hâlâ tetikteydi. Gözlerini pistte dolaştırdığında kesintiden önce orada olmayan iki adamın varlığı dikkatini çekti.

Adamlardan biri Eya Karemba, diğeri ise Malko'nun daha önce de gördüğü ceketli polis memuruydu.

9fc

Rugi CID'in polislerini görmemişti. Müziğin ritmine kapılmış, gözleri kapalı sallanıyordu. Malko ona doğru eğildi.

— Şu iki adamı gördünüz mü? Pistin kenarında

duruyorlar.

— Evet. CID'in adamları.

— Burada ne işleri var?

— Genellikle her akşam gelirler. Bir kadeh içki içerler. Haydi dans edelim.

Yeniden piste çıktılar. Malko gözlerini adamlardan ayıramıyordu. Ani kesinti onu kuşkulandırmıştı. Polisler şimdi bir masaya oturmuşlardı.

Dans sırasında Rugi Malko'ya yakınlığını sürdürdü. Çok geçmeden Malko onu çıkış kapısına doğru götürdüğünde Rugi karşı koymadı. Dışarı çıkarlarken Malko dönüp arkasına baktı.

Eya Karemba ve arkadaşı hâlâ masalarında oturuyorlardı.

505'e bindiklerinde Rugi'nin elleri artık harekete geçmişti. Genç adamın vücudunun en hassas noktalarını büyük bir ustalıkla okşuyordu.

— Esso istasyonuna kadar düz devam et, dedi Malko'ya.

Şehirden çıkmak üzereydiler. Yaklaşık bir kilometre sonra Malko Esso benzin istasyonunu görünce yavaşladı.

— Sağa sap.

Biraz sonra küçük bir bahçenin önünde durdular. Kapının önünde gece bekçisi uyukluyordu. Eve girerek doğruca yatak odasına geçtiler. Oda ancak bir yatağı alacak büyüklükteydi. Rugi teybe bir kaset koydu.

Müziğin de etkisiyle yeniden sevişmeye başladılar.

— Seni öylesine arzuluyordum ki! diye inledi Rugi.

— Afrikalı kadınların yine Afrikalı erkeklerden hoşlandıklarını sanıyordum, dedi Malko.

Rugi genç adamı öperek:

— Onların seninki gibi gözleri yok, dedi. Gözlerini gördüğüm ilk anda bakışlarımı senden alamamıştım. Seni elde etmeyi daha o zaman aklıma koydum.

Rugi bir yandan konuşuyor bir yandan da Malko'yu okşamaya devam ediyordu. Çok geçmeden aynı anda zevkin doruğuna ulaştılar.

— Yarın benimle Bambe'ye gelecek misin? diye sordu Malko.

Rugi başını salladı.

— Gerek yok. Dediğini yapacaktır. Ona emir verdim.

— Emir mi?

— Evet. Benimle aynı derneğe üye. Emirlerime uyması gerekiyor. Yoksa sana yardım etmeyi göze alamazdı.

O sırada Malko kapının önünde bir araba sesi duydu. Rugi de dışarıdan gelen sese kulak kabarttı.

— Birini mi bekliyordun? diye sordu Malko.

— Hayır, dedi Rugi. Ama gelen her kimse, hırsız olamaz, çünkü onların arabası yoktur. Her neyse, nasıl olsa kapıda bekçi var.

Ani bir silah sesi Rugi'nin sözünü kesti. Genç kadın bir çığlık atarak yataktan kalktı.

Malko da hemen çantasından Colt'unu çıkarttı. O sırada kırılan tahta sesleri duyuldu. Kapı zorlanıyordu.

— Sakın hareket etme, dedi Malko Rugi'yi odanın köşesine götürürken.

Malko silahını bırakmadan birkaç dakika bekledikten sonra, hareket ederek uzaklaşan arabanın sesini duydu. Ortalık yeniden sessizliğe gömülmüştü. Sanki bir rüya görmüşlerdi. Malko alelacele üstüne pantolonunu geçirdi.

Koridora çıktığında kapının açılmış olduğunu

gördü. Kenarında kilit sallanıyordu. Anlaşılan tekmeyle açılmıştı. Malko ilerleyip dışarı baktı. Görünürde kendi arabasından başka araba yoktu. Peşisıra onu izleyen Rugi birden bağırdı:

— Sheka!

Cevap gelmedi. Malko o zaman evin hemen yanında yerde hareketsiz yatan insan bedenini gördü.

Rugi bir elektrik feneriyle geri geldi. Işık gece bekçisinin cansız vücudunu aydınlattı. Bekçinin kafatası alnına yediği kurşunun etkisiyle olduğu gibi parçalanmıştı.

— Aman Tanrım! Onu öldürmüşler! dedi Rugi. Hırsızlar olmalı.

— Neden kaçtılar dersin?

Bu ani saldırının bir amacı olmalıydı. Ama ne? Civardaki evlerde hiç ışık yoktu. Semt sakinleri korkudan perdelerini bile aralayamamışlardı.

Rugi odaya girmek üzere geri döndü. Koridora çıktığında ani bir çığlıkla olduğu yerde donakaldı.

Lambanın ışığı koridorda yerde duran garip bir nesneyi aydınlatıyordu. Koşuşturma sırasında onu görmemişlerdi. Malko eğilerek garip şeyi almak istediğinde Rugi bağırarak:

— Dokunma ona! dedi.

Bu bir insan parmağıydı. Malko bir anda Eddie Connolly'nin cansız bedenini hatırladı. Sağ elinin küçük parmağı kesilmişti. Rugi bir yaprak gibi titriyordu. Malko onun odaya gitmesine yardım etti.

Genç kadına sarılmak istediğinde:

— Bana dokunma, dedi Rugi.

— Neden bu kadar korkuyorsun?

Rugi dehşet dolu bir ifadeyle başını öne eğerek:

— Sen anlayamazsın, dedi. Sen bir beyazsın. Bu bir ölüm işaretidir. Haydi git. Yalvarırım bu evi terket. Beni de tehlikeye atıyorsun.

Malko giyindi. Rugi odanın bir köşesinde, sanki şeytan görmüş gibi ona bakıyordu. Malko silahını çantasına koyarak:

— Kapın zorlanmış, dedi. Benimle birlikte Mammy Yoko'ya gelmek istemediğinden emin misin?

— Hayır. Korkmuyorum. Haydi git, lütfen.

Malko dışarı çıkarak arabasına bindi. Mammy Yoko'nun lobisine girdiğinde oteldeki canlılık biraz olsun moralini düzeltmişti.

Kapısını kilitleyerek tabancasını yastığın altına koydu. Rugi'nin evinde olanlar onda gerçek bir şok etkisi yaratmıştı. Acaba bundan sonra neler olacaktı?

* * *

Malko arabasını Rugi'nin evinin önünde durdurdu. Gündüz gözüyle ev daha da bakımsız gözüküyordu. Malko olanlardan sonra boş yere Rugi'den haber beklemişti. Sonunda genç kadından hiçbir ses çıkmayınca onu ziyaret etmeye karar vermişti.

Malko küçük bahçeyi geçti. Kapı hâlâ aynı durumdaydı. Ama koridordaki parmak yok olmuştu. Dışarı çıkınca yandaki evin sakinlerinden bir zenciyi gördü.

— Bayan Rugi? diye sordu ona.

— Gitti, burada değil, diye yanıtladı adam.

— Nereye gittiğini biliyor musunuz?

Öteki kollarını iki yana açtıktan sonra içeri girdi. Malko geri dönmeye karar verdi.

Doğruca Amerikan Elçiliği'ne gitti. Başından geçenleri olduğu gibi Jim Dexter'a anlattı. Amerikalı Malko'yu dikkatle dinledikten sonra:

— Bu adamlar çok zeki, dedi. Rugi gibi modern bir genç hanım "Bondo Society"deki görevinden

dolayı çok dikkat çeker. Kesik bir parmak yeni bir ölüme işarettir. Sadece öleceğiniz değil, ruhunuzun da asla huzur bulamayacağı anlamına gelir.

— Sizce Rugi nerede olabilir?

T— Büyücüye gitmiştir. Ölünün ruhunu huzura kavuşturmak için ondan yardım isteyecektir. Bu büyü seansları üç gün ile üç hafta arasında değişen sürelerde yapılır. Artık Rugi'yi düşünmeyin. Bundan sonra size yardımcı olamaz.

Malko için çözümlenmesi gereken temel bir mesele daha vardı. Bambe anlaşmaya uyacak mıydı? Rugi gitmeden önce onunla konuşabilmiş miydi? Hasımları Rugi'yi de kendi saflarına çekmiş olabilirler miydi?

Birkaç saat sonra Malko olanları çözebileceğini umuyordu.

XIII. BOLUM

Mumun dans eden ışığı Wild Bill Hodges'un yüzüne yansıyordu. İrlandalı koltuğuna gömülmüş puro içiyordu. Puronun kokusu küçük odaya yayılmıştı. Malko ile Bili, Bambe'nin oturduğu binadaki boş bürolardan birine saklanmışlardı.

Malko sandığının aksine Bambe'yi kendisine hizmete hazır beklerken bulmuştu. Malko Rugi'nin Freetown'dan ayrıldığını ona açıkladığında da Bambe fikrini değiştirmedi. Akşam karanlığı çoktan çökmüştü ve her iki adamın da beklemekten sinirleri oldukça gerilmişti. Hüseyin Forugi'nin Malko'nun hazırladığı tuzağa düşüp düşmeyeceği belirsizdi.

Malko Bili Hodges'a baktı. İrlandalı purosunu küllüğe bırakarak:

— Bay Forugi acaba ne zaman teşrif edecekler? diye sordu.

— Saat ona kadar vakti var. Ondan sonra gelmeyecek demektir.

Bambe ona Sierra Leone'deki bütün İranlılar'ın erken saatte konutlarına çekildiklerini anlatmıştı. Bu durumda yaklaşık iki saat daha vakitleri vardı.

Malko, Hüseyin Forugi'nin gelmesi için içinden dua ediyordu. Yoksa tam bir çıkmaza girecekti. Wild Bill, Kerim Labaki'nin evine bir saldırı düzenlemeyi teklif etmişti, ama Malko bu gerçekleştirilmesi çok zor öneriyi geri çevirmişti.

Bill Hodges esneyerek gözlerini kapadı. Puro-

sundan bir nefes daha çekti. Range Rover'ını ileride çıkmaz bir sokağa park etmişti. Adamlarından biri arabanın yanındaydı. Malko saatine baktı.

Sekizi çeyrek geçiyordu. En geç iki saat sonra eylemlerini başlatacaklardı.

* * *

Hüseyin Forugi bir elinde meyve kokteyli kadehiyle, İran Büyükelçisi'nin yanında kalabalıktan biraz uzakta duruyordu. Güney Kore Büyükelçiliği tarafından Mammy Yoko'nun salonlarından birinde verilen kokteyle pek çok kişi katılmıştı. Forugi sosyal faaliyetlere pek ender rağbet ederdi. Diplomatik hayata fazla karışmama emri almıştı.

Büyükelçi, Forugi'nin kulağına eğilerek:

— Adamımız yarın Tahran'da olacak, dedi. Ona her şeyin bizim isteklerimiz doğrultusunda geliştiğini söyledim. Umarım yalancı çıkmam.

Hüseyin Forugi sakalını kaşıyarak:

— Allah büyüktür, dedi. Hasımlarımız ise aptallar.

Forugi meyve suyunu bitirdi. Cebindeki kâğıt parçası elini yakıyordu. Sabahtan beri kararsızdı. Bambe'yi görmeye giderse, çevresindekilerin şüphesini çekmemesi gerekiyordu. Yoksa Tahran'a hemen geri çağrılması söz konusuydu. Bu tür bir geri dönüşte ise Tahran'da amaçladığı yaşam tarzını sürdürmesinden bahsedilemezdi.

Boşalan kadehini bırakarak büyükelçiye döndü.

— Yapılacak bazı işlerim var. Önemli bir şahısla görüşeceğim.

— Dikkatli olun, dedi büyükelçi. Ben biraz daha kalacağım.

Hüseyin Forugi arabasını otoparkta buldu ve arka koltuğa oturdu. Yüz hatları hem sinirden hem de zevkten gerilmişti.

— Murray Town'a gidiyoruz, dedi şoförüne. Beni orada indirip, bekleyeceksin. Kimseye bir şey söylemek yok. Bu gizli bir görüşme olacak.

— Peki efendim, diye mırıldandı şoför.

* * *

— İşte orada!

Malko Bili Hodges'un fısıltılı sesi ile irkildi. Forugi'nin arabayla geleceğini tahmin etmemişti.

Hüseyin Forugi görünürde yoktu ama bahçe kapısı aralıktı.

Malko ile Bili Hodges birkaç dakika boyunca hareketsiz beklediler. Harekete geçmeden önce Forugi için gerekli ortamın hazırlanmasını uygun görmüşlerdi.

Yaklaşık on beş dakika böyle geçti. Malko damarlarındaki kanın çekildiğini hissediyordu. Sonunda midesi sıkışarak koridora çıktı ve Bambe'nin odasına doğru ilerledi. Odaya yaklaştığında içeriden gelen zevk dolu bir çığlık ile olduğu yerde kaldı. Hafif aralık kapıdan başını uzattığında Forugi'nin Bambe sayesinde zevkin doruğuna ulaşmakta olduğunu gördü.

Bu Forugi'nin son zevk anları oldu.

İranlı bulutların üstünden yere indiğinde bakışları Malko ve Bili Hodges ile karşılaştı. Garip bir şaşkınlık benliğini sardı. Yüzü öfkeden kızararak Bambe'yi kenara itti ve kaçmak için doğruldu. Ne var ki ayak bileklerine kadar indirdiği pantolonunu unutmuştu. Daha ilk adımda yere kapaklandı.

Bili Hodges'un güçlü eli, Forugi'yi yakasından tutup ayağa kaldırdı.

— Kimsiniz siz? diye bağırdı İranlı. Bırakın beni. Ben bir diplomatım.

— Pis herif! diye homurdandı Bili Hodges.

İrlandalı tüm gücüyle Forugi'nin midesine bir

yumruk indirdi. Forugi geriye kaykılarak yere düştü. Sonra toparlanıp olduğu yerde pantolonunu giymeye çalıştı.

Bambe dehşet dolu gözlerle olanlan izliyordu. Malko'ya yaklaşarak:

— Ona kötülük yapmayacaksınız, değil mi? diye sordu.

— Hayır, dedi Bili Hodges. Sadece biraz gevezelik edeceğiz.

— îmdat! diye bağırdı Hüseyin Forugi. İmdat! Yardım edin!

Bili Hodges bu kez cebinden bıçağını çıkardı. Ani bir hareketle bıçağı ileri uzattığında Forugi'nin üst dudağı yarıldı. İranlı ellerini yüzüne götürerek geri çekildi.

— Bizimle geleceksin, diye emir verdi İrlandalı. Eğer sesini çıkarmazsan her şey yolunda gidecektir.

Çenesinden aşağı kan süzülen Forugi bütün direncini yitirmişti. Bili Hodges onu dışarı itti.

Malko öne atıldı.

— Yürüyerek mi geldiniz?

— Hayır.

— Arabanız nerede?

— Uzakta.

— Şoförünüz burada okluğunuzu biliyor mu?

— Hayır, dedi İranlı zayıf bir sesle.

Malko Bill'in adamı götürmesine izin'vererek kenara çekildi. Bambe Malko'nun gömleğine yapışarak:

— Ya ben? diye sordu.

— Bizle geliyorsunuz, dedi Malko.

Bambe usulca ışıklan söndürerek onları izledi. Evin çevresinde bir tur atarak patika yoldan Bili Hodges'un Range Rover'ının bulunduğu çıkmaz

sokağa ulaştılar. Bili Hodges Forugi ile beraber arka koltuğa oturarak direksiyonu Malko'ya bıraktı.

Bambe korkuyordu. Malko'nun yanına ilişti.

— Ne yapacaksınız?

— Korkmayın, dedi Malko. Bizim yanımızda güvenliktesiniz.

Murray Town'un engebeli yollarında ilerlerken Hüseyin Forugi Malko'ya doğru eğildi. Biraz kendini toparlamıştı.

— Buna adam kaçırma denir! Ben bir diplomatım. Başınız belaya girecek. Ah...

Forugi susmak zorunda kaldı. Bili Hodges çenesine bir yumruk indirmişti.

— Ancak istediğimiz zaman konuşacaksın, dedi İrlandalı.

Malko'nun ise midesi kasılıyordu. Tümüyle yasadışı bir harekâta girişmişti. Bu durumda Şirket bile onu kurtaramazdı.

Yol boyunca Bili Hodges İrlanda şarkıları mırıldanıp durdu. Hüseyin Forugi hiç sesini çıkarmıyordu. Bambe de Malko'ya iyice sokulmuş, konuşmuyordu.

Yoldaki çukurlar arabayı sarsıyordu. Malko hızını azaltmak zorunda kaldı. Forugi'nin şoförünün varlığı işleri daha da karıştırıyordu. İranlılar'ın Forugi'nin yokluğunu farketmeleri uzun sürmeyecekti. Malko'nun önünde en fazla iki saat daha vakiti vardı. Buna göre o andan itibaren her şeyin planlandığı şekilde yürümesi gerekiyordu. Yoksa ciddi sorunlar baş gösterebilirdi.

Hüseyin Forugi, bakışlarını Bili Hodges'un lüks oturma odasında gezdirdi. Range Rover'ı evin önüne park etmişlerdi. Yassira odasındaydı. Bambe bir koltuğa büzülmüş, olanları seyretmekle yeti-

niyordu.

Bili Hodges bara yönelerek kendine bir viski doldurdu. Odaya ağır bir sessizlik çökmüştü. Forugi kuruyan dudaklarını ıslattı. Eve girer girmez İrlandalı adamın ellerini bağlamıştı.

Malko ona yaklaşarak:

— Bay Forugi kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı çok iyi biliyoruz, dedi.

— Ben diplomatım.

— Hayır, dedi Malko. İran gizli servislerinin bir üyesisiniz ve doğrudan Humeyni'ye bağlısınız. Sierra Leone'ye gelmeden önce Evin Hapishanesinde görevliydiniz. Daha eskiden de Savak için çalışıyordunuz. Başka ayrıntıları da biliyoruz. Lak ailesini nasıl yok ettiğinizi, eski bir polis memurunun gözlerini nasıl oyduğunuzu...

Forugi olduğu yerde büzüldü.

— Bunlar... bunlar yalan, dedi. Siz kimsiniz?

— Kim olduğumu biliyorsunuz, dedi Malko. Labaki'nin adamlarından birine beni öldürtmek istediniz.

O ana dek içkisini yudumlayan ve sessiz duran Bili Hodges bardağını sert bir tavırla bara bırakarak Forugi'nin üzerine yürüdü. Yüzündeki kırmızı çiller iyice belirginleşmişti. Parmakları İranlı'nın boğazına yapıştı ve kafasını duvara vurmaya başladı.

— Alçak herif! Seti'yi de sen öldürttün.

Hüseyin Forugi can havliyle bağırıyordu. Sonunda gücünü yitirerek yere yuvarlandı. Malko araya girdi.

— Bili, onu şimdilik rahat bırakın. Bay Forugi, önce Hillcot Road'daki elçilik konutunda saklanan, şimdi ise dostunuz Kerim Labaki'nin yanında bulunan o iki teröristin kimliklerini öğrenmek isti-

yorum. Ve tabii amaçlarının ne olduğunu da...

İranlı'nın yüz hatları kasılmıştı. Karşısındaki adamların bu kadar bilgiyi nasıl elde ettiklerine şaşınyordu. Başını öne eğerek:

— Ne demek istediğinizi anlamıyorum, dedi. O adamları tanımıyorum. Konutta kimseyi barındırmadım. Yemin edebilirim.

Malko Bambe'ye dönerek:

— Bambe, dedi. İki yabancının konutta birkaç gün kaldıklarını söylediğinizi hatırlıyorsunuz, değil mi?

Genç kız korkudan ne diyeceğini şaşırmıştı. Bambe'nin sessizliği Forugi'nin daha da öfkelenmesine neden oldu.

— Yalan söylemiş! diye bağırdı. Bu sürtük bir yalancı!

Hüseyin Forugi arka arkaya küfürler savurarak Bambe'ye bağırıyordu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Malko onu kendi haline bırakmayı uygun gördü. Bili Hodges ise aniden sakinleşmişti. Sonunda:

— Fazla zamanımız yok, dedi. Bırakın işini bitireyim.

Malko Bili Hodges'un zor kullanmasını istemiyordu. Öte yandan saldırıya geçmenin zamanı çoktan gelmişti. Malko Seti ve Eddie Connolly'nin cansız vücutlarını yeniden görür gibi oldu. Abidjan'daki katliam gözlerinde 'anlandı. İki teröristin bundan sonra yapacaklarını ise hiç düşünmek istemiyordu.

— Bay Forugi, dedi. Konuşmak sizin yararınıza olur.

— Pis domuz! diye bağırdı İranlı. Allah sizi cezalandıracaktır.

Forugi aniden sustu. Fakat kendi kendine bir

şeyler homurdanmaya devam ediyordu. Malko ile Bili Hodges bakıştılar. İrlandalı gülümseyerek:

— Bırakın, işini bitireyim, dedi tekrar. Beş dakika içinde bülbül gibi konuştururum onu. Fazla pislik çıkarmayacağıma söz veriyorum.

Hüseyin Forugi'yi ellerini bağladığı ipten tutarak çekiştirmeye başlamıştı bile. Forugi önce mobilyalara, sonra da perdelere tutunmaya çalıştı ama elini sürdüğü her şeyi devirerek ve yırtarak bir süre direndikten sonra gücünü yitirerek yerde sürüklenmeye başladı. Siniri bozulan Bambe gülüyordu. Forugi'nin yerde sürüklendiğini görmek onun için gerçekten komikti. Malko öne atıldı.

— Ben de sizinle geliyorum.

— Korkmanıza gerek yok, dedi İrlandalı. Sadece biraz yumuşatacağım onu.

Forugi'yi bahçeye sürüklüyordu. Malko onları takip etmek üzereyken Bambe genç adama yaklaştı.

— Beni bırakmayın! Yalvarırım, beni yalnız bırakmayın!

Genç kız isteri krizine tutulmuş gibiydi. Malko onu sakinleştirmeyi başardıktan sonra İrlandalı'yı bulmak üzere dışarı çıktı. Fakat görünürde kimseler yoktu. Malko:

— Bili! Neredesiniz? diye seslendi.

Dalgaların sesinden başka bir şey duyamadı. Bambe de peşinden dışarı çıkmıştı. Bu koşullarda ve bu karanlıkta Bili Hodges'u bulması olanaksızdı.

Eğer telefon olsaydı Jim Dexter'a haber verebilirdi. Forugi'nin şoförünün İranlılar'a haberi henüz yetiştirmemiş olmasını diliyordu.

* * *

Adamlarından biri kulağına eğildiğinde Kerim

Labaki birkaç dostuyla poker masasındaydı. İçişleri Bakanı gibi ülkenin ileri gelen adamlarıyla kumar masasında buluştuğunda Labaki'yi kimse rahatsız edemezdi. Ancak çok acil durumlarda bu kural bozulabilirdi. Labaki adamını izleyerek dışarı çıktı. İran Büyükelçiliği'ne ait bir Mercedes CD'-nin yanında kuşkulu gözlerle etrafına bakman bir adam vardı.

— Forugi'nin şoförü sizinle konuşmak istiyor, dedi Filistinliler'den biri Labaki'ye.

— Neden buradasın? diye sordu Labaki adama sertçe. Bir mesaj mı getirdin?

Telefonların arızalı olması nedeniyle genellikle mesaj gönderek haberleşiyorlardı. Şoför yutkunarak:

— Hayır, dedi. Bay Forugi kayboldu.

— Kayboldu mu? Nasıl?

Şoför gece olanları anlattı. Bir saat boyunca Forugi'nin geri dönmesini bekledikten sonra konuta dönmüş fakat Forugi'yi orada da bulamamıştı.

Labaki düşünmeye başladı Hüseyin Forugi mutlaka yine bir fahişeyi görmeye gitmişti. Ansızın İranlı'nın eski santral memuruyla olan garip ilişkisinden söz edildiğini hatırladı. Bu iş midesini bulandırmıştı.

— Bekle. Ben de seninle geliyorum, dedi.

Dostlarına onsuz devam etmelerini söyleyerek yanına üç Filistinli adamını alan Labaki Mercedes 500'üne bindi. Forugi'nin şoförü de onları izliyordu. Yaklaşık on dakika sonra Murray Town'a var dılar. Kerim Labaki de Forugi'nin yok olduğu alanda bir tur attı. Gittikçe kaygılanıyordu.

Lübnanlı'nın şoförü de kendi çapında bir araştırmaya girişmişti. Caddeyi bir baştan bir başa do-

kıstıktan sonra nefes nefese geri döndüğünde:

— Patron, bir şey buldum!., dedi. Gelin!

Labaki adamı izledi. Sigara satıcısı bir kadın dükkân olarak kullandığı evinin önündeki verandada oturuyordu. Şoför satıcı kadının, İranlı'nın girdiği evden biraz uzakta kırmızı bir araba görmüş olduğunu anlatıyordu. Kadının söylediğine göre arabanın içinde o semtte oturan kızla birlikte birkaç kişi daha vardı.

— Kim o kız? diye sordu Labaki.

— Bambe, konutun eski santral memuru, diye yanıtladı şoför. Bir kez hastalandığında onu evine bırakmıştım. Genç bir kız...

Lübnanlı kalbinin demir bir el tarafından sıkıştırıldığını hissetti. Forugi ona yalan söylemişti. Oysa Bambe, CIA ajanlarıyla arası iyi olan Rugi'yi tanıyordu. Olaylar gitgide tatsız bir görünüm almaya başlamıştı. Labaki cebinden iki yüz leon çıkararak kadının önüne bıraktı ve yöre dilinde:

— Kızın nereye gittiğini biliyor musun? diye sordu.

Kadın Freetown'un aksi istikameti göstererek:

— Şu tarafa dedi.

Labaki'nin korkuları artıyordu. Kırmızı araba huzurunu kaçırmıştı. Neyse ki artık kimse onu suçlayamazdı. Misafirleri yanlarında gerekli belgelerle yola çıkmak üzereydiler. Ama Forugi konuşacak olursa Labaki için de bazı sorunlar doğacaktı. Ölü ya da diri acilen Forugi'yi bulması gerekiyordu.

— Dönüyoruz! dedi.

İki araba yeniden hareket ettiler. Eve döner dönmez Kerim Labaki doğruca İçişleri Bakanı'nın karşısına dikilerek:

— Freetown'da kırmızı arabası olan kaç kişi ta-

nıyorsun? diye sordu.

Zenci bakan birkaç saniye düşündükten sonra:

— Sanırını üç kişi, dedi. Başkan yardımcısının Mercedes'i, lokanta sahibi Kofi'nin Pajero'su ve Sheka Songu taraflıdan korunan deli İrlandalı'nın Range Rover'ı var. Mozambik'te işlediği cinayetlerden sonra o İrlandalı'nın hâlâ bu ülkede barınmasına nasıl izin veriyorlar, anlamıyorum.

Labaki artık onu dinlemiyordu bile. Forugi'yi CIA kaçırmıştı. Bu da iyiye işaret değildi. Amerikalılar harekete geçtiğine göre, İranlılar'ın neyin peşinde olduklarını öğrenmiş olmalıydılar. Olanlar Başkan Momoh'un kulağına gitmeden önce bir an evvel temizliğe başlaması lazımdı. Sierra Leone'de belli bir itibarı olduğu kesindi, ama Suudi Arabistan'dan destek gören Amerika ile savaşması söz konusu olamazdı. Onlar kadar zengin değildi. Filistinli korumalarının şefini bir kenara çekerek:

— Adamlarını topla ve Lakka'ya, Bili Hodges'un evine git, diye emir verdi. Dikkatli ol, Bili Hodges her zaman silahlıdır. Orada bulduklarını buraya getir. Karşı koyan olursa acımadan öldür. Sadece Yassira'ya dokunma.

XIV. BÖLÜM

Malko, vahşi bir çığlık duyunca kanının donduğunu hissetti. Çığlık, Bili Hodges'un bahçesinden sonra başlayan kumsal tarafından gelmişti. Bu kez Bambe'nin karşı koymasına kulak asmadan bahçeye yürüdü ve plaja indi. Yaklaşık elli metre ötesinde, sağ tarafta bir elektrik lambasının ışığını görünce o yana yöneldi.

Yaklaşınca ağaçların birinden sarkan insan vücudunu gördü. İrlandalı'nın Hüseyin Forugi'yi asarak öldürmüş olabileceğini düşününce tüyleri ürperdi. Bütün planlan suya düşerdi.

Ağacın dibine geldiğinde İranlı'nın bileklerinden ağaca asılı olduğunu gördü. İranlı'yı tutan ipin bir ucu ağacın dalında, diğer ucu Bili Hodges'un elindeydi.

Forugi acı dolu çığlıklarla bağırmaya devam ediyordu.

— Bili, ne yapıyorsunuz böyle? diye sordu Malko öfkeyle.

— Söylemiştim ya! Sadece biraz yumuşatıyorum onu.

Bili Hodges sözlerini bitirdikten sonra Forugi'yi ayaklarından tutarak kendine doğru çekti. Forugi bir saat ibresi gibi olabildiğince yükseğe çıktı. Sonra Bili Hodges onu aniden bırakınca iranlı öne savruldu ve sırtı ağaca çarptı. Boğuk bir çığlık duyuldu. Hüseyin Forugi aynı hızla geri gelirken tekrar ağaca çarptı ve yine bağırdı.

Malko olanları şaşkın gözlerle izliyordu. İlk bakışta bu, masum bir oyuna benziyordu. Ama İranlı'nın parçalanan gömleğinden sırtındaki yaraları görünce Malko bunun gerçek bir işkence olduğunu anlamakta gecikmedi. Yakından baktığında ağacın gövdesinin diken gibi sivri çıkıntılarla kaplı olduğunu farketmişti.

— Durun! diye bağırdı İrlandalı'ya.

Bili Hodges bu emre boyun eğince İranlı olanca ağırlığıyla yere düştü. Sırtı yara içindeydi.

— Burada hırsızlara suçlarını itiraf ettirmek için bu yöntem uygulanır, dedi Bili Hodges.

Malko inlemekte olan Hüseyin Forugi'nin yanına diz çöktü.

— Kim o iki adam? diye sordu.

Görünüşe bakılırsa adam gerçekten hırpalanmıştı. Fısıltıdan farksız bir sesle:

— Nebil Moussaoui ve Mansur Kadar, dedi. İkisi de Güney Beyrutlu.

— Hangi amaçla bu ülkede bulunuyorlar?

— Görevleri gereği.

— Nasıl bir görev?

— Bir uçağı ele geçirip, Beyrut'a kaçıracaklar.

— Bu harekât burada mı yapılacak?

— Hayır.

— Peki ya nerede?

— Abidjan'da.

— Hangi uçak?

Sessizlik. Konuşmayı dinleyen İrlandalı ipe asıldı.

— Bu pis herifi yeniden asmama izin verin.

Hüseyin Forugi inledi.

— Hayır! Hayır! Cumartesi akşamı Paris'e kalkacak olan uçak...

Yani kırk sekiz saat sonra!

— Neden özellikle o uçak?

— Çünkü içinde çok sayıda Amerikalı olacak.

— Nereden biliyorsunuz?

— Bilgi kaynaklanınız var.

—Teröristler silahlarıyla uçağa nasıl binecekler?

Hüseyin Forugi sustu. Bu kez Bili Hodges'un tehditleri bile işe yaramamıştı.

Malko buz gibi bir sesle:

— Cevap verin, dedi. Öğrenmek zorundayız.

İranlı cevap vermemekte direniyordu. Bili Hodges onu yeniden iki bileğinden ağaca astı. Aynı salıncak oyunu yine başlayacaktı ki, gözleri yuvalarından fırlamış bir zenci koşarak yanlarına geldi

— Patron! Patron! diye bağırdı. Kasabada iki beyaz sizin nerede oturduğunuzu sorup duruyormuş. Adamları Cap Hamilton'daki eve yollamışlar ama geri döneceklerinden eminim.

— Kahretsin! Filistinliler! diye homurdandı Bili Hodges.

İpi elinden bırakınca İranlı tekrar ağaca çarptı. Malko Forugi'den daha fazla bilgi edinmeye çalışmanın tehlikeli olacağını anlamıştı. Karşılanndakilerin kaç kişi olduğunu bilmiyordu. Her şeyden önce CIA'ya haber vermesi gerekiyordu. Abidjan'ı uyarmalıydılar.

— Gidelim, dedi. Bu kadar bilgi yeter.

Yerde yatmakta olan Forugi ile daha fazla ilgilenmeden eve doğru koştular. Kanepede uyumakla olan Bambe sıçrayarak uyandı. Bili Hodges silahlarını toplayıp koridora yöneldi.

— Yassira!

Lübnanlı kız dudaklannda buruk bir gülümsemeyle odasından çıktı.

— Gidiyoruz! dedi Bili Hodges.

— Nereye?

— Birazdan görürsün.

Bambe bir yaprak gibi titriyordu. Malko'ya yaklaşarak:

— Beni bırakmayın! dedi.

Malko onu Range Rover'a doğru sürüklemek zorunda kaldı. Silahlan arabaya bıraktıktan sonra sabırsızlıkla beklemeye başladı. Bili Hodges ne yapıyordu? Malko tek kaçış yolu olan Freetown'a giden patikaya baktı. İrlandalı gelmekte gecikince, Malko eve dönüp bakmak gereğini duydu. Yassira elbisesi parçalanmış, gözleri yaşlı, saçlan dağınık bir haldeydi. Bili Hodges yüzünde yoğunlaşan kırmızı çillerle Yassira'yı evden çıkarmaya çalışıyordu.

— Bu sersem plajdan kaçmak niyetindeydi, dedi. Yolculuk etmeyi sevmiyor....

Yassira yardım isteyen bakışlarını Malko'ya çevirdi.

— Yalvarırım, beni burada bırakın. Onunla gitmek istemiyorum. O bir deli... Kocama dönmek istiyorum. Bu adam beni kaçırdı.

Suratında patlayan bir tokat Yassira'yı susturdu. Bili Hodges kibarlıktan yoksun bir adamdı. Genç kadını bir paket gibi Range Rover'ın içine attı. Malko kuşkulu gözlerle ona bakıyordu.

— Neden gitmesine izin vermiyorsunuz? diye sordu.

irlandalı neşeli bir kahkaha attı.

— Onu yeniden satacağım, dedi. Elbette onu satın alacak bir Lübnanlı bulurum.

Bambe hayranlık dolu gözlerle Bili Hodges'a baktı. Sonunda kadınlara nasıl davranılacağını bilen bir beyaz adama rastlamıştı.

Malko yerinden sıçrayarak:

— Bili! Şuraya bakın, dedi.

İki far doğruca üstlerine doğru ilerliyordu. Tek kaçış yollan olan patikada bir araba belirmişti. Öteki taraf ise kumsaldı.

* * *

— Kahretsin!

Bili Hodges geri vitese'takarak arabayı hızla arkaya sürdü. Bahçeyi kumsaldan ayıran çiti parçaladıktan sonra vitesi bire aldı ve yeniden gaz verdi.

— Bakalım neler olacak, göreceğiz! dedi. Sıkı tutunun.

Malko başını çevirdi. Peşlerindekiler uzakta değillerdi. Aniden Range Rover kuma gömülür gibi oldu ve durdu.

Bili Hodges dişlerinin arasından küfrederek motoru tekrar çalıştırdı. Gaza bastı, ama Range Rover gömüldüğü yerden çıkmıyordu.

— Tann aşkına! diye bağırdı İrlandalı. Çık şu delikten!

Range Rover kendisine söylenenleri anlamış gibi hafifçe yana kaykılarak hızlanır gibi oldu. Adım adım ilerliyordu. Ama bu hız yetersizdi. Peşlerindeki araba ile aralarında sadece otuz metre kadar mesafe vardı.

Bili tüfeklerden birini Malko'ya uzatarak:

— Onları oyalayın! dedi.

Malko silahı alıp yere atladı ve namluya mermileri sürdü. Tam zamanıydı. Beyaz bir Range gittikçe yaklaşıyordu. Malko silahı ateşlediğinde beyaz araba olduğu yerde durdu. İki adam aşağı atlayarak kendi silahlarını ateşlediler ve çalılıkların ardına gizlendiler. Malko arka arkaya sekiz mermiyi boşalttı. Bu mesafeden ancak Range Rover'ın ön camını parçalayabilirdi.

Bili Hodges'un arabası yirmi metre kadar daha yol almıştı. Malko son hızla koşarak onlara yetiş-

meye çalıştı.

— Bravo! dedi Bili Hodges.

Sonra sağa saparak ormana daldı. Kocaman gövdeli ağaçların arasında zikzak çizerek ilerlemeye başladı.

— Paçayı kurtardık! dedi sonunda.

Hızını artırdı ve çok geçmeden diğer Range Rover'ın farları ağaçların ardında gözden kayboldu. Malko rahatlayarak derin bir nefes aldığında bu kez arabanın ön tekerlekleri çamura saplandı. Bili Hodges okkalı bir küfür savurarak hızla direksiyonu çevirdi, ama arabayı bataktan kurtaramadı. Rang'e Rover motorunu homurdatarak çamura iyiden iyiye gömüldü ve stop etti.

— Lanet olsun! diye homurdandı İrlandalı.

Yere atlayarak arabaya şöyle bir göz attı ve Malko'ya dönerek:

— Buradan bizi ancak bir vinç kurtarır, dedi.

— Bekleyelim, diyerek öneride bulundu Malko.

Bili Hodges farları söndürdü. Karanlığa gizlenerek beklemeye başladılar. Az sonra diğer Range Rover'ın homurtusu duyuldu. Fakat onları görmemişlerdi. Ortalık yeniden sessizliğe büründüğünde Bili Hodges arabayı kurtarmak için neler yapabileceğini düşünmeye koyuldu.

— Kürek bulmalıyız, dedi sonunda. Lastiklerin altını kazarak, ağaç dallan ile arabaya destek vermeliyiz. Yoksa yarın sabaha kadar burada kalırız.

* * *

Kerim Labaki kendini oyuna veremiyordu. Bu dalgınlığı bir anda dön bin dolar kaybetmesine neden olmuştu. Labaki sayesinde kısa sürede dört yıllık maaşını kumar masasında kazanan içişleri bakanı kadehini Caston de Lagrange ile doldurarak:

— Devam ediyor muyuz? diye sordu.

Kerim Labaki cevap verecek zamanı bulamadı. Filistinli adamlarından biri içeri kafasını uzatmış, gizlice Labaki'ye işaret ediyordu. Lübnanlı ayağa kalkarak adamın yanına gitti.

— Forugi'yi bulduk, dedi Filistinli.

— Yaşıyor mu?

— Evet ama çok hırpalanmış.

— Nerede?

— Garajda.

Labaki adamı takip etti. Filistinliler Hüseyin Forugi'yi yüzükoyun yere yatırmışlardı. Kerim Labaki İranlı'nın yara içindeki sırtını görünce ona ne yaptıklarını anlamakta gecikmedi. Forugi gözlerini aralayarak inledi. Durumu hiç de parlak gözükmüyordu. Labaki adamlarına dönerek:

— Bizi yalnız bırakın, dedi. Siz garajın çıkışını gözleyin.

Sonra yaralıya doğru eğilerek:

— Neler oldu? diye sordu.

Hüseyin Forugi kesik kesik başından geçenleri anlattı. Lübnanlı öfkesini frenlemeye çalışarak onu dinliyordu. Sonunda Forugi'nin omuzuna dostça vurarak:

— Pekâlâ, dedi. Seni tedavi edecekler.

Garajın çıkışında Filistinliler'in şefine bir şeyler söyledi. Adam beyaz Range Rover'dan daha önce İranlı'yı bağladıkları ipi çıkardı. Başka bir Filistinli ile birlikte ipi Hüseyin Forugi'nin boynuna doladılar. İranlı'nın omuzlarından destek alarak her ikisi de ipi uçlarından hızla kendilerine doğru çektiler.

Forugi sadece birkaç saniye direndi. Elleriyle ipi gevşetemeyecek denli güçsüzdü. Yüzü morardı ve çok geçmeden can verdi.

Filistinli ipi çözerek topladı ve tekrar Range Rover'a koydu.

— Katiller İranlı müttefikimiz Hüseyin Forugi'yi kaçırmışlar ve onu öldürmeden önce zavallı adama işkence yapmışlar, diye açıklama yaptı Kerim Labaki içişleri bakanına. Haberi az önce aldım Adamlarım cesedini bulmuşlar.

Bakan poker partisi yanda kaldığı için sinirlenmişti.

— Derhal Sheka Songu'ya haber vereceğim, dedi. Şüphelendiğiniz kişiler var mı?

— Şüpheden de öte, diye yanıtladı Labaki. Cesedi Bili Hodges'un evinin bahçesinde bulundu. Gelin bakın.

Bakan canı sıkılmış bir halde Labaki'yi garaja dek izledi. Forugi'nin cesedine ancak birkaç saniye bakabildikten sonra:

— Hiç de iç açıcı değil, dedi. CID'in suçluları araması için derhal emir vereceğim.

— Bili Hodges kırmızı Range Rover'ı ile kaçmış, dedi Lübnanlı. Yanında büyük olasılıkla biri daha var. Bir beyaz, Amerikan Haberalma Servisi'nin bir ajanı...

Bakan saatine bakarak:

— Pekâlâ dostum, dedi. Olayla bizzat ilgileneceğim ama önce şu partiyi bitirelim.

Elinde ful rua, masada da bir milyon leon vardı. Yerlerine oturdular. Kerim Labaki iki kart istedi. Bakanın alnında biriken terleri görünce:

— Pas, dedi kartlarını bırakırken.

— Rest, dedi bakan.

Diğerlerinin elinde ancak birer per vardı. Bakan kahkaha atarak paralan topladı. Diğer iki Lübnanlı oyuna devam etmek istiyorlardı. Labaki ayağa kalkarak:

— Bakanın bazı işleri var, dedi. Onun çalışma-

sına engel olmayalım.

' İçişleri Bakanı başını salladı.

— Havaalanına, yollara, her yere barikat kurduracağım, dedi. O adamları durdurmamız şart.

Labaki Mercedes'ine dek ona eşlik etti. Geri dönerken Filistinliler'in strajetik noktalan kontrol alünda tuttuklannı gördü. Şefi çağırarak:

— Özellikle bu gece çok dikkatli ol, dedi. Bir saldın ile karşılaşabiliriz. Silahlannızı kullanmaktan çekinmeyin.

Labaki daha sonra odasına çekilerek videoya bir kaset koydu ve koltuğuna gömülerek bir puro yaktı.

* *

Range Rover'ı çamurdan kurtarmak bir buçuk saat sürmüştü. Bill Hodges direksiyona geçerek arabayı Freetown yoluna çevirdi.

— Nereye gidiyorsunuz? diye sordu Malko.

— İyi bir soru, diyerek gülümsedi Bill Hodges. Bilmiyorum.

— Jim Dexter'a haber vermeliyim, dedi Malko. Bu saatte evindedir.

— O halde istikamet Signal Hill, dedi İrlandalı. Daha sonra Labaki'ye ani bir ziyaret yaparız.

— Bilemiyorum, dedi Malko. Olanlardan sonra Labaki hazırlıklıdır. İranlılar'ın doğrudan harekete geçeceğini sanmıyorum. Forugi'nin şoförü ona haber vermiştir. Önce Jim Dexter ile görüşmek istiyorum.

* * *

Yassira tek kelime konuşmuyordu. Bambe ise arabanın koltuğunda uyuyakalmıştı. Sonunda Malko elçilikteki Amerikalılar'ın kaldığı binayı ve hemen arkasındaki Jim Dexter'in villasını gördü.

Range Rover villanın arka tarafına doğru ilerle-

di. Farlar villanın girişini aydınlattığında, kapısında beyaz harflerle SLP yazılı mavi bir polis arabası dikkatlerini çekti.

Bili Hodges bir küfür savurdu.

Otuz saniye sonra Signal Hill'den uzaklaşıyorlardı. Polisin CIA şefinin evini gözlemesi için sebep neydi?

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Bili Hodges.

Malko her olasılığı düşünerek beynini çalıştırıyordu. Diplomatlar CIA'dan pek hoşlanmazlardı. Rugi ortadan kaybolmuştu. Mammy Yoko çoktan kontrol altına alınmış olmalıydı. Geriye sığınacak bir yer kalmıyordu.

— Belki ben size yardım edebilirim, diyerek söze karıştı Bambe. Bir yer biliyorum.

— Neresi?

— Pademba Road'daki lokantanın sahibi Kofi bize yardımcı olabilir. Eşlerinden biri "Bondo Society"ye üyedir. Eğer Kofi'ye biraz para verecek olursanız, yardımını bizden esirgemez.

— Haydi gidelim!

Kent merkezine doğru ilerlemeye başladılar. Freetown'un caddeleri ıssızdı. Bili Hodges son hızla Pademba Road'a girdi. Lokantanın kapısı açıktı. Bili garaja girerek Range Rover'ı park etti. Daha sonra garajın kepenklerini kapatmayı ihmal etmedi. Böylece kırmızı Range Rover'ın sokaktan görülmesi imkânsızdı.

— Benimle gelin, dedi Bambe Malko'ya.

Malko Bambe'yi izledi. Burnuna küpe takmış genç bir kız onları karşıladı. İki zenci kız aralarında bir şeyler konuştuktan sonra küpeli olan odadan ayrıldı. Az sonra yanında sakallı, zeki bakışlı, iriyarı bir zenciyle geri geldi. Adam uzun tırnaklı,

bakımlı elini Malko'ya uzatarak:

— İyi akşamlar, dedi. Size yardım etmek bana şeref verecektir. İranlılardan ve Lübnanlılardan nefret ederim.

— Bu gece bizi burada saklayabilir misiniz?

— Elbette. İkinci katta dostlanm için her zaman hazır tuttuğum bir odam var. Yedi eşimle birlikte bu evde yaşarız.

— Ya araba?

— Onu garajda saklarız. Sorun değil. Yemek yediniz mi?scanned by darkmalt1

— Hayır.

— O halde gelin.

Adam gözden kayboldu. Bambe Malko'yu bileğinden tutarak:

— Bin dolar istiyor, dedi.

Malko dolarları sayarak ikiye ayırdı.

— Yarısını şimdi ver, dedi. Diğer yarısını buradan ayrılırken veririz.

Bambe gülümsedi. Beyaz adamlar her zaman işlerini sağlama bağlamayı biliyorladı.

* * *

Odada sadece tabaklara çarpan kaşıkların sesi duyuluyordu. Kofi ve haremi beyaz tenli misafirlerini inceliyorlardı. İçeriyi kırmızı loş bir ışık aydınlatıyordu. Bili Hodges bile rahatlamış, sanki hafiflemişti.

Kofi gözlerini Yassira'dan ayıramıyordu. Yemek bitince:

— Gelin, dedi konuklarına.

Onları üst kata çıkardı. Odada yaklaşık bir düzine yatak vardı. Malko yorgun vücudunu yataklardan birine bıraktı. Bambe de hemen yanındakine uzandı. Bili kapının yakınında yatmayı tercih etmişti. Yassira ise Bili ile aralarında mesafe kalma-

sına dikkat ederek bir sonraki yatağa geçti. Kofi misafirlerine dostça el sallayarak:

— İyi geceler, dedi.

Burası garip bir aile pansiyonuydu.

Malko düşüncelere daldı. Köşeye sıkışmıştı. Lübnanlı katiller ve Sierra Leone polisi peşindeydi. Her şeyden önce CIA'ya haber vermesi gerekiyordu. Daha sonra ise Kerim Labaki tarafından korunan iki teröristi durdurmalıydı.

Zorlu bir operasyonu bizzat kendisi yürütmek zorundaydı.

Çok geçmeden şehrin gürültüsü duyulmaz oldu. Freetown uykuya dalmıştı. Malko bu sessizlikten yararlanarak Jim Dexter'la irtibat kurmaya karar verdi. Yarın sabah her şey için çok geç olabilirdi. Yavaşça ayağa kalktı. Bill Hodges henüz uyumamıştı. Yerinden doğrularak:

— Nereye gidiyorsunuz? diye sordu.

— Jim Dexter'i görmeye çalışacağım.

— Yürüyerek mi gideceksiniz? Signal Hill'i bulabilecek misiniz?

— Elbette.

Malko çantasını alarak, gıcırdayan merdivenlerden inmeye başladı. Başını çevirdiğinde Bambe'nin peşinden geldiğini gördü.

— Seninle geliyorum.

— Hayır.

— Evet. Sen yanımda olmayınca korkuyorum.

Bambe tipik bir Afrikalı kadın gibi davranıyordu. Malko onu ikna edemeyeceğini anladı. Birlikte ıssız Pademba Road'a çıktılar.

XV. BÖLÜM

Malko, Jim Dexter'ın evine giden dar yola saptı. Yarım saatten beri son hızla yürüyorlardı. Bambe sadık bir köpek gibi Malko'nun peşinden ayrılmıyordu. Onu ormanın içinden geçen yola saptırmış, böylece caddede yürümek zorunda kalmamışlardı. Çevreye tam bir sessizlik hakimdi, sadece" arada bir gece kuşlarının sesleri duyuluyordu. Malko uzaktan villanın demir kapısına baktı.

Polis arabası görünürlerde yoktu, ama omuzunda bir G3 olan bir asker demir kapıya dayanmış, bekliyordu. Ona görünmeden içeri girmek olanaksızdı.

Bambe Malko'nun kulağına eğilerek:

— Merak etme, dedi. Ben onu oyalarım.

Genç kız sessizce ormanın bitimine doğru ilerledi ve villanın yanındaki elçilik çalışanlarının kaldığı binaya yöneldi.

Birkaç dakika sonra Malko Bambe'nin bina boyunca ilerlediğini gördü. Nöbetçi asker bulunduğu yerden Bambe'nin binadan çıkmış olduğunu düşünecekti. Bambe hiç acele etmeden yuvarlak avluyu geçti.

Asker silahını omuzundan indirerek genç kızın yanına gitti. Bambe yavaşça ona yaklaştı ve konuşmaya başladılar. Malko onların ne konuştuklarını duyamıyordu ama Bambe'nin kahkahası içini rahatlattı. Asker yeniden silahını omuzuna atmış ve bir kanaryanın etrafında dolanan kedi gibi, genç

kızın etrafında dönüyordu.

Bambe bu oyundan çok hoşlanmışa benziyor, askere yakalanmamak için cilveler yapıyordu. Sonunda nöbetçi kızı belinden kavradı. Bambe karşı koymak ister gibi nazlandıysa da asker onun -dudaklarına bir öpücük kondurunca, gülümseyerek bu öpücüğe izin verdi. Nihayet asker Bambe'yi, Malko'nun bulunduğu yerin ters istikametinde, çalıların arasına götürdü.

Malko birkaç saniye bekledikten sonra koşmaya başladı. Demir kapıdan tırmandı ve villanın bahçesine atlayıp giriş kapısına ulaştı. Zile bastığında kalbi deli gibi çarpıyordu. Amerikalı'nın evde olması için her şeyini vermeye hazırdı.

Az sonra içeride bir ışık yandı ve Jim Dexter'in sesi duyuldu.

— Kim o?

— Malko!

Kapı açıldığında CIA'nın büro şefi pijaması ve elinde otomatik Beretta'sı ile eşikte duruyordu. Jim Dexter'in gözleri uykudan şişmişti. Malko'ya hem şaşkınlıkla, hem de rahatlamış bir ifadeyle bakarak:

— Şükürler olsun! dedi. Sizi hapse tıktıklarını sanıyordum.

— Neler oldu? diye sordu Malko. Sierra Leone polisi neden sizi gözetim altında tutuyor?

— Sizin yüzünüzden, diye cevapladı Amerikalı. İçişleri Bakanı Labaki'nin arkadaşıdır. Sizi Bili Hodges gibi, paralı bir asker olmakla suçluyor. Bunları buraya gelen polis anlattı.

Birlikte salona geçtiler. Malko başına gelenleri anlatmaya başladı. Jim Dexter bu arada bazı notlar alıyordu.

— O iki terörist şimdi neredeler? diye sordu.

— Sanırım Kerim Labaki'nin yanındalar, diye cevapladı Malko.

— Onlar hakkında henüz kesin bir bilgi alabilmiş değilsiniz galiba. Ne bileyim, pasaportlarının numarası falan...

— Hayır. Sadece adamlardan birinin fotoğrafı elimizde: Nebil Moussaoui.

— Tüm bilgileri önce Abidjan'a, sonra da diğer merkezlere ileteceğim. Yine de teröristleri ülkeyi terketmelerinden önce durdurmamız gerek.

— Bu oldukça zor, dedi Malko. Eğer Sierra Leoneliler de işin içindeyse...

— Mammy Yoko'da odanızı aramışlar, dedi Jim Dexter. Sheka Songu telefonlarıma cevap vermedi. Bunlar iyiye işaret değil. Ayrıca Hüseyin Forugi'nin ölümü de işleri iyice karıştırdı.

Malko yerinden fırladı.

— Forugi öldü mü? Kim yaptı?

Jim Dexter ona şaşkınlıkla bakarak:

— Görünüşe bakılırsa Wild Bill Hodges, dedi. Size söylemiştim. O adamı kontrol altında tutmak oldukça zordur.

— Yalan bu! dedi Malko. Lakka'dan ayrıldığımızda Forugi yaşıyordu. Evet, biraz hırpalanmıştı ama sağlığı yerindeydi. Onu öldürenler suçu bizim üstümüze atmaya çalışıyorlar.

Amerikalı bir sigara yaktı. Oldukça sinirliydi.

— Size inanıyorum, dedi. Bu noktayı da raporuma ekleyeceğim. Ama Sierra Leoneliler'in gözünde onu kaçıran ve öldüren sizsiniz. Şimdiki planınız nedir? Öğrenebilir miyim?

— Her şeyden önce bir arabaya ihtiyacım var. Bill Hodges'un Range Rover'u kullanılacak durumda değil. Daha sonra Labaki'ye nasıl saldıracağımı düşüneceğim.

— Yarın sabah saat onda şehrin merkezindeki City Hotel'de buluşalım, dedi Jim Dexter. Orada pek kimse olmaz. Elçiliğin yakınından geçmemek koşuluyla yürüyerek gelmenizi öneririm. Daha emin olur. Size bir araba ve biraz para bulmaya çalışacağım. Şimdi nasıl geri döneceksiniz?

— İyi soru, dedi Malko. Arka bahçeden kaçmayı düşünüyordum.

— Sizi ben götürürüm, dedi Jim Dexter. Asker, misafirim olduğunuzu sanacaktır. Girdiğinizi görmedi.

* * *

Nöbetçi, yerine geri dönmüştü. Jim Dexter arabasının camını indirerek:

— Nasıl gidiyor şef? diye seslendi.

— Her şey yolunda, dedi zenci.

Malko'ya bakmamıştı bile. Kendisine içeri girenlere dikkat edilmesi emredilmişti, dışarı çıkanlara değil.

Amerikalı, askerin eline bir yirmi leon sıkıştırarak:

— İyi geceler, dedi.

Bambe neredeydi? Signal Hill'e inen yola çıktıklarında yüz metre ileride Bambe'nin yürüdüğünü gördüler. Jim Dexter arabayı tam yanında durdurdu.

— Nasıl gitti? diye sordu genç kız.

— Harika! dedi Malko. Çok iyiydin.

Beş dakika sonra Jim Dexter onları Pademba Road'da bırakıp geri döndü.

— Askere, senden kuşkulanmaması için ne söyledin? diye sordu Malko.

— Bir beyazın yanından geldiğimi söyledim, diye yanıtladı Bambe.

Gözlerinde neşeli bir parıltı vardı.

— Beni arzuluyordu. Ben de onunla biraz eğlendim.

Kofi'nin lokantasına geri döndüler. Bambe önde, Malko arkada üst katın merdivenlerini çıkarlarken genç kız birden durdu. Parmağını dudaklarına götürerek Malko'ya ses çıkarmamasını işaret etti. Kalp atışları hızlanan Malko tabancasını eline alıp birkaç saniye bekledi, sonra bir iki basamak daha çıktı. Gözleri karanlığa alıştığı için,, yukarıdaki sahanlıkta birbirine kenetlenmiş, kesik kesik soluk alan iki gölgeyi farketmekte gecikmedi.

Biraz daha yaklaşınca bunların Yassira ile ev sahibi Kofi olduğunu gördü. İriyarı zenci çılgın gibi kadını okşuyordu. Yassira ise zevkten adeta kendinden geçmişti. Arkasında birilerinin varlığını hisseden Kofi birden başını çevirdi ve Malko'yu görünce gülümsedi, sonra tekrar işine devam etti. Yassira ise onlara aldırmamıştı bile.

Malko ile Bambe sessizce yanlarından geçerek odaya girdiler. Bambe kahkahayla gülmemek için kendini zor tutuyordu. İçeri girdiklerinde yoğun bir horultuyla karşılaştılar. İrlandalı, yanında boş bir viski şişesi olduğu halde, horul horul uyuyordu.

Ne geceydi.

Malko yatağına gidip uzandı. Birkaç dakika sonra sahanlıktan gelen inlemeler kesildi ve ardından Yassira gölge gibi odaya süzüldü.

Malko tam uykuya dalmak üzereydi ki, Bambe gelip uysal bir kedi gibi yanına uzandı. Üzerindekileri çıkarmıştı ve vücudu ateş gibiydi. Hiçbir şey söylemeden yavaş hareketlerle Malko'yu okşamaya başladı. Anlaşılan az önce tanık olduğu aşk sahnesi onu etkilemişti. Bir süre karanlıkta sessizce seviştiler.

Genç kız yatağına döndükten sonra Malko, önlerindeki zorlu saatleri düşünmeye başladı. CIA'ya gönderilecek mesajlar büyük önem taşıyordu. Ancak o iki teröristi durdurmayı başarırsa görevini tamamlamış sayılacaktı. Bu da kolay iş değildi.

Malko her saniye karşısına bir polisin çıkmasını bekliyordu. Neyse ki Freetown'un merkezinde pek çok Lübnanlı vardı ve Malko aralarında dikkat çekmiyordu. Temkinli davranarak Bill Hodges ve iki kadını Kofi'nin yanında bırakmıştı.

İçinde 45'lik Colt'un bulunduğu çantasını omuzuna atıp Wilberforce Caddesi ile Johnson Caddesinin kesiştiği noktada, SCOA'nın tabelası altında durarak çevresine bakındı. Etrafta ne bir polis barikatı, ne de alışılmışın dışında bir hareket göremedi. Tam karşısında bahçe içinde, iki katlı, beyaz, büyük bir bina vardı. Bir zamanlar Freetown'un en şatafatlı otellerinden biri olan City Hotel şimdi oldukça bakımsızdı.

Malko bahçeden geçerek merdivenleri çıktı ve bara yöneldi. Bar, duvarları 1950'li yıllardan kalma afişlerle süslü, tozlu bir yerdi. İçeride sadece barmen ve bir müşteri vardı. Malko taburelerden birine yerleşti. Bir dakika kadar sonra Jim Dexter da bara girdi. Sinirli gözüküyordu.

— Burada kalamayız, dedi CID'in özel bölümü peşinizde. Sheka Songu şehri terketmeniz gerektiğini söyledi. Esso benzin istasyonunun karşısında, sağdaki sokağın başında beyaz bir 505 park edilmiş durumda. O arabayı alın ve Liberya'ya geçmeye çalışın. Monrovia büromuz size yardım edecektir.

— Ya Kerim Labaki?

— Mucize yaratamayız, dedi. İş çok riskli.

Araba anahtarını barın tezgâhına bırakarak. Malko'nun elini sıktı. Malko düşünme fırsatı bulmak için votkasını bitirene dek bekledi. O iki terörist serbestçe ortada dolaşırken ülkeyi terketmek Malko'nun meslek anlayışına ters düşüyordu. Fakat Kerim Labaki'nin evine nasıl girecekti?

Bardan ayrıldığında bu sorunun cevabını henüz bulmuş değildi. Wilberforce'da karşıdan karşıya geçerken eski bir arabadan iki adamın indiğini gördü. Adamlardan biri Eya Karemba, diğeri de CID'in daha önce peşine taktığı polisti.

Malko dikkatli adımlarla Johnson Caddesi'nde duran 505'e yöneldi. Adamlar köşeyi dönerlerken Malko kapıyı açmak için anahtarı kilide sokuyordu.

Eya Karemba önden yürüyordu. Malko'nun arabaya bindiğini görünce koşmaya başladı. Malko tereddüt içindeydi. Kontağı çevirdi. Yola çıkmak için arabayı geri vitese alması gerekiyordu.

Arkadaki arabaya sertçe tosladı. Dikiz aynasından Eya Karemba'nın durduğunu gördü. Zenci polis kemerinden kocaman bir silah çıkartarak kolunu ileri uzattı ve nişan aldı. Arkadaşı da elinde silahıyla Karemba'nın yardımına geliyordu. Malko, Jim Dexter'ın söylediklerini hatırladı. Karemba çok usta bir nişancıydı. Aniden direksiyonu kırarak 505'i park edildiği yerden çıkardı ama katillerden uzaklaşacak zamanı yoktu.

Bir patlama sesi duyuldu. Arka cam tuzla buz olmuştu. Az sonra yeni bir silah sesiyle ön cam da parçalandı. Malko dikiz aynasından kendisini hedef alan polisin silahını doğrulttuğunu gördü. Ölmesi an meselesiydi.

XVI. BOLUM

Malko 505'in açık kapısından dışarı atladığında tabancasından çıkan kurşun dikiz aynasını parçaladı. Malko yerde yuvarlanırken Colt'unu elinden bırakmamaya dikkat etti.

Karemba koşarak geliyordu. Malko'yu yerde görünce onun yaralandığını sandı. Ve tamamen ortadan kaldırmak için silahını çekti.

Ama yanılmıştı. Bu yanılgısı Malko'nun hayatını kurtardı. Karemba'ya nişan alarak kolunu ileri uzattı ve tetiğe bastı.

Karemba'dan önce davranmıştı. Zencinin alnında önce kırmızı bir delik açılmıştı, sonra et parçalan etrafa dağıldı. O sırada Malko ayağa kalkmıştı bile. Diğer polis bir arabanın ardına gizlenerek ateş ettiyse de ıskaladı. Malko yeniden 505'in direksiyonuna geçti. İnsanlar sokakta koşuşturup duruyorlar, çocuklar ise meraklı gözlerle olanları izliyorlardı. Malko kırık camın ardından silahını bir kez daha ateşledi.

Patlama sesiyle Karemba'nın arkadaşı, duran arabalardan birinin arkasına sindi. Malko bu fırsattan yararlanarak trafiğin arasında zikzak çizerek ilerledi ve Rawdon Caddesi'ndeki dörtyol ağzına geldi. Kurşunlardan biri bagaj kapağına, isabet ederek açılmasına neden oldu ve ağır bir benzin kokusu arabanın içini doldurdu. Benzin deposu isabet almıştı.

Malko Rawdon Caddesi'ni tırmanarak, Siaka

Stewens Caddesi'ne saptı ve Adalet Sarayı'na doğru ilerlemeye başladı. Şimdilik kimse onu izlemiyordu ama 505 açık bagajı, parçalanmış camları ile dikkat çekiyordu. Neyse ki Afrika'daydı. Çotton-tree'ye vardığında "pluf" diye bir ses duydu. Ses arabanın arkasından gelmişti. 505'ten kırmızı alevler yükseliyordu.

Malko frene basarak derhal aşağı indi ve koşmaya başladı. Henüz yüz metre bile gitmemişti ki, müthiş bir patlama sesiyle her yer sallandı. Malko başını çevirdiğinde Siaka Stewens Caddesi'ni kaplayan siyah dumanı gördü. İnsanlar patlamanın olduğu yere doğru koşuyorlar, Malko'ya dikkat etmiyorlardı. Adımlarını, yavaşlatarak düşünmeye koyuldu.

CIA ona ikinci bir araba temin edemezdi. Üstelik CID'in polislerinden birini öldürmüştü. Malko'nun gözlerinde Eddie Connolly'nin cansız vücudu bir kez daha canlandı. Pişman değildi. Ama ciddi sorunlarla karşı karşıya olduğu bir gerçekti. Pademba Road hiç bitmeyecek gibiydi ve gömleği terden sırtına yapışmış durumdaydı.

Bill Hodges şaşıracaktı. Artık sorun Kerim Labaki'ye saldırı planı hazırlamak değil, Freetown'dan canlı çıkabilmekti.

* * *

Wild Bill Hodges Malko'nun başına gelenleri dinlerken elindeki kibritle oynuyordu. Kofi görünürlerde yoktu. İki adam panjurları kapalı odada kendilerini güvenlikte hissediyorlardı. Range Rover yok olmuştu.

— Bir araba bulmamız lazım, dedi Malko.

İrlandalı başını sallayarak:

— Çalmaktan başka çaremiz yok, dedi.

— Nasıl?

— Gem'in önünde bu işi halledebiliriz. Orada her zaman Lübnanlılar'la para alışverişi yapmaya gelen tipler olur.. Arabalarını, kontak anahtarını üstünde bırakarak park ederler. Bu işi ben halledeRim. Siz çok yorgunsunuz. Beni burada bekleyin. Yassira'ya da göz kulak olun lütfen, bir yere gitmesin.

Yassira başını öne eğdi. Bill Hodges yanına sadece eski tabancasını alıp çıktı. Malko onun sağ salim geri dönmesi için dua etti.

Colt'unun şarjörünü doldurdu. Karemba'nın parçalanan kafatası gözlerinde canlandı. Hesaplaşma başlamış, Lübnanlı katil ve Forugi cezalarını çekmişlerdi. Şimdi sıra iki teröristi ele geçirmeye gelmişti.

* * *

— Haydi gidiyoruz!

Bill Hodges merdivenin tepesinde, terden sırılsıklam bir halde onlara sesleniyordu. Çevresine bakındı. Yassira görünürlerde yoktu. Malko onun odadan çıktığını farketmemişti bile.

İrlandalı öfkeyle:

— Yassira nerede? diye sordu.

— Aşağıda, dedi Bambe gitmek istemiyor.

Wild Bill koşarak merdivenleri indi. Hırsından kuduruyordu. Malko, Yassira'nın suratına bir tokat patlatmak üzereyken onu durdurdu.

— Onun dişlerini kıracağım, dedi İrlandalı.

O sırada yanlarına gelen Kofi araya girdi. Yumuşak bir sesle İrlandalı'ya:

— Hanım arkadaşınız burada kalmak istiyor, dedi. Bence de en iyisi bu... İnsanları yapmak istemedikleri şeyler için asla zorlamamalı.

Malko bir an İrlandalı'nın Kofi'nin suratını dağıtacağını düşündü. Ama Bill Hodges birden sa-

kinleşmişti. Homurdanarak:

— Ne hali varsa görsün! dedi. Biz gidiyoruz.

Malko ile Kofi göz göze geldiler. Zenci ilgisiz görünmeye çalışıyordu ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Avluyu geçtiler. Yassira ve Kofi arkada kalmışlardı. İriyan zenci zafer kazanmış bir ifadeyle dimdik duruyordu. Sekizinci eşini de haremine katmıştı.

Bili Hodges, daha önce bir Volvo olduğu ancak renginden anlaşılan arabaya bindi. Silahların bulunduğu çantayı arka koltuğa bırarak, direksiyona geçti.

Motoru çalıştırdığında zavallı araba titremeye başladı. Arka taraftan siyah dumanlar çıkıyordu.

— Seçecek fazla zamanım olmadı, dedi İrlandalı.

Bu arabayla dikkat çekmeden şehirden kolayca çıkabilirlerdi. Malko arabada yerini almak üzereyken Bambe'ye dönerek:

— Bu iş çok tehlikeli, dedi. Sen burada kalsan daha iyi olur.

— Hayır, dedi genç kız başını öne eğerek. Seninle geleceğim.

Sonra arabanın arka koltuğuna binerek olduğu yerde büzüldü. Malko onu zorla dışarı çıkaramayacağını düşünüyordu. Genç adam da yerine oturdu ve Bili Hodges arabayı hareket ettirdi.

— Madem elimizin altında bir araba var, Station Hill'e kadar gideceğiz, dedi. Daha sonra yürüyerek devam ederiz. Filistinli nöbetçiler bu hurdanın yaklaşmasına bile izin vermezler. Havuzun karşısındaki parkı çevreleyen duvarın üzerinden atlamamız gerekecek. Biraz cambazlık olacak, ama en emin yol bu.

Malko cevap vermedi. Delice bir işe girişmiş-

lerdi. Kerim Labaki'nin muhafızları vardı ve polise haber vermesi an meselesiydi. Görevlerini başarıyla tamamlayıp, Labaki'nin Mercedes'lerinden birini ele geçirseler bile şehirden ayrılmaları garanti değildi. Malko bütün tehlikelere rağmen, iki teröristi durdurmadan önce Freetown'u terketmek istemiyordu. Şehirdeki tek trafik ışıklarının bulunduğu caddeye geldiklerinde, kırmızı ışık yanıyordu. Özel bir şoför tarafından kullanılan resmi plakalı bir Mercedes'in yanında durdular. Arabanın camlan renkli olduğu için içi görünmüyordu.

— Şu işe bak! Bu Mercedes, başbakan yardımcısının arabası, dedi İrlandalı.

Malko'nun beyninde bir şimşek çaktı.

— Eğer şoför yalnızsa, belki bizi Labaki'ye ulaştırmasını sağlayabiliriz, dedi.

Bili Hodges neşeli bir kahkaha atarak:

— Bu harika bir fikir! dedi.

Hemen yere atlayarak Mercedes'in karşısına dikildi. Yeşil ışık yandığından arkadaki arabalar korna çalıyorlar, fakat başbakan yardımcısının şoförü önünde duran adam yüzünden ilerleyemiyordu. Bili Hodges açık pencereye doğru eğilerek, arabada kimse olup olmadığını bir kez daha kontrol etti ve sonra şoförle konuşmaya başladı. Şoför önce hayır anlamında başını salladı, ama ilk 20 leonu gördüğünde tavn değişir gibi oldu. Beşinci 2()'likte gülümsüyordu. Bütün desteyi avucuna aldığında bizzat kendisi inerek İrlandalı'ya arka kapıyı açtı. Bili Hodges Malko'nun yanına koşarak:

- Acelesi varmış, dedi. Başkanın yanında bulunan patronunu almaya Spur Road'a gidecekmiş. Neyse ki yolumuzun üstünde. Haydi binelim. Bizi istediğimiz yere bırakacak.

Malko silahların bulunduğu çantayı alarak Bam-

be ile birlikte arka koltuğa yerleşti. Bili Hodges da öne binmişti. Mercedes yeniden hareket etti. Çok geçmeden şoför aldığı paranın hakkını vermek istercesine arabaların arasında zikzak çizerek Mercedes'i sürmeye başladı.

King Herman ve Mereweather yollarının birleştiği yerde askerler ve iki cipten oluşturulmuş bir barikatla karşılaştılar.

— Kahretsin! Barikat kurmuşlar! diye homurdandı. İrlandalı.

Malko midesinin kasıldığını hissetti. Silahlı askerlere karşı şansları yoktu.

Ama kaygısı uzun sürmedi. Başbakan yardımcısının şoförü sireni çalıştırmış, son hızla ilerliyordu. Askerler saygı dolu bu ifadeyle geri çekildüer. Malko rahatlayarak koltuğa gömüldü. Eğer farklı koşullarda olsaydı, gülmekten katılabilirdi.

Ama her zaman her şey yolunda gitmiyordu. Afrikalılar güçlü kişilere karşı daima saygı doluydular ama Lübnanlılar ve Filistinliler için aynı yorum yapılamazdı. Spur Road'un başına gelince Mercedes, Kerim Labaki'nin villasına giden yola saptı.

Şoför arabanın içine hakim olan gergin havadan habersiz, ıslık çalıyordu. Onun için beyaz adamları zengin Lübnanlılar'ın evine götürmek olağan bir işti.

Sonunda bahçe kapısına inen patikaya girdiler. Yol, yalıyarın kenarında çıkmaz sokak olarak son buluyordu. Sadece Kerim Labaki'yi ziyaret edecek olanlar buradan geçebilirlerdi. Malko villayı çevreleyen duvarları görmekte gecikmedi. Bir helikopter sesi duyunca başını kaldırdı, ama hiçbir şey göremedi. Mercedes nihayet parmaklıklı kapıya gelmişti.

Malko öteki tarafta, tam evin karşısında, pervanesi dönmekte olan ve çevresi silahlı adamlarla dolu helikopteri o zaman gördü.

Şoför parmaklıklı kapının önünde hareketsiz duruyordu. Aniden sireni tekrar çalıştırdı. Sirenin gürültüsü helikopterin motor sesini bastırmıştı. Filistinli nöbetçiler bir helikoptere, bir Mercedes'e bakıyorlardı. Ne yapacaklarına karar veremiyormuş gibi bir halleri vardı. Eğer adamlar bir soru soracak olurlarsa Malko ve dostlarının işi bitikti. Bili Hodges gizlice silahlardan birini dizlerinin üstüne koymuştu.

Şoför sirenin sesini biraz daha yükseltti. Bunun üzerine Filistinli adamlardan biri arkadaşlarına doğru bir işaret yaptı. Malko onları dikkatle inceliyordu. Adamlardan hiçbiri Nebil Moussaoui'ye benzemiyordu.

Nihayet Filistinliler'den ikisi kapıya doğru koştular. Şoför görevini büyük bir ciddiyetle yapıyordu. Parmaklıklı kapı açıldı. Resmi plaka askerlere güven vermişti. Yine de içlerinden biri şoförle konuşmak için öne çıktı ama konuşacak fırsatı bulamadı. Şoför çoktan gaza basmıştı, son hızla villaya doğru ilerliyordu.

Filistinli kuşkulanmadan kapıyı kapadı. Bu Mercedes sık sık villaya gelirdi ve koyu renk camlı pencerelerin ardından arabanın içinde kimlerin olduğunu görmek mümkün değildi.

— İyi miydi, patron? diye sordu şoför arkasına dönerek.

— Harikaydı! dedi Malko.

Biraz daha ilerledikten sonra Filistinlilerin görüş alanından çıktılar. Helikopter motorlarını daha da gürültüyle çalıştırarak havalanmış, arkasında kırmızı bir toz bulutu bırakmıştı.

Malko, Bill Hodges ve Bambe arabadan indiler. Şoför binanın önünden yarım dönüş yaparak çıkmaya hazırlanıyordu. Avluda bir düzine Mercedes ve bir kamyon vardı. Malko villanın kapısını açmaya yeltendi ama başaramadı, kilitliydi.

Sonunda zile basmak zorunda kaldı. Eğer içeri giremezlerse Filistinliler yanına gelerek birtakım somlar soracaklar, bu da sorun yaratacaktı.

Malko kalbi son hızla çarparak bekledi. Helikopterin sesi şimdi deniz üzerinden geliyordu. Başbakan yardımcısının arabası parmaklıklı kapıya yaklaşmıştı. Şoför Filistinli askerlerle konuşurken evin kapısı da sessizce açılmıştı. Malko karanlıkta bir çift siyah göz ve kötü tıraş edilmiş bir surat gördü. Bir ses İngilizce olarak:

— Kimsiniz? diye sordu.

— Kerim Labaki ile randevum vardı, dedi Malko.

Lübnanlı kuşkulu bir ifadeyle:

— Çok ilginç! dedi. Ben Bay Labaki'nin özel sekreteriyim ve bugün için hiçbir randevu almadım. Zaten kendisi de şu an burada değil. İçeri nasıl girebildiniz?

Lübnanlı adam bunları söyledikten sonra koruma polislerine haber vermek üzere öne ilerledi.

O sırada Bili Hodges yan taraftan yaklaşarak silahını adamın kulağına dayadı. Böylece Lübnanlı geri çekilmek zorunda kaldı. Malko da Bambe ile birlikte villanın kapısından içeri girdi.

— Kimsiniz? Ne isti....

Lübnanlı'nın böyle bir saldırı beklemediği her halinden belli oluyordu.

— Bay Labaki'yi görmek istiyoruz, dedi Malko. Hemen!

Kendisi de Colt'unu çıkarmıştı. Bu arada villa-

da kaç kişinin yaşadığını bilmiyordu.

— Nerede o? diye sordu Bili Hodges.

— Banyoda.

— Bizi oraya götür.

— Evde kaç koruma görevlisi var? diye sordu Malko.

— Hepsi dışarıdalar. Evde benden ve masajcı kızdan başka kimse yok. Sadece yerli hizmetkârlar.

— Çabuk olalım, dedi Malko.

Sekreter bir robot gibi yürüyordu. Hep birlikte duvarları tablolarla süslü bir koridordan geçtiler. Sonunda kapalı, beyaz bir kapının önünde durdular.www.cizgiliforum.com

— Burası, dedi adam.

Malko tokmağı çevirince kapı, mavi mermerlerle süslü, her tarafı ayna kaplı bir banyoya açıldı. Aynalardan biri köpüklü banyonun içine uzanmış bir adamın görüntüsünü yansıtıyordu. Banyonun kenarında genç bir kız, tabureye oturmuş adama manikür yapıyordu.

Kerim Labaki'nin yüz ifadesi aniden değişti. Bakışları silahla, Malko'nun yüzü arasında dolaştı, yüz hatları gerildi.

— Burada ne arıyorsunuz? diye bağırdı.

Soğukkanlıydı.Bili Hodges silahını doğrultarak:

— Kapa çeneni! dedi. Yoksa kafanı uçururum.

Zenci kız hafif bir çığlık attı. Malko onu banyonun bir köşesine doğru uzaklaştırdıktan sonra Kerim Labaki'ye yaklaşarak:

— Bay Labaki, diye söze başladı. Buraya önemli bir nedenle geldim. Koruduğunuz o iki teröristi istiyorum.

—- Defolun buradan! dedi Lübnanlı. Buraya nasıl girdiğinizi bilmiyorum ama hemen evimi terket-

mezseniz, nasıl çıkacağınızı biliyorum: Olü olarak…

Yüzü öfkeden kasılmıştı. Nefret dolu bakışları Malko ile Bili Hodges arasında gidip geliyordu. İrlandalı öne çıkarak:

— Pis herif! dedi. Asıl ben seni şimdi öteki dünyaya postalayacağım. Yeğenin Yassira'yı hatırlıyor musun? Onu kaçıran benim. Ya öldürttüğün küçük Seti'yi?

Malko Bili Hodges'un kontrolden çıktığını hissetti. Lübnanlı'yı öldürmesi işten bile değildi. Kerim Labaki de bunun farkındaydı.

— Dostunuz kaçığın teki! dedi. Onu sakinleştirin. Neden söz ettiğini anlayamadım.

Labaki'nin sesi titriyordu. Korktuğu her halinden belliydi.

— Konuşmamız gerek, dedi Malko. Büronuza gidelim.

Bill'in öfkeli bakışları altında Kerim Labaki banyodan çıkarak bornozunu giydi. Banyodaki diğer kapı Labaki'nin odasına açılıyordu. İçeri girdikten sonra Malko kapıyı arkasından kilitledi.

O sırada telefon çaldı. Lübnanlı ahizeyi kaldırarak birkaç saniye dinledi. Telefonu kapatıp Malko'ya dönerek:

— Kapıdaki adamlarım, dedi. Olanları çok geç farketmişler, onları cezalandıracağım. Buraya nasıl girdiğinizi şimdi biliyorum. Ama çıkışınız o kadar kolay olmayacak. Silahlarınızı bırakıp teslim olmak sizin için daha hayırlı olur. Belki sizinle anlaşabi-liriz.

Bili Hodges, Malko'nun cevap vermesini beklemeden ileri atıldı.

— Senin işin bitti artık! dedi.

Kerim Labaki bakışlarını Malko'ya çevirerek:

— Size göstermek istediğim bazı şeyler var, dedi.

— Nedir? dedi Malko silahını bırakmadan.

Lübnanlı masasından bir anahtar alarak tahta kaplamalı duvara doğru yürüdü. Tablolardan birini çekince ortaya büyük bir kasa çıktı. Labaki anahtarı kilide sokup yavaşça kasayı açtıktan sonra yumuşak bir sesle:

— Bu kasada iki milyon dolardan fazla para var, dedi. Ayrıca elmasların değeri de bu paranın üç katına eşit. Hepsini alın ve burayı terkedin.

O sırada kapıya hızla vuruldu ve dışarıdan bir ses duyuldu.

— Bay Labaki! CID'e haber verdik. Polis buraya geliyor.

Lübnanlı'nın bakışlarında neşeli bir parıltı belirdi. Wild Bill kararsız bir halde yerinden kımıldamamıştı.

— Haydi paraları alıp, derhal buradan ayrılın, dedi. Sizi dışarıya çıkartırım. Ben o teröristleri tanımıyorum bu sadece kötü bir dedikodu.

Malko öne doğru ilerleyerek, elini kasaya uzattı. Kerim Labaki'nin yüz hatları yumuşamıştı.

— Zeki bir adamsınız, dedi Malko'ya.

Lübnan'da bütün sorunlar para ile halledilebilirdi. Sadece aptallar ölürdü. Malko altın şansı gözlerini Lübnanlı'ya çeyirdi, buz gibi bakışlarla adamı süzdükten sonra kasanın kapağını hızla itti.

Labaki'nin eli kasanın içinde kalmıştı.

XVII. BÖLÜM

Liibnanlı'nın çığlığı ile camlar sarsıldı. Kasanın kapağı en az iki yüz kilo ağırlığında olmalıydı. Labaki sol eliyle kasanın kapağına asılarak çekti ve içeride kalan sağ elini kurtarmaya çalıştı. Kırılan parmaklan şişmeye başlamıştt bile.

Sendeleyerek kanepeye doğru ilerledi ve kendisini bıraktı. Benzi solmuş, şaşkın bakışlarla sağ elini süzüyordu. Hafifçe titredi, bakışları donuklaşır gibi oldu, kanepede başı göğsüne düşerek büzüldü.

Bayılmıştı.

Bambe dehşet dolu gözlerle olanlan izliyordu. Kapıya yeniden hızlı darbelerle vuruldu. Dışarıdan sekreterin sesi duyuldu.

— Pis herifler! Ona ne yaptınız?

Kerim Labaki inleyerek kendine geldi. Doğrulmaya çalıştı ama daha fazla dayanamayarak acıyla bağırdı ve ayaklarının altındaki iki milyon franklık halıya kustu. Dişleri birbirine vuruyordu. Gözleri yaşarmıştı. Bili Hodges dudaklarında zalim bir gülümsemeyle onu izliyordu. Malko Labaki'ye yaklaşmak istediğinde Lübnanlı bağırdı.

— Dokunmayın bana!

— Bay Labaki, diye söze başladı Malko. Buraya para koparmak için gelmedim. Evinizde barındırdığınız o iki adamı arıyorum. Nebil Moussaoui ve Mansur Kadar. Hemen şimdi istiyorum onları.

Kerim Labaki sol eliyle gözyaşlarını silerek

Malko'ya baktı:

— Kimden söz ettiğinizi anlamıyorum! dedi.

Malko Lübnanlı'nın kendini kontrol edebilmek için aşın bir çaba sarf ettiğinin farkındaydı.

Kapı vurulmaya devam ediyordu. Bili Hodges tetikteydi, kapıyı gözlüyordu. Zaman onlardan yana değildi. Belki de iki teröristi ele geçirmek için çok geç kalmışlardı. Lübnanlı hâlâ sessizliğini koruyordu. Malko adamın yaralı elini bileğinden yakaladı ve masanın üzerine yapıştırdı. Kerim Labaki bir domuz gibi bağırdı.

— Konuşana dek kemiklerinizi kıracağım, dedi buz gibi bir sesle.

Lübnanlı boşta kalan eliyle Malko'yu engellemeye çalışarak:

— Durun! diye bağırdı. Burada değiller.

— Neredeler?

— Gittiler.

— Nereye? Ne zaman?

Lübnanlı yeniden sustu. Malko adamın kolunu bükmeye devam etti.

— Helikopterle... Biraz önce.

Malko kanının çekildiğini hissetti. Girişte gördüğü helikopterin ne amaçla havalandığını bilseydi aracı yaylım ateşine tutar ve böylece bütün sorun halledilmiş olurdu.

— Nereye gidiyorlardı, diye sordu.

— Longi yakınlarında bir taksi onları bekleyecekti.

— Peki ya sonra? Gizlice ülke dışına mı çıkacaklar?

— Bilmiyorum... Sanmıyorum.

Kerim Labaki, iki teröristin amaçlan hakkında Forugi'nin yaptığı itiraftan habersizdi. Önlerinde otuz altı saatleri vardı. Bu süre içinde kara yoluyla

bile Abidjan'a ulaşabilirlerdi. Malko Labaki'nin kolu üzerindeki baskıyı artırdığında Lübnanlı:

— Yemin ederim ki bilmiyorum, dedi. Bana bir şey söylemediler. Ben sadece onları evimde barındırdım.

Malko'nun bu bilgiyi doğrulayacak zamanı yok-

— Sierra Leone pasaportları mı var? diye sordu.

— Evet, dedi Lübnanlı soluyarak.

— Hangi isimlere?

Malko'nun bu bilgiyi alması şarttı. Eddie Connolly bu amaç uğruna ölmüştü.

Lübnanlı cevap vermek için ağzını açacak oldu ama dudaklarından sadece bir hırıltı çıktı. O sırada dışardan büyük bir patlama duyuldu. Kapıyı havaya uçurmuşlardı. Malko dumanların arasından üniformalı askerleri ve Filistinliler'i gördü. Bili Hodges bir kobra çevikliğiyle dönmüştü. Sekiz mermiyi bir anda yeni gelenlerin üstüne boşalttı. Çığlıklar birbirine karıştı ve içeri girenler neye uğradıklarını şaşırarak kaçıştılar. Malko girişteki holde kanlar içinde yatan birini gördü.

Diğerleri kaçmıştı.

Biri Arap aksanıyla bağırdı:

— Silahlarınızı atın! Teslim olun!

Wild Bill silahını dolduruyordu. Malko'ya yaklaşarak:

— Kaçmalıyız, dedi. Bu zencileri tanırım, bizi öldürmeleri işten bile değil.

Malko Lübnanlı'nın, ifadesini kaybetmiş yüzüne baktı. Elinin acısı hafiflemiş olmalıydı. Labaki kendini toparlamış gözüküyordu.

— Gidiyoruz, dedi Malko Labaki'ye. Sakın kaçmaya yeltenmeyin, yoksa sizi vururum..Bili, silahınızı bana verin. Siz onunla ilgilenin.

Silahları değiştirdiler. İrlandalı Colt'un namlusunu Labaki'nin boynuna dayayarak, sağlam kolunu arkaya kıvırdı.

Malko kapıya yaklaşmıştı. Duvara yaslanarak:

— Bay Labaki ile dışarı çıkacağız, dedi. Holü boşaltın. Ateş ettiğiniz takdirde kurşunu kafasına yer.

Karşı taraftan cevap gelmedi. Malko Labaki'ye dönerek:

— Söylediklerimi doğrulayın, dedi. İngilizce ve Arapça olarak.

Lübnanlı boğazını temizledikten sonra dışarıya seslendi. Holde yine bir kıpırdanma oldu. Malko birkaç dakika bekledikten sonra elinde silahla önden çıktı. Etrafta, ölen Filistinli'nin cesedinden başka kimse yoktu.

Holü koşarak geçti ve avluya açılan kapıya ulaştı. Her yöne koşuşan insan kafaları görmüştü. Parmaklıklı kapı kapalıydı ve önüne bir Range Rover park edilmişti. Malko kafasında bütün olasılıkları düşündü. Yalıyardan kaçmaları olanaksızdı. Yaya olarak buradan uzaklaşırlarsa, yüz metre sonra enselenirlerdi. Garaj tarafına bakınca Mercedes'lerin önünde yepyeni bir kamyon dikkatini çekti.

Tekrar içeri girdiğinde Lübnanlı sekreterin dehşet dolu gözlerle patronuna baktığını gördü.

— Yalvarırım, diye fısıldadı adam. Bay Labaki'ye bir kötülük yapmayın. O çok iyi bir insandır.

— Bu, size bağlı, dedi Malko fırsatı değerlendirerek. Bütün askerlerin dağılmasını istiyorum. Eğer bir karışıklık çıkarsa ilk ölen Labaki olur.

— Ama nereye gideceksiniz? Buradan çıkmanıza asla izin vermezler.

— Bu benim sorunum, dedi Malko. Siz söy-

lenenleri yapın.

Sekreter holü geçerek Özel Güvenlik. Bölümü'nün polislerinden birine yaklaştı ve onunla konuşmaya başladı.

Malko Bambe'nin bakışlarıyla karşılaştı. Onu böyle bir tehlikeye atmış olmaktan pişmanlık duyuyordu.

Sekreter çok geçmeden soluk soluğa geri döndü.

— Tamam, dedi. Çıkabilirsiniz. Kimse ateş etmeyecek.

Malko avluya çıkarak, dikkatle kamyona doğru ilerledi. Etrafta derin bir sessizlik vardı.

Bili Hodges da dışarı çıkmak üzere hole yöneldi.

Malko Leyland'ın kapısını açıp, şoför koltuğuna yerleşti. Anahtar kontağın üstündeydi. Oturduğu yerden çevreye dağılmış askerleri görüyordu. Havuza atlamış olanlar bile vardı. İçlerinden biri silahını çekecek olsa, Malko'nun işi bitikti. Motoru çalıştırıp kamyonu giriş kapısının önüne getirdi. Bili Hodges ve Kerim Labaki'nin kapıya doğru yaklaştıklarını görmüştü. Eğilerek kapıyı açtı.

— Bili gelin! Acele etmenize gerek yok.

İrlandalı yanında Bambe ve Kerim Labaki ile ağır adımlarla dışarı çıktı. Kamyona yaklaşması sanki asırlar sürmüştü. Sonunda Lübnanlı'nın koltuğa oturmasını sağladı. Bili Hodges da kamyona bindi. Bambe Malko ile Labaki'nin arasında sıkışıp kalmıştı.

— Sıkı tutunun! dedi Malko.

Vitesi bire aldı ve Leyland öne fırladı. Tamponuyla önce Range Rover'ın arkasına çarptı, sonra hızla demir parmaklıklı kapıya bindirdi.

Malko açık pencereden sekreterin:

— Ateş etmeyin! diye bağırdığını duyuyordu.

Askerler hiç hareket etmemişlerdi.

Malko Station Hill Road'a çıkan dar sokağa saptı. Yolda askeri araçlara, askerlere ve iki Filistinli'ye rastladılar. Ama adamlar patronlarının kamyonun içinde olduğunu anlayınca ateş etmediler. Anayola çıktıklarında Malko tereddüt etti. Sağa mı yoksa sola mı sapacakn? Bili Hodges:

— Sağa sapın, dedi. OUA kasabasına doğru.

— Ya sonra ne yapacağız?

— Freetown'dan uzaklaşmamız lâzım Lakka yolu kapalı. Sierra Leone'den çıkıncaya kadar güney sahilini izleriz. Sonra Forodugu köprüsünden kuzeye yönelip Gine'ye doğru devam ederiz.

— Çok uzak mı?

— Yedi, sekiz saatimizi alır.

— Ya Liberya?

— Oraya asla geçemeyiz. Yağmur mevsimi yüzünden yollar geçit vermez.

Bambe o sırada bir çığlık attı.

— Askerler!

Bir barikatla karşılaşmışlardı. Malko yavaşladı. Önlerinde bir düzine asker vardı. Ama aradı klan bir Leyland değildi. Malko'nun sürdüğü kamyonu gördüklerinde silahlarını indirdiler. Lübnanlı fısıldadı.

— Sakın aptallık etmeyin.

Malko kamyona doğru yaklaşan adamı görünce gaza bastı. Askerler kaçıştılar. Ardından ateşlenen silah sesleri duyuldu. Adamlar kurşun yağdınyorlardı. Malko benzin deposuyla, lastiklerin isabet almaması için dua etti. Dişlerini sıkarak direksiyona iyice yapıştı. Bir viraja geliyorlardı. Eğer virajı dönerlerse kurtulma şansları yüksekti. Malko hızla

viraja girerken Labaki'nin inlediğini duydu.

Virajı dönerken Lübnanlı'yı incittiğini sanıp başını çevirdiğinde bir şok geçirdi. Labaki'nin ağzından ip gibi kan akıyordu. Lübnanlının kafası yavaşça Bambe'nin omuzuna doğru kayınca kız korkuyla bağırdı. Bili, Labaki'yi koltuk altlarından kavrayarak öne doğru yasladı ve o zaman adamın sırtında bir delik açılmış olduğunu gördüler. Kamyonun arka camı kırılmıştı. Büyük bir olasılıkla ağaçlardan birinin ardına saklanan askerlerden biri ateş etmiş olmalıydı. Lübnanlı artık nefes almıyordu. Bili Hodges yüzünü buruşturarak cesede baktı.

— Yazık! dedi. Onun gırtlağını ben kesmek isterdim. Durun, bu leşi yanımızda götüremeyiz.

Malko kenara çekip durdu. İrlandalı cesedi aşağı indirerek çukurlardan birine attı. Tekrar kamyona bindiğinde:

— Hiç olmazsa şimdi oturacak yerimiz var, dedi gülerek.

Freetown'un doğusunda, Kissy'i çevreleyen yamaçlar üzerinde yol alıyorlardı. Uzakta nehir ve denize açılan boğaz gözüküyordu.

— Nereden geçeceğiz? diye sordu Malko.

— Yaklaşık yirmi kilometre sonra Occra Hills'e doğru Sierra Leone ırmağı boyunca uzanan yola çıkacağız. Sadece Forodugu'da bir köprü var. Daha sonra kuzeyde Gine'ye doğru dümdüz ilerleyeceğiz. Kambia yakınlarında sının geçeceğiz. Sonra da, ver elini özgürlük...

Kamyon garip homurtular çıkartıyordu. Bili sözlerini sürdürdü.

— Yamaçlarda kalalım. Waterloo'ya kadar şehrin çıkışlanna barikat kurmuş olabilirler.

— Ya köprü, diyerek söze kanştı Malko. Köp-

rüde de polisler olabilir.

Kamyonun çıkardığı homurtular konuşmalarını engelliyordu. Malko kaygılıydı. Böyle giderse Forodugu Köprüsünün üstünde kalmaları işten bile değildi. Yarım saat sonra çukurlarla dolu asfalt bir yola çıktıklarında Malko bu mucizeye inanamadı. Sağ tarafa yöneldiler. Kırk kilometre sonra köprüye varmış olacaklardı. İrlandalı beklenmedik bir anda:

— Garip bir koku alıyor musunuz? diye sordu.

Yanık lastik kokusunu aynı anda hissettiler.

Malko arabayı durdurdu. Yere indiler. Sol ön lastik patlamıştı. Bili arka tarafa giderek yedek lastiği almak istedi ama görünürdü stepne falan yoktu.

O sırada yanlarından geçmekte olan bir bisikletli yardım teklifinde bulunduysa da şüphe çekmemek için bu öneriyi kibarca reddettiler. Bisiklet sürücüsü uzaklaşarak gözden kayboldu. Malko yeniden şoför koltuğuna oturdu.

Bili Hodges hâlâ kamyonun arkasındaydı. Sonunda yedek lastiği kamyonun altında buldu. Yepyeniydi. Ama lastiği bulunduğu yerden çıkarabilmek için arka kapıyı açmak gerekiyordu.

Malko duyduğu silah sesi ile birden irkildi. Kamyondan indi.

Leyland'ın arka kapısı açılmıştı. Bili Hodges şaşkın gözlerle açık kapıdan içeriye bakıyordu. Sonunda ellerini göğsüne götürerek istavroz çıkarttı ve dişlerinin arasından homurdandı.

— Aman Tanrım!

Malko onun yanına gitti. Kamyonun içinde İrlandalı'yı bu derece şaşırtan ne olabilirdi?

XVIIL BÖLÜM

İlk anda, bindikleri kamyonun düşük kullanılmış hurda kâğıt taşıdığını sandılar. Ama sonra renklerinden bunların para desteleri olduğu anlaşıldı. İki ve yirmi leonluk banknotlar desteler halinde sarılıp plastik torbalara konmuştu. Değeri Sierra Leone parası da olsa burada bir servet yatıyordu. Malkc ile İrlandalı hayretle birbirlerine baktılar. Bili Hodges sinirli bir kahkaha atarak:

— İşte bu çok güzel! dedi. Pis Lübnanlı'nın kasası ile yola çıkmışız!

— Ama paralar neden bu kamyonda?

— Belki de büyük bir parti kaçak elmas alacaktı. Elmasçılar peşin para isterler. Burada Freetown'un bütün bankalarındakinden daha çok para var. Demek bu yüzden piyasada para bulunamıyor.

Malko düşünceli gözlerle kâğıt destelere bakıyordu. Bir helikopterle yolculuk etmeyi tercih ederdi. Bu ormanda bu servetin onlara hiçbir faydası yoktu. Bili Hodges yedek lastiği çıkarmaya uğraşıyordu. O sırada Bambe de yanlarına gelmişti. Şaşkınlıkla bağırarak:

— Bütün bunlar para mı? diye sordu.

Malko gülmekten kendini alamadı. Bambe kamyonun arkasına tırmanıp birkaç desteyi avuçlamış, göğsüne bastırıyordu.

— Alabilir miyim?

— Elbette! dedi Malko. Ama bunun için zama-

nın olacak.

Bambe yine de temkinli davranarak para torbalarından birini alıp ön tarafa götürdü.

Bili Hodges bir yandan kriko ile uğraşırken bir yandan da Malko'ya bakarak:

— Belki bu, Forodugu Köprüsü'nü kolaylıkla geçmemizi sağlar, dedi.

Malko yolu çevreleyen yüksek otlara baktı. Sıcak bunaltıcıydı. Jim Dexter'ın zamanında uyarısı hayatını kurtaracak mıydı?

* * *

— İşte başladı!

Mabora'nın çıkışında üç askerden oluşan bir barikat kurulmuştu. Askerler her iki yönde de arabaları durduruyorlardı. İçlerinden biri gülümseyerek yaklaştı:

— İyi günler, dedi. Nereye gidiyorsunuz?

— Longi'ye, diye yanıtladı Bili Hodges. Ve acelemiz var.

Asker başını salladı.

— İyi. İçeride ne var?

— Bilmiyorum, dedi İrlandalı. Patron kapıyı kilitlemiş.

Bili Hodges sözü daha fazla uzatmadan Bambe'nin getirdiği torbadan bir deste çekerek askere uzattı. Asker selam verip paraları aldı.

— Pekâlâ, gidebilirsiniz, dedi.

Diğer asker barikatı kaldırdı.

— Pek zor olmadı, dedi Malko.

İrlandalı başını sallayarak Malko'yu onayladı.

— Öyle, ama buraları iç kısımlar.. Telsizleri yok. Oysa köprüdekiler kim olduğumuzu hemen anlayacaklardır.

Çukurlara batmamaya dikkat ederek yeniden yola koyuldular. Tek tük araca rastlıyorlardı. Yol-

dan kalkan toz bulutlan çevrelerini sarmıştı. Bambe gözlerini sahip olduğu paralardan ayıramıyordu. Kenarlardaki ot yığınlan artık kaybolmuştu ve sol tarafta bulanık renkli bir nehir görünüyordu.

— İşte Siena Leone Nehri, dedi Bili Hodges. Köprü iki kilometre uzaklıkta.

Bili Hodges biraz daha gittikten sonra aracı bir çalılığın arkasında durdurdu.

— Ne yapmak niyetindesiniz? diye sordu Malko.

— Gidip barikata yakından bir göz atmak istiyorum. Eğer kamyonla köprüye girersek içindekileri ele geçirmek için bizi temizlerler. Onun için adamlarla önceden pazarlık etmeliyiz. Bunu da nasıl yapacağımı biliyorum.

— Ya işler yolunda gitmezse? Ya sizi alıkoyacak olurlarsa?

Bili Hodges kaderci bir ifadeyle:

— Beni devreden çıkarırsınız, dedi. Yolunuza yürüyerek devam edersiniz. Köprünün biraz ötesinde bir balıkçı kasabası var. Birkaç leon karşılığı balıkçılardan biri sandalıyla sizi nehirden geçirecektir. Daha sonra Gine sınırına ulaşmak için bir poda-poda bulmanız gerekiyor.

O sırada yolcuların ve valizlerin ağırlığından neredeyse çökecekmiş gibi gözüken bir poda-poda yanlarına yaklaştı. Bili Hodges elini kaldınnca araç durdu. İrlandalı dolu sıralardan birine ilişti ve poda-poda da arkasında mavi bir duman bırakarak hareket etti.

Bambe paraları koyduğu torbayı sımsıkı tutuyordu.

— Conakry büyük bir şehir mi? diye sordu.

— Evet, dedi Malko.

.— Oradan güzel şeyler almak istiyonım. Beyaz-

ların giydiği elbiselerden alacağım...

Malko ufukja kaybolmakta olan poda-podanın ardından bakıyordu. Henüz Conakry'e varmamışlardı.

* * *

Aradan yirmi dakika geçmişti. Malko endişelenmeye başlamıştı. Leyland'ın içinde dayanılmaz bir sıcak vardı. Bambe uyukluyordu. Malko saatine baktı. Yarım saat daha beklemeye karar verdi. Bili Hodges dönmezse yola onsuz devam edecekti.

O sırada dönemeçte bir cip belirdi. Malko silahını hazırladı ve Leyland'ın motorunu çalıştırdı. Tüm dikkatini cipe yöneltmişti. Önde iki adam oturuyordu. Biri Sierra Leoneli bir asker, diğeri ise Bili Hodges'du. İrlandalı sakin bir hareketle Malko'ya neşeli bir işaret yaptı. Cip yavaşlayınca Biri Hodges yere inerek Malko'nun yanına geldi, diğer adam da onu izledi. Cipi kullanan iri kıyım bir zenciydi.

— Sizi Yüzbaşı Tikomko ile tanıştırayım, dedi Bili Hodges. Kendisi elmas kaçakçılarıyla mücadele eden birliğin komutanı.

Yüzbaşı Tikomko Malko'nun elini hararetle sıktı. Malko parmaklarının kırılacağını sandı. Adamın yüzünde mutlu bir tebessüm vardı. Bili Hodges sözlerine devam etti.

— Yüzbaşı ve adamları temmuz ayından beri maaşlarını almamışlar. Yaşamlarını güçlükle sürdürüyorlar. Kendisine, Sierra Leone Hükümeti'nden daha sonra geri almak üzere, avans vermeyi teklif ettim. Tabii bir hizmet karşılığı...

Yüzbaşı Tikomko başını sallayarak Bili Hodges'u onayladı.

— Bu gayet normal, dedi Malko.

— Bizi koruyan ordumuza yardım etmeliyiz,

dedi Bili Hodges. Yol masraflarınızdan yüz bin leonu yüzbaşı ve adamları için ayırabilir misiniz?

— Sanırım bunu yapabilirim, diye yanıtladı Malko.

Malko kamyona geri dönerek Bambe'nin hoşnutsuz bakışlarına rağmen para dolu torbayı aldı. Tikomko paralara şaşkınlıkla bakakaldı. Malko desteleri saymaya başladı. Neyse ki desteler yirmi leonluklardan oluşmuştu. Yüz bin leon torbadaki paraların yaklaşık üçte birini oluşturuyordu. Bili Hodges paralan alarak cipin kaputu üzerine koydu.

— İşte, para sizin yüzbaşı.

Sierra Leoneli asker kıpırdamadı. Malko, Bili Hodges'un gri gözlerinde şeytanca bir parıltı gördü. İşler karışıyordu. İrlandalı:

— Gidiyoruz, dedi.

— Yanımda olmayan arkadaşlarım için de bir jest yaparsanız... diye konuştu zenci.

— Ah! Doğru ya! dedi Bili Hodges hiç tartışmadan.

Plastik torbadan bir deste daha çıkartıp yüzbaşıya uzattı.

— Ama bu çok az, dedi zenci.

Bili Hodges'un yüz ifadesi sertleşti. Ama paralara iki deste daha ilave etti. Bu sefer, Tikomko yeniden gülümseyerek bütün paraları cipe koydu.

— Beni takip edin, dedi.

Cip yarım dönüş yaptı. İrlandalı Malko'nun yanına oturduğunda ilk işi silahını kontrol etmek ve dizlerinin üstüne koymak oldu.

— Umarım bu herif bize kazık atmaz, dedi.

— Onunla nasıl irtibat kurdunuz? diye sordu Malko.

— Doğruca kendisini görmeye gittim. Telsizle

haber almış, bizi bekliyordu. Konuştuk. Ona elimden kadınımı alan bir Lübnanlı'yı öldürdüğümü söyledim. Hoşuna gitti. Tabii biraz param olduğunu da anlattım. Bu da hoşuna gitti. Üç aydan beri maaş almadığı doğru. Ama kamyonda ne olduğunu bir bilse...

— Şimdi ne yapıyoruz?

— Yüzbaşı köprüyü geçecek, biz de onu izleyeceğiz. Normal koşullarda adamları bizi durdurmayacak. Ama bana bir tuzak hazırlanmışsa adamlar eyleme girişecekler. Tabii bu durumda küçük çapta bir savaş çıkacak. Bizi yakalamaları oldukça kolay, mitralyözleri var.

İkisi de sustular. Ağaçların ardından Sierra Leone'yi görebiliyorlardı. Forodugu dar bir köprüydü. Bir asker topluluğu köprünün güney girişini tutmuştu. Burada bir çadır ve üç cipten oluşan bir barikat kurulmuştu. Ciplerin birinde 50'lik bir makineli ve bir telsiz vardı.

Tikomko cipi yavaşlattı ve yana çekerek durdu. Silahlı iki asker hemen öne çıkarak Leylandin yolunu kapatacak şekilde cipe yaklaştılar.

— Ne oluyor? diye homurdandı Bili Hodges.

İlerlemek için askerleri ezmeleri gerekiyordu. Malko kamyonu durdurdu, bir asker onlara yaklaştı. Bili Hodges:

— Tamam mı? diye sordu. Acelemiz var. Yüzbaşı Tikomko geçmemizi söylemişti.

Asker hiç oralı olmadı.

— Ne taşıyorsunuz? diye sordu.

— Motoru durdurun ve arka kapıyı açın, dedi asker.

Bir adım ilerlemiş ve omuzundaki silaha sımsıkı yapışmıştı. Malko önünde uzanan iki tarafı ağaçlıklı yola baktı. En yakın dönemeç bir kilometre

ötedeydi. Bili Hodges'un eli şimdi tetiğin üzerindeydi. Sıcak, bir anda Malko'ya daha da dayanılmaz geldi. O sırada Bili Hodges'un silahı çekmeye hazırlandığını gören Bambe, eğilerek askere yerli dilinde bir şeyler söyledi.

Asker cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü. Sonra daha yumuşak bir sesle konuştu. Bambe göğüslerini neredeyse askerin burnuna değdirecek şekilde biraz daha eğildi ve konuşmaya devam etti. Sonunda asker de iyice açıldı ve karşılıklı bir süre sohbet ettiler. Bambe Malko'ya dönerek:

— Evliymiş ve iki çocuğu varmış, dedi. Uzun zamandır maaşını alamıyormuş, çünkü yüzbaşı hükümetin verdiği paranın hepsini kendi alıyormuş.

O sırada Tikomko çadırına girmişti. Malko elini torbaya daldırıp çıkarttığı para destesini Bambe'ye uzattı.

— Ona yardım etmekten mutluluk duyduğumuzu söyle.

Zenci asker paralan aldı ve silahını bırakın.

— Dönüşte ona bir bu kadar daha vereceğimizi de ekle, dedi Bambe'ye.

Bambe söylenenleri yerli dilinde askere iletti. Asker mutlu bir tebessümle başını salladı ve çoktan kamyonu hareket ettiren Malko'nun görüş alanından çıktı. Malko dikiz aynasından askerin yere düşen paraları topladığını gördü.

Köprüden geçerlerken sevinçten uçabilirdi. Az sonra virajı alırken Forodugu Köprüsü de gözden kayboldu. İşin en zor bölümünü başarmışlardı.

XIX. BOLUM

Yolun iki yanında dev boyutlu otlar uzanıyordu. Trafik azdı, pek fazla arabaya rastlamıyorlardı. Hiçbir barikatla karşılaşmadan yaklaşık on kasabayı geride bırakmışlardı. Malko elinden geldiğince hızlı sürmeye çalışıyor, asfalttaki çukurlar arasında zikzak çiziyordu.

Bir tabela ile karşılaştılar: Yavaş gidin. Sınır.

Bili Hodges sinirlenerek kıpırdanmaya başladı. Eli yine silahındaydı. Sol tarafta kulübeler, sonra bir düzlük ve barakalar yer alıyordu. Gümrük binası, polis ve askerler. Ayrıca üç araba bekliyordu.

— Oh! dedi İrlandalı. Bunu hiç sevmedim. Buradaki adamların açlıktan nefesleri kokuyordun Kamyonu aramak isteyeceklerdir. Eh, bir de ne taşıdığımızı anlarlarsa vay halimize!..

— Ne yapacağız?

— Şu ilerideki barikatı görüyor musunuz? Öte tarafı Gine. Son anda gazlayacaksınız. Ama şimdi sağdan yavaşça gidin, sanki duracakmışız gibi...

Malko, Bili Hodges'a güvenmekten başka çaresi olmadığını biliyordu. Gümrükçüler ona durması için işaret ettiler. Malko önce onlara gülümsedi, sonra arkasında bir toz bulutu bırakarak hızla ileri fırladı. Tahtalardan oluşturulan derme çatma barikat Leyland'ın ağırlığıyla parçalara ayrıldı. Malko dikiz aynasından koşuşturan insanları ve bir cipe atlayan askerleri gördü. Bili Hodges gülüm-

sedi.

— Bir şey yapamazlar. Artık Gine topraklarındayız.

Tampon bölgeyi geçerek araba mezarlığını andıran garip bir yere geldiler. Burada küçük bir gümrük kulübesi ile bir polis vardı.

— Buradakileri tanırım, dedi İrlandalı. Sorun çıkartmazlar.

Kamyondan inerek tahta kulübeye doğru ilerledi. Malko kontağı kapatmadan bekliyordu. Bambe'nin gözlerinde korkulu bir ifade vardı.

— Bizi hapise atmayacaklar, değil mi? diye sordu.

Bill Hodges beş dakika sonra gurur dolu bir edayla kamyona geri döndü.

— Gidiyoruz, dedi. Burada işler dolarla halledilyor.

Bir asker barikatı kaldırdı ve Gine'ye girdiler. Yol iyi değildi ve hiç araba geçmiyordu. Yaklaşık iki saat sonra Conakry'ye vardıklarında Malko nihayet medeniyete ve CIA'ya kavuşacağını umuyordu.

Conakry'ye giden yolun doğusunda Fonta Djalon dağları ufku kaplamıştı. Bambe ve Wild Bill uyukluyorlardı. Bir saatten beri hiçbir arabaya rastlamamışlardı. Yol, cılız bir savan örtüsünün arasında uzanıyor, kimi zaman terkedilmiş izlenimini veren köyler görüntüye giriyordu. Civarda tek bir dükkân bile yoktu. Afrika'nın alışılmış canlılığını Gine'de görmek mümkün değildi. Malko gözünü yoldan ayırmadan Abidjan'a nasıl ulaşacağını düşünüyordu.

Bill Hodges Malko'nun düşüncelerini okumuş gibi:

— Fazla yolumuz kalmadı, dedi.

Bir polis kontrolundan sonra nefis bir asfalt yola çıktılar. Bir müddet Conakry'nin banliyölerinde yol aldıktan sonra şehrin tek oteli Independence'e vardılar. Bambe rengârenk butikleri görünce gözlerini kocaman açtı.

— Ne yapmak niyetindesiniz? diye sordu Malko Bili Hodges'a.

İrlandalı gülümsedi.

— Eğer kamyonu bana verirseniz, gideceğim.

— Nereye?

— Elmas satın almaya... O taşları ben de iyi tanırım ama bugüne kadar param yoktu.

— Sierra Leone'ye geri mi döneceksiniz?

İrlandalı omuzlarını silkerek:

— Anayoldan gitmeyeceğim, dedi. Afrika'da her zaman derdinize çare bulabilirsiniz. Hele paranız da bolsa...

— Kamyon sizindir, dedi Malko.

İrlandalı bunu fazlasıyla haketmişti.

— Güzel, dedi Bili. Bu durumda kamyonun içinde uyuyacağım. Soyulmaya niyetim yok.

Independence'in lobisi dünyanın dört bir yanından gelmiş işadamlarıyla kaynıyordu. Malko, Bambe ve kendisi için bir oda tuttuktan sonra telefona sarıldı. Karşı tarafın telefonu çalarken kalbi son hızla çarpıyordu.

Sonunda telefon açıldı.

— Amerikan Elçiliği, iyi günler...

— Bay Mac Bain lütfen, dedi Malko. Jim Dexter tarafından arıyorum.

Otuz saniye sonra Conakry'deki CIA şefi Malko ile konuşuyordu. Mac Bain'in sesinden, onunda en az Malko kadar kaygılı olduğu anlaşılıyordu.

— Neredesiniz? Dün akşam buraya varabile-

ceğinize dair bir mesaj aldık.

— Independece Oteli'ndeyim, dedi Malko.

— Tanrım! diye bağırdı Amerikalı. Sının asla geçemeyeceğinizi sanıyordum. Freetown radyosu nu dinledik. Adamlar deli gibi sizi arıyorlar.

— Ya Abidjan?

— Onlara da haber verildi. Rahat olun. Yarın sabah sizi alacak özel bir jet ayarladım. Normal uçak seferleri yapılmıyor. İstediğiniz başka bir şey var mı?

— Sadece uyumak ve bir duş almak istiyorum, dedi Malko.

— Peki. Size ev telefonumu vereyim. Ama dikkatli olun, telefon pek iyi çalışmaz. Az sonra sizi otelde görmeye gelirim.

Malko telefonu kapadı. Gerçekten rahatlamıştı. Uğraşları boşa gitmeyecekti. Bambe onu komik bir ifadeyle seyrediyordu. Sanki oyuncakçı vitrinine hayran kalan küçük bir kız çocuğu gibiydi.

— Bana biraz para verir misin? dedi Bambe. Burada çok güzel şeyler var. Dükkânları gördün mü? Otelin içinde bile var.

Malko ona bir avuç yüz dolarlık uzattı. Bambe paraları alarak gözden kayboldu. Malko soyunarak kendini duşun altına attı. Havalandırma sistemi burada da çalışmıyordu.

Mac Bain'in söylediklerine rağmen Malko yine de bir an önce Abidjan'a varmak istiyordu. İranlılar'ın yeni bir oyun tezgâhlamalarından korkuyordu.

Independence'in yemek salonundaki bütün müşteriler aynı anda gözlerini kapıya dikerek, çatal ve bıçaklarını bıraktılar. Bambe göz kamaştırıcıydı. Bir prensesi andırıyordu. Vücudunu

bir eldiven gibi sımsıkı saran siyah bir elbise giymişti. Ayağında en az on iki santim yüksekliğinde topuklu ayakkabılar vardı.

Malko'nun masasına gelip kendini koltuğa bıraktı.

— Güzel miyim?

Wild Bill'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Yan masada oturan bir Japon da bakışlarını Bambe'den alamıyordu.

— İlk kez böyle giyiniyorum, dedi genç kız. Butiktekiler bu kıyafeti almam için ısrar ettiler. Seçim yapmak çok zor oldu.

Malko kadehini Bambe'nin şerefine kaldırarak:

— Harika olmuşsun! dedi.

Yemeğin sonunda Wild Bill bir şişe Gaston de Lagrange ısmarladı. Üç kadehi de doldurarak:

— Uzun zamandır böyle eğlenmemiştim, dedi.

Bambe konyağını bir dikişte içti. Gözleri parlıyordu. Masanın altından bacakları Malko'ya değiyordu. Malko, Bill Hodges'u Gaston de Lagrange şişesiyle başbaşa bırakarak ayağa kalktı. Bambe ile birlikte asansöre bindiler.

Odaya girdiklerinde daha fazla bckleyemediler. Malko da Bambe'nin cazibesine kapılmıştı. Genç kızı yatağa götürdü. Soyunmaya bile gerek görmemişlerdi. Aynı anda zevkin doruğuna ulaştıklarında ikisi de soluk soluğa kalmışlardı.

* * *

Bir Mig 19 Conakry Havaalanı'na inişe geçmeye hazırlanıyordu. Pistte sadece bir araç vardı: Abidjan'dan gelen bir Falcon 30. CIA'lı istasyon şefi John Mac Bairi uçağın gidişiyle ilgileniyordu.

Bill Hodges tıraş olup giyinmişti. Leyland'ın direksiyonunda gayet vakur bir edayla oturuyordu. Geceyi kamyonda uyuyarak geçirmişti. Bambe es-

ki görünümüne bürünmüştü. Malko formalitelerle uğraşmak üzere Bill Hodges ve Bambe'yi yalnız bıraktı. CIA'ya genç kızın kendisiyle gelmek istediğini haber vermişti. Bambe'nin hiçbir belgesi olmadığı için Malko'nun bunları hazırlaması gerekiyordu. Geri döndüğünde her şeyi halletmişti. Birdenbire yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetti. Bambe bakışlarını Malko'dan kaçırıyordu.

— Hazır mısın? diye sordu Malko.

Bambe'nin yerine Bill Hodges cevap verdi.

— Benimle kalmak istiyor. Abidjan'a gitmek onu korkutuyormuş. Bambe oradaki insanlardan hoşlanmıyor. Üstelik onun ülkesi Sierra Leone. İçiniz rahat olsun, onunla ilgileneceğim.

Malko neşeli gözlerle Bambe'ye ' aktı.

— Ne istersen yapabilirsin, dedi. Serbestsin.

Genç zencinin yüzü aydınlandı. Malko'nun boynuna sarılarak kulağına fısıltıyla:

— Freetown'a yine gelecek misin? diye sordu.

— Kimbilir? dedi Malko.

Atalar "insan insana kavuşur, dağ dağa kavuşmaz" diye boş yere söylememişlerdi. Wild Bill Hodges Malko'nun elini hararetle sıktı.

Malko onların Leyland'a binişlerini izledi. Bambe yeni aldığı kıyafetleri bavuluna yerleştirmişti. Artık Bili Hodges'a güveniyordu. Kamyon uzaklaşarak yarım dönüş yaptı. İşler yoluna giriyordu.

Falcon havalandığında, Malko ormanın içindeki yolda ilerleyen küçük bir nokta gördü. Para yüklü kamyon Sierra Leone'ye doğru uzaklaşıyordu.

* * *

Abidjan Havaalanı çok hareketliydi. 747 ve DC 10'lar havalanıyor ve iniş yapıyorlardı. Gökyüzü bulutlu olmasına rağmen havada bunaltıcı bir sıcak

vardı. Falcon hangarın yanında durduğunda gri bir Ford uçağa yaklaştı ve arabadan iki adam indi. Malko merdivenlerden inerken adamlardan biri kendini tanıttı:

— Stanley Parker.

Stanley Parker Sierra Leone eylemini ortaya çıkaran kişiydi. Malko özel bir emir sayesinde gümrükten geçiş yapmayan arabaya yerleştiğinde:

— Yeni bir haber var mı? diye sordu.

— Haberler çok iyi, dedi Stanley Parker. Polis, Nebil Moussaoui'yi bu sabah, biletini almaya hazırlanırken tutukladı. Bavulunda bir silah ve çok sayıda patlayıcı madde bulundu. Polisin yaptığı sorgulama sonunda Moussaoui bu akşam Abidjan'dan kalkarak Paris üzerinden New York'a gidecek DC 10 uçağını kaçırmayı planladığını itiraf etti.

Malko sorgulamanın nasıl yapıldığını merak ediyordu.

— Ya akradaşı Mansur Kadar ne oldu?

—- O da sınırı Moussaoui ile birlikte geçmiş. Nebil Moussaoui onun hangi kimlik altında yolculuk ettiğini bilmiyor. Şehre geldiklerinde ayrılmışlar. Yakalanan teröristin söylediğine göre Kadar'ın görevi daha farklıymış. Polis hâlâ onu arıyor.

— Sıkıcı bir durum, dedi Malko.

— Sorun yok, dedi Stanley Parker. Sierra Leone pasaportu taşıyan hiçbir yolcu iliklerine dek aranmadan o uçağa binemeyecek. Artık gülümseyin. Buradaki CIA yetkilisi olarak sizi bizzat kutluyorum.

Malko neşesini gizlemek niyetinde değildi. Yine de içinden bir ses bütün bu gelişmelerin inanılmayacak kadar güzel olduğunu söylüyordu.

XX. BOLUM

Kalkışa hazır DC 10, Abidjan Havaalanı'nın Şeref Salonu karşısında, diğer uçaklardan biraz ileride bekliyordu. Etrafı koruma polisleriyle çevriliydi. Kimsenin görünmeden yaklaşmaması için, uçak bir projektörle aydınlatılıyordu.

Yolcular uçağa alınmaya başlamıştı. Malko, Stanley Parker ve sivil bir polisle birlikte bekliyordu. Amerikalı saatine baktı.

— Yirmi dakikamız daha var. Bütün olasılıkları gözönünde bulundurarak gerekli önlemleri aldığımızı sanıyorum.

Tam arkalarında bir tabela yolculara tanımadıkları hiç kimseden paket almamalarını hatırlatıyordu. Yolcular şimdi manyetik kapıdan geçiyorlardı. Kapının ayarı en yüksek dereceye çıkarılmıştı.

Polislerin ardında iki beyaz sivil bir aksilik olmaması için etrafı gözlüyordu.

Malko, Stanley Parker'ın güven verici sözlerine rağmen yine de rahat değildi.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Başından beri sorun iki teröristin yakalanmasıydı. Görünüşe göre ikisi de aynı eylemde görev alıyorlardı. Oysa şimdi içlerinden biri aniden yakalanarak her şeyi itiraf etmiş, diğeri ise bulunamamıştı.

— Uçakta Lübnanlılar var mı?

— Elbette, dedi Stanley Parker. Fildişi Kıyısında yüz elli bin Lübnanlı yaşıyor.

— Umarım kimliklerini kontrol ettiniz, dedi Malko.

— Hepsi de ülkelerinin pasaportunu taşıyorlar. Uçakta Sierra Leone'li hiçbir yolcu yok.

Malko kuyruktaki yolculara baktı. İlk kez Afrika'da ciddi bir güvenlik önlemiyle karşılaşıyordu.

— Uçakta silahlı koruyucular olacak mı? diye sordu.

— Hayır. Kaptan bu fikire karşı çıktı, diye yanıtladı Stanley Parker. Ama her önlemi aldığımıza dair size teminat verebilirim. Geçmiş tecrübeler bize ders oldu.

Malko'nun uçuş kartı cebindeydi. Bu uçağa binerek bir an önce Avrupa'ya ulaşmak istiyordu. Stanley Parker uçağa binmekte olan son yolcuları izlerken, bir görevli yanına gelerek Amerikalının kulağına bir şeyler fısıldadı. Parker büyük bir tepki göstererek:

— Allah kahretsin! diye bağırdı.

— Ne oluyor? diye sordu Malko.

— Uçakta bir yolcu eksikmiş...

Yolcu eksik olmasına rağmen dışarıda hiç bagaj yoktu. Beklenen yolcu ya bagajsızdı ya da bir hata sonucu valizi diğerleriyle karışmıştı.

— Bulun o yolcuyu! diye seslendi CIA istasyon şefi. Uçak onsuz havalanmayacak!

— Ya bulamazsak?

— Uçaktaki bütün yolcuları indirip, tekrar bagaj kontrolü yapacağız.

Memur şaşkınlıkla:

— Ama bu işlem saatler sürer... dedi.

— Havada patlamasından iyidir, dedi istasyon şefi.

Stanley Parker bunları söyledikten sonra bir sigara yaktı ve bunaltıcı sıcağın altında yeni bir bek-

ley iş başladı. Bütün yolcular uçaktaydı ama dakikaların ilerlemesine rağmen, uçağın kapıları kapanmıyordu.

* * *

— îşte burada!

İki hostes, iplerle bağlanmış ufak bir valizi taşıyan iriyan bir zenciyi tutmuş getiriyorlardı. Hosteslerden biri:

— İç hat yolcu salonunda bekliyordu, dedi. Uyuyakalmış ve yapılan anonsu duymamış.

— Arama yaptınız mı?

— Evet. Valizini de açtık.

— O halde acele edin.

Zenci uçağa bindirilirken Stanley Parker rahatlayarak derin bir soluk aldı ve elini Malko'ya uzatarak:

— Haydi! dedi. Artık kapılar kapanacak. İyi yolculuklar.

Malko da uçağa binerek birinci sınıftaki orta bölümde bulunan koltuğuna oturdu. Her şey normal görünmesine rağmen midesindeki kasılma hâlâ geçmemişti.

Uçak havalanırken biraz rahatlamaya çalıştı ama içinde hâlâ nedenini çözemediği bir huzursuzluk vardı. Ayağa kalkarak koridorda yürümeye başladı, bir yandan da yolcuları inceliyordu. Sol taraftaki boşluğu baştan sona dolaştıktan sonra dönüşte sağdaki koridordan geçti. Tanımadığı ve birbirinden farklı bir sürü yüzle karşılaşmıştı. Zenciler, beyazlar, Lübnanlılar... Pek çoğu Beyrut'a ulaşmak için Paris üzerinden yolculuk ediyorlardı.

İkinci kabine girdiğinde bir huzursuzluk duyar gibi oldu. İlk sırada pencere kenarında oturan yolcu, Ortadoğulu tipi olan genç biriydi. Sanki esrar çekmiş gibi kafasını önüne eğmiş, oturuyordu. Si-

nirli gözüküyordu, cebinden bir mendil çıkararak terleyen yüzünü sildi. Uçağa binmeye alışık olmayan pek çok insan bu tip fiziksel tepkiler gösterirdi. Malko uzaklaşmak üzereyken birden zihninde bir şimşek çaktı. Yeniden geri dönerek, gözlerini o sırada hostesten kahve getirmesini isteyen genç adama dikti.

Birden gözlerinin önünde, Freetown'da, East Street'deki kahveci dükkânı canlandı. Eddie Connolly büyük ihtimalle o dükkânda öldürülmüştü ve pencere kenarında oturan bu yolcu, o gün dükkânın arkasında gördüğü genç Lübnanlı'ydı.

Malko yerine geri döneceğine, sanki boşalmasını bekliyormuş gibi tuvaletlerin önünde durdu. Adamı inceledikçe hafızasının yanılmadığına kanaat getirdi. Peki bu adam uçağa nasıl binmişti? CIA'ya göre hiçbir yolcu Sierra Leone pasaportu taşımıyordu. O halde bu yolcu uçağa başka bir pasaportla binmişti. Charlie'nin ölümü, İran yanlısı teröristlerin Abidjan'da bağlantıları olduğunu ispatladığına göre bu genç adamın da yeni bir belge temin etmiş olmasında şaşılacak bir şey yoktu.

Uçağa neden binmişti? Kaçıyor muydu, yoksa Lübnan'a geri mi dönüyordu?

Yapılan sıkı kontrol sonucu adamın silahlı olması imkânsızdı. Zaten kot bir pantolon ve bir polo gömlek giymişti, bu kıyafetin altında silahını saklayamazdı. Ayrıca el çantası da aranmıştı.

Malko aynadan adamı incelemeye devam etti. Genç adam giderek daha sinirli bir hal alıyordu. Ayağa kalkacak gibi oldu, sonra tekrar yerine oturdu. Malko geriledi: tuvaletin kapısı açılmıştı. Lübnanlı'nın şüphesini çekmemek için tuvalete girmek zorunda kaldı. İçeride yaklaşık bir dakika kaldıktan sonra dışarı çıktı. Kalp atışları birdenbire hız-

landı. Lübnanlı yerinde değildi.

Malko aceleyle kabini kolaçan etti. Şüpheli şahıs görünürlerde yoktu. Yandaki tuvaletlerden birine girmiş olmalıydı.

Her iki kapıda da "dolu" ışığı yanıyordu. Malko bir dergi arıyormuş gibi yaparak bir süre oyalandı.

Kapılardan biri açıldı. Yaşlı bir kadın tuvaletten çıkarak yerine geçti. Terörist diğer tuvalette olmalıydı. Malko yerine oturmak üzere gitmeye yeltendiğinde aklına daha önce aldığı bir bilgi geldi. Görevli olmadığı bir pazar günü Karemba havaalanına gitmişti, ama nedeni bilinmiyordu. Aynı gün, aynı havayolu şirketine ait bir DC 10 Freetown'a iniş yapmış ve yolcuları alarak tekrar havalanmıştı. Tuvaletin kapısı açıldı ve Malko Lübnanlı ile burun buruna geldi.

Adamın elinde bez bir torba vardı.

* * *

Bakışları karşılaştı. Lübnanlının yüzünde aniden panik dolu bir ifade belirmişti. Malko Lübnanlı tarafından düşman ilan edildiğini hissetmekte gecikmedi. Her şey çok çabuk oldu. Adam elini torbaya daldırıp bir tabanca çıkardı.

Malko adamın üstüne atlayarak, silahı tutan elini bileğinden yakaladı ve tuvalet kapısının kenarına vurdu. Uçak personelinden bir görevli olanları görmüştü. Tepsisini bırakarak Malko'ya yardım etmek üzere koştu. Lübnanlı yüzünde nefret dolu bir ifadeyle vahşice mücadele ediyordu. Silahın teti-ğine bastı. Patlama sesi ile bütün yolcular irkildiler. Göğsünden yaralanan görevli geriye doğru sendeleyerek koridora düştü. Bir anda yolcular arasında panik başgösterdi. Hepsi ayağa kalkmışlardı. Kadınlar bağırıyordu. Başka bir görevli ve iki hostes olay yerine koşturdular.

Terörist Malko'ya karşı mücadelesini sürdürürken Arapça bir şeyler bağırdı.

Malko adamı iki eliyle bileğinden yakalayarak, kolunu bükmeyi başardı. İki el silah sesi daha duyuldu, kurşunlar zemine saplanmıştı. Sonunda Lübnanlı'nın parmaklan gevşedi, silah elinden düşerek bir koltuğun altına kaydı. Terörist geriledi. Malko onu bırakmamıştı. İki adam kendilerini tuvaletin dar koridorunda buldular. Lübnanlı Malko'nun, bileğini tutan elini ısırdı. Malko acıyla elini geri çekince, terörist bu fırsatı değerlendirerek torbasından bu kez bir el bombası çıkardı.

Sovyet yapımı, bir savunma bombasıydı. Silahla birlikte bu el bombası da, her yolcu koltuğunun altında bulunan cankurtaran yeleğinin içine yerleştirilmişti ve bu yelek şimdi tuvalette, yerde duruyordu.

Malko, adamın fünyeyi çekmesine tam zamanında engel oldu. İki adam kabin görevlilerinin çaresiz bakışlan altında kıyasıya dövüşüyorlardı. İkisi de öfke doluydular.

Saldırgan sert bir kafa darbesi indirince Malko'nun sağ kaşı yarıldı. Malko adamın, fünyeyi çekmek için parmağını halkaya geçirdiğini gördü. O sırada derinden bir ses duyuldu. Uçağın hoparlöründen bir anons yapılıyordu. Yolculara sakin olmaları ve uçağın Abidjan'a geri döneceği belirtiliyordu.

Malko umutsuzca adama bir tekme attı. Tekme teröristin hayalarına isabet etmiş ve fünyeye asılmaya vakit bulamamıştı. Acıyla bağırarak ellerini kasıklarına götürünce bomba boşta kaldı ve klozetin içine düştü.

Atletik yapılı bir görevli Lübnanlı'yı saçlarından kavrayarak dışarı çekti. Saldırgan verdiği mücade-

lalen yorgun düşmüştü, direncini yitiriyordu. îki görevli daha gelerek teröristi yere yatırdılar. Yolcuların dehşet dolu bakışları altında adam Arapça ve İngilizce küfürler sıralıyor, bir yandan da debelenip duruyordu. Kaptan pilot, sakinleşmiş bir ifadeyle olay yerine gelerek:

— Adamı durdurdunuz mu? diye sordu.

— Evet, dedi Malko. Ama tuvalete patlamaya hazır bir bomba atü.

— Tanrım!

Stanley Parker, kontrol kulesinden gönderilen teleks mesajını okurken elleri titriyordu.

— 675 sefer sayılı uçakta kaçırma girişimi. Bir ölü var. Bomba etkisiz hale getirilemedi. Uçak Abidjan'a geri dönüyor. Güvenlik güçleri alarma geçirildi.

— Peki ama neler olmuş? diye homurdandı CIA İstasyon Şefi. Uçakta altmış sekiz yolcu var ve bunların on yedi tanesi diplomat. Korkunç bir şey bu…

Stanley Parker teleksi bıraktı.

— Havaalanına gidelim.

* * *

Terörist hâlâ yerde yatıyordu. Biraz sakinleşmişti ve dalgın gözlerle çevresine bakmıyordu. Yolcular kemerleri bağlı, koltuklarına yapışmış, kendilerini en kötü sonuca hazırlamışlardı. Tuvaletlerin yanında genç bir görevli, sanki içerideki patlamaya hazır bombayı etkisiz hale getirmek ister gibi gözünü klozetten ayırmıyordu. Ölen arkadaşının cesedi yolcuların göremeyeceği bir bölmeye taşınmıştı. Uçakta bir ölüm sessizliği hüküm sürüyordu.

Malko kaptan pilotun arkasında, ayakta duru-

yordu.

— Abidjan'a ne kadar uzaklıktayız? diye sordu.

— Yaklaşık yirmi dakika...

— Daha önce hiç iniş alanı yok mu?

— Hayır.

Malko'nun kalbi sıkışıyordu. Terörist bombanın fünyesini yan yarıya çekmişti. Küçük bir sarsıntı tamamen çekilip patlamasına neden olabilirdi. DC 10 da, içindeki yolcularla birlikte yok olurdu.

Saatte 900 kilometre hızla uçak güneye doğru yol alıyordu. Dua etmekten başka yapılacak bir şey yoktu. Kaptan pilot Malko'ya dönerek:

— O silahlar uçağa nasıl sokuldu, hâlâ anlayamıyorum, dedi. Herkesi didik didik aradık.

— Silahlar zaten uçaktaydı, diye yanıtladı Malko. Sanırım geçen hafta, aynı uçak Sierra Leone'de Longi Havaalanı'na iniş yaptığında silahlar uçağa yerleştirildi. CID'in Sierra Leoneli polislerinden biri teröristlerle çalışıyordu. Onun için bu çok kolay bir işti...

— Adamların uçak şirketinde de suç ortakları olmalı. Yoksa uçağın sistemlerini bilmeden bu işe girişemezlerdi.

— Tanıdıkları var, diye yanıtladı Malko.

Tepedeki bulutlara bakıyordu. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Sonunda sağ tarafta, epey ileride Abidjanin ışıklarını gördüler. Kaptan mikrofonu alıp anons yaptı.

— Birkaç dakika sonra Abidjan'a inmiş olacağız. Lütfen sakin olun. Tehlike geçmiş durumda...

Kaptanın anonsundan sonra alkış sesleri ve neşeli çığlıklar duyuldu.

* * *

— 675 sefer sayılı uçak zorunlu iniş yapacak, dedi kontrol kulesindeki memur. 034 no'lu piste

inecek. Güvenlik ekipleri, lütfen yerlerinizi alın.

Abidjan Havaalanı asker ve polis kaynıyordu. Makineliyle donatılmış araçlar pistin her tarafına dağılmıştı. Projektörler alanı ışıl ışıl aydınlatıyordu. Ambulanslar, itfaiye arabaları, polis cipleri 034 numaralı pistin girişinde hazır bekliyordu.

DC 10'un beyaz far ışıkları gecenin karanlığını aydınlattı. Uçak havada hareketsiz duruyormuş gibiydi. Stanley Parker güçlükle nefes alıyordu. Uçak yere inmedikçe tehlike geçmiş sayılmazdı. ABD Büyükelçisi davetli olduğu bir akşam yemeğinden apar topar olay yerine gelmişti. Üzerinde beyaz smokini, yanında koruma görevlileri ile birlikte Cadillac'ının yanında ayakta duruyordu.

DC 10, Haplarını açarak piste yumuşak bir iniş yaptı. Polis arabaları ve diğer araçlar hızla uçağa doğru harekete geçtiler. DC 10, iki bin metre ileride, lastiklerinden duman çıkararak durdu. Dört kapısı da aynı anda açıldı. İlk yolcular yere ayak basarlarken görevliler de ön kapıdan uçağa daldılar. Büyükelçiliğin Cadillac'ı ve CIA'ya ait Ford da uçağa yaklaşıyordu.

— Malko! Malko!

Stanley Parker umutsuzca elini sallıyordu. Sonunda Malko'yu merdiven başında yakaladı:

— Neler oldu? diye sordu heyecanla.

Malko, telaşla sağa sola koşuşturan insanların arasında Stanley Parker'a olanları kısaca anlattı. Polisler teröristi uçaktan indiriyorlardı. Parker öfkeli ve şaşkındı.

— Silah ve patlayıcı maddeleri bu uçağa nasıl yerleştirmiş olabilirler? diye sordu. Tuvaletler dahil her tarafı karış karış aramışlardı.

— Silah ve bomba bir cankurtaran yeleğinin içine gizlenmişti, dedi Malko. Uçakta 320 adet can

yeleği var. Hepsini her uçuştan önce açıp kontrol etmek imkânsız. Silah ve bombanın uçağa yerleştirilmesi, Sierra Leone'deki terör gruplarıyla Abidjan arasında sıkı bir işbirliği olduğunu gösteriyor. Teröristin oturacağı koltuk çok önceden ayırtılmıştı.

— Ama Longi Havaalanında da bu uçak güvenlik kontrolundan geçti.

— Unutmayın, Karemba da o grubun içindeydi. Karemba için uçaktaki can yeleklerinden birine o bomba ve silahı yerleştirmek çocuk oyuncağından farksızdı.

— Bunu hep hatırlayacağım. Eğer siz uçakta olmasaydınız, büyük bir ihtimalle kaçırma olayı gerçekleştirilecekti.

Malko şimdi, başından beri şüphelendiği Sierra Leone'nin tutumuna bir anlam verebiliyordu. Hükümet, uçağa silahları yerleştirmeleri için İranlılar'a imkân tanımıştı. Teröristler ise temin ettikleri sahte belgelerle şüpheleri, ülkede yaşayan Lübnanlıların üzerine çekecek, hiç kimse İran'dan kuşkulanmayacaktı. Daha sonra da eylemi başlatacakları Fildişi Kıyısı'na sızacaklardı. Böylesi, direkt olarak Beyrut'tan gelmekten daha kolaydı.

Parker'la birlikte, elleri kelepçelenmiş olan teröriste yaklaştılar. Adam Malko'ya nefret dolu bir bakış fırlattı. Son yolcular da uçağı terketmişlerdi. Şimdi içerde sadece uçuş personeli kalmıştı. Malko kaşından sızan kanı sildi.

Terörist gözlerini DC 10'dan ayıramıyordu. Sanki bakışlarıyla onu havaya uçurmak ister gibiydi. Kendisini götürmek isteyen polislere karşı direniyordu. Malko öfkesini frenlemeye çalışarak adamı inceledi. Teröriste bazı şeyler sormak için tam ağzını açmak üzereyde ki, müthiş bir patlamayla

olduğu yerde irkildi.

DC 10'un arka kısmından bir alev sütunu yükseldi ve çok geçmeden alevler bütün uçağı sardı.

— Tanrım! diye bağırdı Stanley Parker.

İtfaiye arabaları yangını söndürmek için hemen işe giriştiler.

Uçak personeli açık kapılardan yere atladı. Müthiş sıcak karşısında herkes geri çekilmişti.

Stanley Parker Malko'ya dönerek:

— Bomba patladı, değil mi? diye sordu.

— Hayır, dedi Malko. Bomba uçağın ön tarafındaydı.

— O halde bu neydi?

— Man sur Kadar adlı teröristin valizinde mutlaka başka patlayıcılar vardı.

— Ama bu intihar...

— Ortada iki ihtimal var, dedi Malko. Ya adam patlayıcıların valizinde olduğunu biliyordu ve bunları uçağı kaçırdıktan sonra gideceği yerde kullanacaktı; ya da bombalar valizine kendisinden habersiz konmuştu. Bazı patlayıcılar kontrol cihazında kendilerini belli etmezler. Sanırım adamın sorgulama-sı, bizi bu konuda aydınlatacaktır.

Alevlerden yayılan sıcağın etkisiyle biraz daha geriliediler. O sırada bir hareketlenme oldu ve teröristin alevler içindeki uçağa doğru koştuğunu gördüler. Adam polislerin elinden kurtulup uçağa doğru koşarken Malko'nun yanından geçti. Malko onun deli gibi açılmış gözlerini gördü.

Terörist alevlerin içine doğru ilerliyordu. Sendeleyerek yere düştü. Polis arabalarının sirenleri ve itfaiye arabalarının düdükleri arasında hareketleri tam olarak seçilemiyordu.

ABD Büyükelçisi elini alnına götürerek titreyen sesiyle:

— Tanrım bizi bu delilerden korusun! dedi.

Alevler çok geçmeden teröristin vücudunu sardı. Malko ile Stanley Parker hiç konuşmadan CIA'nın arabasına bindiler. İkisi de bu savaşın asla bitmeyeceğini biliyorlardı.

''Kemerinden kocaman bir silah çıkaran zenci polis, kolunu gererek dikkatle nişan aldı. Malko, birden Jim Dexter'in söylediklerini hatırladı. Adam keskin bir nişancıydı. Aynı anda dikiz aynasından, kendisini hedef alan silahı gördü. O sırada bir patlama sesi duydu. Azrail onu yakalamıştı.''

Elindeki çok az bilgi ve son derece kısıtlı olanaklarla, Amerika'ya karşı düzenlenen bir terörist eylemi durdurmak ancak bir tek kişinin harcıdır: O da CIA'nın en gözde adamı Malko. Bu kez onu bambaşka bir ülkede, Afrika'nın batısındaki Sierra Leone' de işbaşında görüyoruz. Ama karşısındaki düşman pek yabancı sayılmaz.

GERARD DE VILLIERS'NİN EN SON ÇIKAN KİTABI

